



CIWANÊN AZAD

Kowara Ciwanan a Mehane

Her Tişt Ji Bo Azadi!

Hejmar:9

Sibat 2007

Komplonun 8. Yılında

**Militanlaşalım! Kürdistan'ı
Faşizme Mezar Edelim!**



Dara Maku - Adil Buruki Milan



Xweşmêr Rojhilat - Hesên Rasta



Kato Jirki - Şerif Acar

ŞEHİD



- ANASAYFA
- ŞEHİTLER
- ŞEHİT LİSTE
- ŞEHİT EKLE
- ŞEHİT AKİBETİ
- ŞEHİT ALBÜMÜ
- RESİM EKLE
- İLETİŞİM
- ÜYELİK

ÜYE BİLGİ

Üye ol
Sifre Unuttum?

Kullanıcı Adı:

Sifre:

Giris

Online üyeler

0 Üye, 12 Ziyaretçi

ANILAR BÖLÜMLERİ

Gerilla Anıları

YENİ EKLENENLER

- Mehmet CENGİZ
- Ömer AKTAŞ
- Şükrü MAN
- Welat ATA
- Senay TÜZER
- Hikmet YAKUT
- İsa DEMİRCİ

Konu

- Duyuru Gönderilen Şehit Bilgileri Hakkında
- Duyuru Akıbet Sorgulama Hakkında Duyuru
- Duyuru Şehit Bilgileriyle İlgili İrtibat Maillerimiz

Son 10 Bildiri

okuma

561

10252

10002

En Son Eklenenler



Adı, Soyadı: Mehmet CENGİZ
Kod Adı: Resul
Baba Adı: ----
Ana Adı: ----
Doğum Tarihi: 1964, Çınar / Amed
Katılım Tarihi: 1991
Şehadet: 14.09.1994, Çemê Reş...
Görevi: Devrimci Gap Eyaleti...

Şehit Sicilleri



Adı, Soyadı: Sinan YILDIRIM
Kod Adı: Bağok
Baba Adı: Yasin
Ana Adı: Şahize
Doğum Tarihi: Nusaybin, 1984
Katılım Tarihi: Mardin, 1999
Şehadet: Torik Köyü / Eruh, 3...
Görevi: Gerilla



Adı, Soyadı: Ömer AKTAŞ
Kod Adı: ----
Baba Adı: ----
Ana Adı: ----
Doğum Tarihi: 1957, Urfa
Katılım Tarihi: ----
Şehadet: 1980, Urfa
Görevi: ----



Adı, Soyadı: Celal AŞKIN
Kod Adı: ----
Baba Adı: ----
Ana Adı: ----
Doğum Tarihi: 1961, Venk Köyü / De...
Katılım Tarihi: ----
Şehadet: 30.03.1980, Dersim
Görevi: ----



Adı, Soyadı: Şükrü MAN
Kod Adı: ----
Baba Adı: ----
Ana Adı: ----
Doğum Tarihi: 1959, Fik Köyü / Hil...
Katılım Tarihi: ----
Şehadet: 1980, Tarmun, Cırdeli...



Adı, Soyadı: Mehmet Sait ÖZGÜN
Kod Adı: Civan
Baba Adı: ----
Ana Adı: ----
Doğum Tarihi: 1980, Amed
Katılım Tarihi: 1995
Şehadet: 05.07.2004, Amed

www.sehid.com



İçindekiler

La Réalité De La Guerre Et La Nécessité D'une
Autonomie Démocratique 2

Berfin DILAV

21. Yüzyıl Şafağında Gençlik 6

Hasan ÇARÇELA

Ciwaka Nû Di Nava Çar Diwaran De
Nayê Avakirin 9

Verilecek En Büyük Cevap Yüzlerce
Xweşmêr ve Dara'nın Dağlara
Yürümesidir 13

Une Chance Pour La Paix 16

Güney AZAD

Komployu Boşa Çıkarmanın Yolu
Mücadeleyi Başarıya Götürmektir ... 21

Yurttaş Olmak 26

Hrant DİNK

Dört Tez Üç Görev 32

Abdullah ÖCALAN

Unutmak İhanettir 36

Jehat BERTİ

Eğitim Kişiliğın Aynasıdır 41

Latif TOPRAK

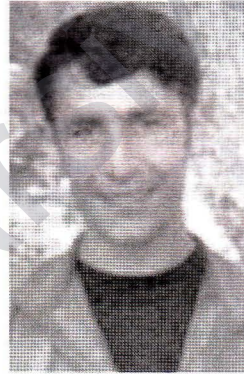
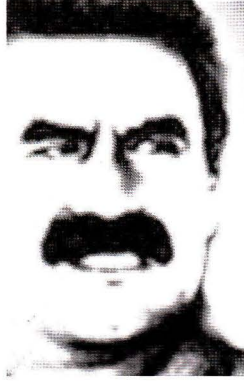
Kısık Sesler Korosu 43

Bedri ADANIR

Batı Hala Vahşi Batı 57

Newal BİLGE

Mizah 62



İditörden

Merhaba gençler ve genç kalanlar!

Yoğun bir ayı daha geride bıraktık. Kürt sorununu da yaratan tekçi faşist ulus devlet mantalitesi, ülkemizin en Ermeni yanını, Hrant Dink'i de aramızdan götürdü.

TC cenazedeki yüzbinlerce insanın tepkisine rağmen tüm vahşiliğiyle ırkçılığı hortlatarak Kürt fobisini geliştirip savaşı meşrulaştırmaya çalışıyor.

Nitekim Kerkük politikası da mezarını kazmayı gösteriyor.

Türkmenleri gerekçe göstermeleri hikaye. Saddam döneminde devlet terörüne maruz kaldıklarında neredeydi Türkiye?

Biz söyleyelim: Saddam ile ittifakta...

Türklük kelimesinin etnik bir kimliği ifade ettiği yönünde eleştiri geliştiren ırkçı TC devlet yöneticileri, bunun etnik bir kimliği değil bir yurttaşlık anlamını içerdiğini savunurlar.

Madem Türklük, Kürtleri, Ermenileri, Arapları vb birçok ögeyi içinde barındıran bir vatandaşlığı ifade ediyor; o zaman Güney Kürdistan'daki Türkmenler hususunda niye soydaşlık bahane ediyor?

Kürtler hani yurttaştı?

Mesele Kürt düşmanlığıdır.

Herkes Türk olacak, bitti.

Olmayan zaten haindir, sonu Musa Anter, Hrant Dink gibi olmaktadır.

Geçiniz.

ABD F-16 başta olmak üzere silah tüccarı birini koordinatör olarak atarsa barış gelir mi sanki? Nitekim daha ikinci ayında 200'ü aşkın uçağı sattılar bile ahmak TC'ye?

Avrupa ise her zamanki iğrenç, münafık yüzünü gösteriyor yine.

Uluslararası komplo devam ediyor. Her Kürt kendisini bundan sorumlu görerek Strasbourg'da özgürlüğü haykırmalıdır.

Amed'de buluşmak dileğiyle...

Genç kalın...



La Réalité De La Guerre Et La Nécessité D'une Autonomie Démocratique

Berfin DILAV



Q u'entendons-nous par autonomie?

Ou par démocratie? Quel peut être le lien entre ces deux termes? Et surtout que définissent-ils à l'égard des peuples non reconnus qui revendiquent leurs droits depuis l'histoire des civilisations?

Répondre à ces questions est d'une grande importance, tout particulièrement aujourd'hui. Aujourd'hui, nous traversons une période très cruciale en tant que peuple et surtout en tant

que jeunes. Nous, les jeunes, représentons l'une des plus grandes dynamiques de la société et donc de l'humanité. Nous avons en nous la capacité de pouvoir changer un système qui ne porte en lui aucun mouvement progressiste à l'égard de l'humanité et du monde.

Comme nous le savons tous, nous sommes issus d'un peuple dont les droits ont été ignorés pendant des siècles. Les kurdes se sont rebellés des dizaines de fois face aux envahisseurs pour obte-

nir leurs droits. Nous avons été partagés en plusieurs parties et éparpillés au quatre coins du monde. Les révoltes kurdes ont été réprimées dans le sang et non pas permis aux kurdes d'obtenir leurs droits les plus fondamentaux.

La rébellion du PKK est celle qui a su le mieux répondre aux attentes d'un peuple divisé. Cette rébellion est née des idées progressistes et scientifiques du leader du peuple kurde, Abdullah Öcalan, qui a réussi à at-



teindre tous les kurdes. Cette lutte, entamée au début des années 70, a redonné le sens de la notion d'unification à un peuple contraint de vivre sous différentes identités depuis des siècles.

Depuis son apparition, l'idéologie Apoïste s'est organisée autour d'un système scientifico-socialiste qui consiste principalement à regagner les valeurs fondamentales de l'humanité et de la société.

A leurs débuts, les Apoïstes participèrent à de nombreuses actions aux côtés des mouvements de gauche de l'époque. Les différentes expériences poussèrent les Apoïstes à s'organiser en un parti. Ils décidèrent de mobiliser le peuple et de ranimer en eux l'espoir d'un Kurdistan Indépendant. N'arrivant pas à se faire entendre au niveau politique, le PKK est contraint d'inclure la stratégie de la lutte armée à son idéologie.

En 1993, le PKK déclara un cessez le feu unilatéral pour trouver une solution politique au conflit. Le gouvernement turc ainsi que l'armée ne considèrent en aucun cas cet appel au cessez-le feu comme une démarche de bonne foi pour l'établissement d'une paix durable. L'armée a intensifié ces opérations militaires contre les membres du PKK et la population civile kurde. Ce conflit toucha toutes les couches de la société et eu de nombreuses conséquences au niveau socio-économiques.

Paléoguerre et néoguerre

Un autre point très important à ne pas oublier dans la description de cette période est celui des formes de guerres exercées au niveau

au mondiales avant et après l'écroulement du bloque soviétique. Ouvrir cette parenthèse est d'une grande importance pour mieux comprendre le but des forces dominatrices que sont les Etats-Unis, la Chine, l'Europe et les régimes régressifs du Moyen-Orient. Le temps de la paléoguerre et le passage à la néoguerre. Je voudrais me référer à Umberto Eco pour définir ces termes:

“Quel a été au fil des siècles le but de la guerre que nous appellerons “paléoguerre”? On faisait la guerre pour triompher de l'adversaire de façon à retirer un bénéfice de sa défaite, on cherchait à le vaincre en le prenant par surprise, on mettait tout en œuvre pour qu'il ne réussisse pas dans ses intentions, on acceptait de payer un prix en vie humaines pour infliger à l'ennemi un dommage supérieur au nôtre en termes de mortalité.” (A reculons comme une écrevisse-page 16)

Cette forme de guerre a existé particulièrement à l'époque de la naissance des nations et a subi une transformation avec la guerre froide dont les buts se sont dirigés vers une domination beaucoup plus vaste au niveau international, ne connaissant aucune frontière, et que nous définissons aujourd'hui comme le système de la mondialisation née de l'impérialisme. La guerre sous sa nouvelle forme s'appela dès lors néoguerre, qui cette fois-ci est définie de la façon suivante:

“La guerre n'est pas frontale. La néoguerre ne pouvait plus être frontale à cause de la nature même du capitalisme multinational. Dans la néoguerre, quelques pouvoirs économiques se trouvaient en concurrence avec d'autres et la logique de leur conflit dépassait la logique des puissances nationales. J'avais observé à l'époque qu'il était typique d'une néoguerre qu'elle dure peu de temps, parce que la prolonger ne pouvait, en fin de compte, profiter à personne.” (A reculons comme une écrevisse-page 17-18).

Ces méthodes de guerre utilisées par les forces dominatrices consistes fondamentalement à établir la propagation du système impérialiste partout dans le monde. Nous constatons alors que la néoguerre que nous avons observée dernièrement en Afganistan,





en Irak et dans beaucoup d'autres pays n'est autre qu'un moyen de faire régner ce système impérialiste. Ce système ne connaît aucune valeur humaine et nuit gravement à ce monde.

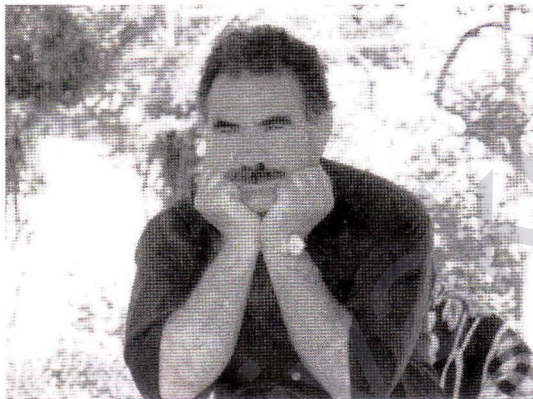
Nous, les Kurdes, avons été et sommes toujours l'une des principales cibles de ces forces dominatrices et destructrices. Contraints de vivre au milieu de ces conflits armés. Obligés de choisir la lutte armée pour pouvoir défendre notre droit à l'existence comme un peuple à part entier. Par conséquent, nous avons vécu le passage de la paléoguerre à la néoguerre. Nous avons été victimes de beaucoup de massacres (Halpçe...), particulièrement durant la guerre du golfe qui fut l'une des façades de la paléoguerre.

Depuis 1992, parallèlement à la lutte armée, le PKK renforça ces activités politiques et sociales pour que la question kurde aboutisse à une solution concrète. Le PKK a toujours pris en compte les appels de son leader, Abdullah Öcalan, et a déclaré à cinq reprises un cessez le feu unilatéral pour trouver une solution démocratique au conflit.

Par ses analyses et ses perspectives notre Meneur a enrichi notre idéologie socialiste scientifique en se référant à l'histoire de l'humanité. Définissant la réalité du Moyen Orient, il développa différentes thèses pour la libération de ces peuples qui vivent depuis des siècles au milieu de conflits.

Ces thèses sont une antithèse

face au système dominant aux mains des Etat-Unis. N'oublions pas que cette antithèse consiste à pouvoir créer un système alternatif à celui qui domine notre monde depuis plus de 5000 ans. Notre leader essaya tout d'abord de créer un prototype de ce système alternatif au sein du mouvement et parallèlement à cela au sein du peuple kurde. En constituant un système plus démocratique et participatif, il a atteint une grande partie de la population kurde. Ces



pensées et son idéologie progressistes se sont développées par différents changements structurels incluant la participation du peuple aux mécanismes de décision du mouvement. Ces structures qui se sont constituées en KADEK, KONGRA-GEL et en KKK, visent à instaurer un système Confédérale Démocratique. Ce système consiste à reconnaître aux peuples une autonomie démocratique au sein de laquelle les individus pourront participer à toutes les décisions concernant la vie de la communauté. L'autonomie démocratique permet aux peuples de vivre avec leurs différences culturelles (langue...) sans remettre en cause le tracé des frontières.

Nous remarquerons que le système dominant utilise les mêmes termes pour franchir les frontières et parvenir à une véritable mondialisation du système patriarcal. Rappelons-nous de l'intervention des Etats-Unis en Afghanistan et en Irak qui soi-disant allait apporter la liberté et la démocratie au Moyen-Orient. L'exécution de Saddam Hussein a démontré que les notions de nation et d'Etat n'avait plus grande importance au regard des pouvoirs dominants. Dernièrement, notre leader nota que l'exécution de Saddam Hussein n'était en réalité que l'exécution de la mentalité nationaliste et Etatique.

Dans le contexte du système confédéral démocratique, notre Meneur a formulé différentes thèses pour une véritable démocratisation du Moyen Orient au sein duquel vit une importante population Kurde.

Ces thèses et opinions sont les suivantes:

“La première thèse ou opinion; concerne l'Irak. Le modèle le plus approprié pour l'Irak est celui d'une tri-fédération ou d'une confédération.

La deuxième thèse ou opinion; si la tri fédération et la confédération sont empêchées alors une coalition chiite-kurde sera constituée.. Comme je l'avais dit auparavant, Talabani entretient de fortes relations avec l'Iran.

La troisième thèse ou opinion; l'application du Confédéralisme démocratique dans tous les pays où vivent les kurdes. A



plusieurs reprises, j'ai bien précisé que le système confédéral n'était en aucun cas une structure étatique. Cela ne cause aucun dommage à l'Etat unitaire et au drapeau. C'est une sorte d'autonomie démocratique. Cela sera plus local, et comprendrait aussi un parlement local. Par exemple, il y a le modèle de l'Angleterre et celui de l'Espagne.

Nous ne pouvons pas réagir par rapport aux réactions des dynamiques externes. Cette troisième thèse est mon opinion ou ma thèse. Pour cela, je fais appel à la sensibilité de tous les compatriotes et des intellectuelles. Le DTP à beaucoup à faire, il doit étudier attentivement ces sujets. Le Hak-Par parle de fédération. Cela n'est pas une solution et cela ne conviendra pas aux conditions de la Turquie. De plus, le Hak-Par n'est pas honnête, leurs relations ne sont pas fiables. On ne peut pas construire une fédération par les mots, cela demande des années de lutte et beaucoup d'efforts.

La quatrième thèse ou opinion; le dernier choix est l'indépendance. C'est un choix que je n'approuve pas, car je sais que cela ne mènera à aucune solution mais à une catastrophe. Mais si le choix d'une autonomie démocratique est mis hors de portée et si les kurdes sont de nouveau contraints à des politiques de répressions, il n'y aura pas d'autre voie pour les kurdes que de construire une nation-étatique. Mais je ne sais pas si cette nation étatique sera démocratique où pas.

Je voudrais maintenant en venir aux trois responsabilités.

Première responsabilité; Aujourd'hui, les kurdes vivent une grande période historique et critique. Ils sont face à face avec de grands dangers. Certaines forces ont pour but d'attaquer et d'exterminer les kurdes. Les kurdes doivent être prudents face à tous cela. Toutes les forces du Kurdistan doivent être sensibles à la jeunesse. Les forces comme le KDP et le YNK doivent laisser de côté leurs intérêts de partis tribales et doivent montrer une attitude commune pour la défense des droits du peuple, ils doivent constituer une volonté politique commune. Etablir une politique commune est une obligation pour les kurdes. Les kurdes doivent penser à prendre leurs précautions pour le futur.

Deuxième responsabilité; une politique commune. Un congrès du peuple doit se former où toutes les parties nationales y participeraient et seraient représentées. Cela doit se faire dans les deux ou trois mois, et je ne parle pas simplement du KONGRA-GEL.

Troisième responsabilités; j'avais auparavant proposé le système du KCK (Komarya Civaken Kurdistan). Ce n'est pas une obligation mais j'avais proposé ce nom. Le nom de cette structure traduite en turc serait volonté Démocratique ou Initiative Démocratique. Je le répète encore une fois, ce n'est pas une structure étatique. C'est une organisation où tous les groupes sociaux(ethniques) comme les Turkmènes, les Assyriens etc... pourraient y prendre place.

Pour conclure, je le répète encore une fois si l'occupation militaire et le génocide culturel perdure et si les attaques se renforcent au printemps, les kurdes se défendront. Le nombre de guérilleros s'élèvera à cinquante mille. Il y a des milliers de jeunes kurdes. Dans le cas où ces politiques destructrices prennent de l'ampleur, ces jeunes rejoindront les rangs des guérilleros" (Abdullah Öcalan 4 janvier 2007, Imrali.

La responsabilité du bon déroulement de cette période historique incombe aux jeunes kurdes. Quoi qu'il en soit, nous devons assumer les conséquences. Renforcer les actions et les activités en faveur de la paix est d'une grande importance. Parallèlement à cela, nous devons prendre conscience que la seule solution pour un futur libre passe par la démocratisation des structures dominées par les représentants du système patriarcal. Les jeunes et les femmes sont les forces les plus révolutionnaires de notre époque. Partout dans le monde, des campagnes en faveur de la paix ont été organisées pour soutenir le cessez-le feu unilatéral déclaré par le PKK. Nous devons mobiliser nos forces pour la paix. La néoguerre n'est pas encore terminée, la prochaine cible se trouve encore être au Moyen Orient. Comme l'ont rappelé notre leader et notre mouvement, si les opérations militaires se multiplient, nous utiliserons notre droit de légitime défense.. N'oublions surtout pas que des centaines de jeunes guérilleros combattent dans les montagnes. Ils militent pour notre liberté et pour un monde plus libre et démocratique où tous les hommes seraient égaux.



Gençlik

Hasan
ÇARÇELA



21.Yüzyıl Şafağında GENÇLİK

Dijital gençlik karşı gerilla gençliği

Gençlik toplumsal dinamiklerin en aktif; süreçlerin değişim dönüşümünde hızlandırıcı rollere sahip olmanın adıdır.

Gerek toplumsal kurtuluş tarihlerinde gerek canlıların ruh ve dinamiklerinin canlı kalmasında ve gerek de hiyerarşik devletçi toplumdan kapitalist-reel sosyalist toplumsal süreçlere kadar gençlik kuşaklarının rolü belirleyicidir.

Herhangi sosyal siyasal bir hareketten tutun da ekonomik kültürel yapılan-

malara kadar adeta tarihin akışına hız veren ve kontrollü geçişler sağlanmazsa belirtilen toplumsal yapıların parçalanmasında, alt üst oluşunda ve ters yüz edilmesinde de gençliğin rolü belirleyicidir. Bir ülkede, bir toplumda ruhsal, düşünsel, felsefik canlanmanın baş aktörü gençliktir.

Gençlik özgürlüğe koşmanın adıdır

Gençlik hayallerini gerçekleştirirmede gerçek arayışların başlangıç süreçleridir. Gençlik yeşilin, havanın, toprağın, suyun canlanma dönemidir.

Gençlik gerçek sevdanın adıdır.

Yaşama yön verme, nasıl yaşamalı sorusuna doğru cevap bulmanın arayış dönemidir. Genç olmak, genç kalmak ve her zaman genç yaşamak tüm insanların ilk özlemidir.

Gençliğe anlam vermek istiyorsanız iş-emek ilkesini doğru sahiplenmelisiniz. Cesaret, her zaman ilerleme, inisiyatif, çözüm gücü, yaratıcılık, üretkenlik, ışık saçma gençliğin ana özellikleridir.

Gençlik duygusal zekanın analitik zekaya dönüştüğü süreçtir. Duygularda gerçeğin yansıma süreçleridir.

“Emperyalizmin etkisini yoğun yaşayan, egoizm ve bencillikle özüne yabancılaştırılmış; bireysel özgürlükler adına neoliberal anlayışların etkisinde kalan ve kendisini dünya sorunlarından soyutlayan bir gençlik sürecinden bahsetmek gerekir. Buna genel terimle “dijital gençlik” diyorum. Bu durum Batı ülkelerinde yoğun yaşansa da adeta bir sarmal gibi Doğu ve Ortadoğu gençliğini de adım adım etkilemektedir.



Şüphesiz gençliği tanımlamak değil de bazı temel vurgularla ifade etmeye çalıştığımızda içerik olarak gençliğin tüm özelliklerini değil ya da toplumu kategorize ederek sınıflandırma gibi tek bir bakış açısı ile de gençliği anlamlandırmak eksik ve dar bir bakış açısı olur.

Esas olarak toplumsal formasyonlarda gençliğin rolünü anlamlandırma, açıklama ve mevcut durumu anlatma önem taşıyor. Bunların hepsinin ötesinde siyasal ve sosyal alanlarda gençlik süreci itibarıyla neyi yaşıyor? Güncelde ve uzun vadede gençliğin neler yapması gerekiyor? Devrimci gençlik ve Kürt gençliği örgütlülük ve pratikte hangi sorunlarla karşı karşıya? '21. yüzyıl şafağında gençlik' gibi sorunsallara cevap niteliğinde bazı değerlendirmeler yapmaya çalışarak sorulara cevap arayışında olacağız.

Bilişim çağı veya bilgi toplumu olarak adlandırılan yeni toplumsal süreçlerde şüphesiz doğu-batı veya toplumsal olarak siyasal, sosyal, kültürel ve ekonomik gelişmeler farklılıklar arz etmektedir.

Toplumsal cinsiyetçi özgürlüklere en fazla ihtiyaç duyulan, çevresel problemlerin çok yönlü yaşandığı, nükleer silahlanmadan tutalım da enerjinin kullanımına kadar insanlığı adeta iliklerine kadar etkileyen, iletişim teknikleriyle neredeyse kişinin günlük yaşamının gözlemediği bir tarihsel süreci yaşıyoruz.

Doğu-Batı arasında gelişme ve ilerleme farklılıkları olsa da çevresel ve toplumsal problemler kültürler arası yeni yeni çelişkileri gündeme getirmekle birlikte kültürler arası birçok buluşmanın yeniden gündeme geldiği bir uygarlıksal süreci yaşıyoruz.

Her alanda yaşanan gelişme sorunları toplumlar ve kültürler açısından yeni talepler ortaya çıkar-

makta, bu taleplere doğru siyasal, sosyal perspektifler geliştirilmedi mi "kaotik" durumu gösteren toplumsal dönüşüm süreci yeni çatışma ve çelişkilerle karşı karşıya kalmaktadır.

21. yüzyıl şafağında önümüzde üç eğilim var

2000'lerle başlayan yeni siyasal süreç üç eğilimli bir eksen göstermektedir.

ABD öncülüğünde geliştirilen ve adına demokrasi, barış, kardeşlik sloganlarıyla "Uluslar arası ve Küresel Terörizm" buna karşı mücadele biçiminde formüleleştirilen; Afganistan ve Irak'ta görüldüğü gibi öngörülen insanlık erdemlerinin tam tersine mezhepçiliği, milliyetçiliği ve tüm sorunlarda neredeyse tıkanmayla yüz yüze kalan bir siyasal eğilim... **Birinci** ve şu an en etkili olan eğilimdir. Mevcut durumda ortaya çıkardığı sonuçlar ortadadır.

İkinci ve hala önemli bir direnmeyi yaşayan, "muhafazakar ve statükocu" olarak adlandırdığımız oligarşik, teokratik, monarşik yapılanmaları koruma ve devam ettirme ve esasta da ulus devletle direten siyasal eğilim de patlama ile her alanda karşı karşıyadır. Tüm toplumların gelişimini etkileme şansı zayıf olsa da özellikle Ortadoğu devlet yapılanmalarında bir direnme sürecini daha devam ettirecektir.

Üçüncü siyasal eğilim de küresel demokrasi perspektifi ile Önderliğimizin 1999'larla başlattığı demokratik uygarlık manifestosu olarak adlandırabileceğimiz; kaotik süreçten çıkışın analizleri olan özgürlükçü ve demokratik siyaset diye vurgulanması gereken birey-toplum ilişkilerinin yeniden düzenlenmesi ve demokratik toplum projesi anlamına gelen siyasal eğilimdir.

Bu siyasal eğilim birçok yapılanma tarafından benimsenmekte; uluslara, halklara ve insanlığa önemli katkılar sunma özelliğini göstermekte; uluslar arası çıkarıcı politikalarla her alanda engelleme ile karşı karşıya kalsa da bu siyasal eğilimin gelişme şansı oldukça fazladır.

21. yüzyıl şafağını yaşadığımız bu süreçte 2006 yılında da temel olarak bu üç siyasal eğilimin çelişki ve çatışması anlamına gelebilecek siyasetler tüm toplumsal yapıları etkilemiştir.

20. yüzyılın tahribatını en fazla gençlik yaşamıştır

20. yüzyıl, insanlık için en büyük insanlık tahribatının, keskin bloklaşmanın ve bunun sonucu olarak yıkım, talan, sürgün, yok etme hatta insan yaşamından ekolojik dengeye kadar her türlü zararın özetidir. Şüphesiz önemli yenilikler, gelişmeler bu yüzyılda yaşanmışsa da 21. yüzyıla devredilen, her alandaki toplumsal bunalımlar olmuştur.

Gençlik ve gençlik hareketleri de Maalesef karakterleri gereği 20. yüzyılda en fazla yok oluşu, kırılmayı, tahribatı yaşamıştır. Hem siyasal hem kültürel, ekonomik ve sosyal alanlarda gençlik genel anlamda "kaotik" süreci olumlu-olumsuz en fazla yaşayan olmuştur.

'Dijital gençlik'

21. yüzyıla girerken, genel terimle emperyalizmin etkisini yoğun yaşayan, bireycilik, egoizm ve bencillikle yüz yüze bırakılıp adeta özüne yabancılaştırılmış; bireysel özgürlükler adına liberalizm ve neoliberal anlayışların etkisinde kalan ve genel terimle kendisini dünya sorunlarından soyutlayan, duygu ve düşüncesiyle yalnızlaşmayı kurtuluş gören bir gençlik sürecinden bahsetmek gere-



kir. Ben buna genel terimle “**dijital gençlik**” diyorum. Bu durum Batı ülkelerinde yoğun yaşansa da adeta bir sarmal gibi Doğu ve Ortadoğu ülkeleri gençliğini de adım adım etkilemektedir.

Arayışlarıyla, yalnızlaşmış çeşitli tepkilenmelerle patlamalara dönüşen ve günlük yaşamında kendisi ve makinası arasında bir yaşama itilen ve adeta mekanikleşen gençlik kuşağı ile karşı karşıyayız. Dijitalleşmeyen eğitim ve kültürel gelişme olanakları bulamayan ve en fazla da Ortadoğu-Doğu ülkelerinde yaşayan gençlik kesimi de ya mezhepçi milliyetçi eğilimlerle buluşmakta ya da koyun gibi devletin mülayim vatan-daşı olmayı seçmektedir.

Devrimci gençlik tüm yaşam alanlarına inisiyatif koymalı!

Gençlik genel anlamda bu dalgalanmaları yaşasa da, yaşamın her alanında derin sorunlar yaşasa da, uzun vadeli düşünüldüğünde tarihsel kökenleri direnişe, yaratıcılığa, emek-iş ilkesine, cesarete dayanan ve bilimsel gelişmelerle adım adım uzun soluklu yürüyen devrimci değişimci aydın gençlikten ve onun etkileme şansından bahsetmek gerekir. Bu gençlik kesimi yaşamın tüm alanlarında mevcut olmakla birlikte, istenilen düzeyde örgütlülüğe sahip değildir.

Devrimci yurtsever gençlik olarak adlandırabileceğimiz bu direngen kesimin tüm yaşam alanlarına inisiyatif koyması hayati önemdedir. Kendi karakteri gereği çok fazla küçük burjuva ve köylülükten kaynaklı hesapçılığa girmeden dünyaya ve evren sorunlarına sorumlu yaklaşan demokratik ulus bilinci ve sosyalist bilinç ilkesinden hareketle kendisini her yönüyle geliştirmeyi, eğitmeyi süreklileştiren, emek ve

çalışma ilkesine hesapsız ve tereddütsüz katılan, yaşamı riskleriyle seven bir gençliğe ihtiyaç tarihsel bir zorunluluktur. Buna normal günlük yaşamda sözünün eri veya halklar tarihinde dürüstlüğü ifade-si, devrimci mücadele tarihlerinde “**Che Guevara, Deniz Gezmiş, Mahir Çayan**”, Kürt özgürlük hareketi tarihinde “**Ağit, Mazlum Doğan, Zilan, Beritan, Viyan**” adı verilmektedir.

Gençlik nasıl yaşamalı?

Bu semboller gibi milyonları hareketlendiren devrimci yurtsever gençliğe bilimin yeni gelişme sürecinde her zamankinden daha fazla ihtiyaç vardır. Gençlik nasıl yaşamalı sorusuna Erdallaşma, Mazlumlaşma, Viyanlaşma, Beritanlaşma, Zilanlaşma ilkesi ile cevap olmayı temel gelişme felsefesi bilmelidir.

Kürt özgürlük hareketi, yaklaşık 30 yıldır çok direngen ve günümüzde uluslararası tüm gelişmeleri etkileyen güç olma özelliğini gösteren bir gençlik kuşağını yaratmıştır.

PKK öncülüğünde Rêber Apo'nun düşünceleri etrafında onbinlerce beldel, on binlerce esir, on binlerce ayakta başı dik, alını açık ve tarihe bembeyaz bir sayfa not eden ve milyonları etrafında yaşamın her alanında kenetlenen yurtsever, aydın, demokrat ve devrimci bir gençlik kuşağını tarihin en kapsamlı örgütlülüğü olan KOMALÊN CIWAN örgütlülüğüyle günümüzde de inisiyatifli ve yaratıcı bir duruşun sahibidir.

KOMALÊN CIWAN bu tarihi sorumlulukları bilinciyle sürece yüklenerek, riskleri seven, emek ve çalışma ilkesinden taviz vermeyen, hesapsız ve tam katılımcı bir tarzla dijital gençlik kuşağına karşı duygusal zekayı analitik zeka ile birleş-

tiren, her gün vicdan muhasebesi yapan, zihinsel devrimi büyük bir yaşam tutkusu gibi güncelleştiren, bilimin ve bilginin ışığında Başkan Apo'nun perspektiflerini yaşamda pratiğe dönüştüren “**ne kadar eylem o kadar örgüt, ne kadar örgüt o kadar eylem**” ilkesinden hareketle eylemci ve örgütçü olan, kapsayıcı bir performansla hareket etmelidir.

Devrimci gençlik, Apocu kültürün anlamını doğru sahiplenmeli ve yaşamın gerekçesi haline getirmelidir.

Devrimci yurtsever gençlik, her zaman ülke özgürlüğünü, toplumsal özgürlüğü temel amaç bilmeli, hiçbir takıntıya kapılmadan görevlere sarılmalıdır.

İşçi gençlik, öğrenciler, orta sınıf gençliği ve tüm gençlik alanlarından sorumluluk duyma ilkesi ile hareket etmeli, 2007 yılını gençliğin en kapsamlı örgütlendiği yıla dönüştürmelidir.

Bulunduğu her alanda ideolojik ve siyasi anlamda geriletici geleneksel sınıf anlayışlarına, aşiretçilik ve mahalli eğilimlere liberalizm ve bunun açılımı olan oportünizme karşı “**gerilla gençliği**”nin devrimcileşen, yurtseverleşen özünü sosyal, kültürel ve tüm çalışmalarında yaşatmasını temel ilke bilmelidir.

Gençlik yeniden ve yeniden gençlik ruhuyla özgürlük hareketinin temel dinamiği olma özelliğini pratik yaşamında göstermelidir.

KOMALÊN CIWAN gençliği tüm serhildanlarda ve demokrasinin geliştirildiği tüm alanlarda özgürlük tutkusuyla sarılmalı, özellikle de 15 Şubat ve 21 Mart süreçlerinde güneşe daha da yakınlaşan üstün bir pratiğin uygulayıcısı olma bilinci ve coşkusuyla tüm okuyuculara gençlik ruhunu yaşatmaları gerektiğini belirtiyorum.

Coşku seliyle buluşalım.



Röportaj

Geşbûn
YEKBÛNCivaka Nû Di Nava Çar
Dîwaran De Nayê Avakirin

Endamê Koordînasyona Komalên Ciwan Bektaş Şiyar Avşin, li ser navê Tevgera Ciwanan, zextên li ser ciwanan nîrxandin got ku tenê li bakurê Kurdistanê ji 300' an zêdetir ciwan hatine girtin û di zanîngehan de jî gelek xwandevan bi cezayê disiplinê ji dibistanan hatine avêtin.

Avşin destnîşan kir ku sedemê hemû zextan jî ew e ku ciwan dest ji çalakiyên xwe bernadin.

Avşin asta têkoşîna ciwanan û rola wan a li Tirkîyeyê nîrxand û got ku tevgerên çepgir ên dewletxwaz ciwanan wekî hêzeke şûngir (yedeke) dibînin. Avşin wiha got:

“Roleke stratejîk ji ciwanan re nayê dayîn. Tenê ciwan pêdiviyên çalakiyên tevgerê pêşwazî dikin. Ger alîyekî leşkerî yê vê tevgerê hebe alîkarî dike. Ji derveyê vê misyoneke sazûmankar nayê dayîn.”

- Gelo dikarin hinekê behsa pergala nû ya ku hûn dixwazin ava bikin bikin?

- Niha em dixwazin pergela Konfederalîzma Demokratîk a ciwanan ava bikin. Di vê sistêmê de rewş berevajî feraseta klasîk e. weke hêzek yedek ne, roleke stratejîk ji bo ciwanan hatiye dayîn. Di vê sistêmê de ciwan berpîsyarên damezrandina civakê ne.

- Sazkirina civakî çi ye û ji vê sazkirina civakê re çawa pêşengti tê kirin?

- Bêguman divê em van xalan zelal bikin. Ev pêşengtiya ku em behsa wê dikin, divê weke rêvebirina ferdî û civakê neyê femkirin. Ango em behsa saziyê ke navendî, burokratîk û ku li jor biryara digire nakin. Ger pêşengtiyek wê hebe divê ew pêşengti ji bo damezrandina civakê be. Civak di saziyên ku di nava çar dîwaran de mane nayê avakirin. Divê civak di taxan de, lîseyan de û zanîngehan de bê avakirin. Divê pêşengti jî dezgehên wan saziyan re bê kirin. Vê ga-

vê tevgera me ya ciwanan di vê rewşê de nîn e. Di vî warî de xebat hene, lê ne bes in. Çûyîna me ya taxan li ser bîngeha sazkirina civakî ye. Divê nebe çûyînek kevnar û klasîk. Lewre roleke stratejîk a ciwanan di damezrandina civakî de heye.

- Li taxan hên çawa xwe bi rêxistin bikin û çi bidin ciwanan?

- Divê di taxan de pirsgirêka tenduristî, perwerde, aborî, çandî, spor û hwd. ên tavahiya ciwanan eleqedar dikin



latparêz yek e, rêxistinbûyîna wê jî ji vê rastiyê re xizmet dike. Ango saziyeke hiyerarşik û bi parçe nîn e. Li ser bingeheke konfederal, rêxistinên ku taybetiyên wan hebin, divê ew jî weke tevan xwe îfade bike. Tevgera ciwanan li Tirkîyeyê dê li ser bingeha konfederalîzmê xwe bi rêxistin bike û ji bo rûniştandina sîstema komunalizma demokratîk veguherandina zîhniyeta hiyerarşik acîlyetek e. Ligel vê yekê jî li Tirkîyeyê, yekîtiya me ya Tevgera Ciwanan li ser bingeheke konfederal hê jî pêk nehatiye. Sazkirina civaka ku paradîgmaya nû daniye holê, tevgera ku jê re pêşengtiyê bike hîn jî ava nebûye. Bi misogeriya pêdivî bi guherîn û veguherîna zîhniyeta hiyerarşik heye. Di qadeke din de pêwîstî bi kadroyên ciwan hebe, divê her rêxistinek bikaribe bişîne.

- Li gorî we niha siyaseta li Tirkîyeyê pêdivî bi çi heye û ciwan dikarin pirsgirêkên xwe çawa çareser bikin?

- Li Tirkîyeyê pêwîstiya tevgera ciwan heye. Tevgera me di vî warî her dem kariye xwe ciwan bike û her dem girîngî daye xebatên ciwanan. Hemû ciwan endamên Tevgera Ciwanên Welatparêz in. Her kesek ji mezin kirina yekîtiya xwe berpirsyar e. Lê sê lingên Sîstema Konfederal hene; hêza cewherî, têrîkirina xwebixwe û li hemberî hev berpirsyarî ne. Têrîkirina xwe heta cihekî heye. Lê berpirsariya li hemberî hev tune ye. Ger lingekî pergala konfederal kêm were hiştin, Tevgera Ciwanan li

bên çareserkin. Wê demê pêşengtiya Tevgera Welatîyên Azad jî divê xwe ciwan bike. Dema mirov di vî alî de li bûyeran dinêre, xebatên me yên li Tirkîyeyê ne di asta ku em dixwezîn de ne. Tê dîtin ku hê jî ciwan neketine paradîgmaya dema nû a demokratîk. Ev rewşeke ku girêdayî nîyetê nîn e. Girêdayî femkirin û pêkanîna paradîgmayê ye. Pêwîst e ciwan xwe ji vê rewşê xilas bikin. Vê gavê hinek hewldan hene; rêxistinên me jî di rewşa berêde nîn in. Lê weke tê xwestin li gorî xebatê xwe bi cih nekirine.

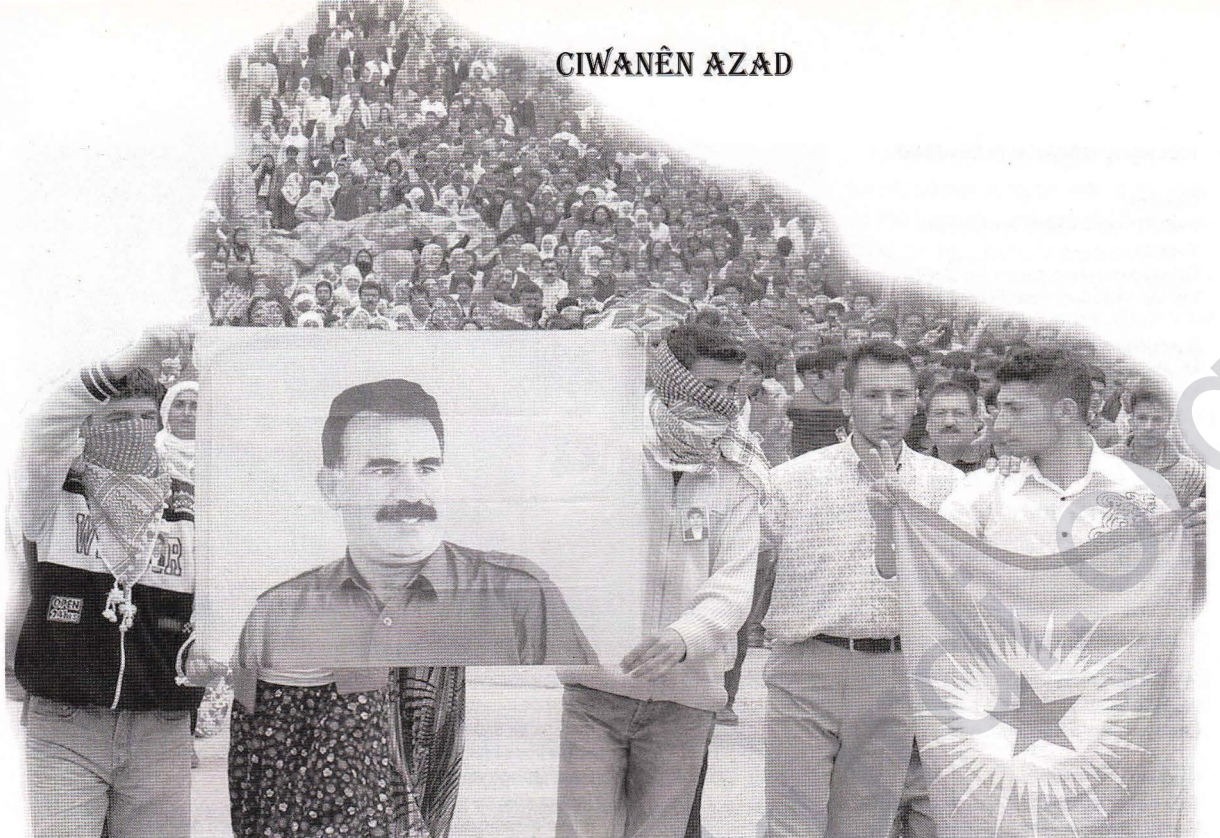
- Hûn dê zêdetir kîjan beşên ciwanan esas bigirin?

- Armanca me ew e ku xwe bighîjînin hemu beşên civakê. Me stratejî û taktîka xwe jî, li gorî vê yekê diyar kiriye. Em bi îdiaya tenê î bo beşekê na, ji bo pirsgirêkên hemû civakê çareser

bikin derketine rê. 'DEM GENÇ' jî navê vê yekê ye. Heke di tevgerê de meclisêk bê avakirin divê ev bibe meclisa hemû beşên ciwanan. Di wê meclisê de nûnertiya xwe bibîne. Lê em niha xwedî rêxistinbûyînek bi vî rengî nîn in. Lê di vî alî de hewldanên me hene ku em bawer dikin û em ê tiştêkî wiha biafirînin.

- Rol û mîsyona TECAK'ê çîye û dê tîkiliya ciwanan çawa bi hev re çêbike?

- Tevgera Ciwanan di sala 2003'yan de biryar da ku xwe weke TECAK'ê li hemû cîhanê birêxistin bike. Li çar parçeyên Kurdistan, Rûsya û Ewropayê dê xwe birêxistin bike. Divê bê zannî ku Tevgera Ciwanan li ser bingeha Konfederalîzma Demokratîk xwe bi rêxistin dike. Îdeolojiya Tevgera Ciwanên We-



wir nikare gavan bavêje. Tenê bi mirovên niyetbaş rêxistinbûn nayê avakirin. Îsa jî mirovê herî baş ê cihanê bû, dema bûbûya melîkê Qudsê dê pirsgirêk çareser bikin. Lê pergala melîktiyê Îsa tune kir. Wê demê hem pêdivî bi paqijîya amûran heye û hem jî bi paqijîya armancê heye. Di mijara paqijbûna armanc û nîyetê de tu gumanên me nîn in. Lê di mijara diyarkirina amûran de tengasiyên me hene. Ji bo ku ciwan van pirsgirêkan çareser bikin, li Tirkiyeyê pêdivî bi avakirina bizava ciwanên welatparêz heye. Hemû derdorên ciwanan di nava vê tevgerê de xwe bibînin û li ser bingehê konfederal bêne cem hev.

- Di van rojên dawî de zext û pêkolên dewletê yên li ser ciwanan zêde dibin. Li zanîngehan êrîşên nijadperestan li

hemberî ciwanên kurd ên welatparêz çêdibin. Gelo sedema vê çi ye?

- Tenê li bakurê Kurdistanê hejmara ciwanên ku hatine girtin jî 300'ê zedetir e, gelek xwandekar jî zaningehan jî ber bi cezayê disiplinê jî dibistanan hatine dîrxistin. Sedema van zextan helwesta şoreşgeriyê ye û divê ciwan bi çalakiyên xwe yên mezintir peşî li van êrîşan bigirin. Dema em çalakiyên xwe li dar dixînin divê em bi sînorên ku sîstemê ji me re danîne re nemînin. Me xwe li gorî sîstemê bi cih nekiriye. Ger nêzîkbûneke bi vî rengî hebe jî xelet e. Dema ku me çalakî li dar xist, divê em lê mêze nekin ka çalakiya me li gorî zagonan e an na. Ya girîngtir ew e ku çalakiya me meşrû û rewaş be. Çalakiyên me yên bi hêz dê sîstemê tengav bikin. Dibe ku bi sedan kes ji bèn

girtin. Lewra, ji ber ku em rewabûnê esas digrin, em gav paşve navêjîn.

Êrîşên sîstemê hene. Mînak; referandûm çalakiyê qanûnî bû. Nêzîkî çar mîlyon îmze hatin berhevkerin. Tenê di eniya ciwanan de li bakurê Kurdistanê hêjmara girtiyên me jî 300'î zedetir e. Her wiha êrîşeke taybet li ser ciwanan heye. Bi taybetî êrîşeke giran li ser ciwanên li zanîngehan heye. Di her zanîngehê de lêpîrsîn hene, ji dibistanan dîrxistin hene û ji ber endamtiya rêxistinê hevalên me yên ceza girtine hene. Êrîşên nijadperestan hene û pir giran in. Aşkera ye ku bi van êrîşan wê tu encam neyên girtin. Em tevgereke wisa ne ku me rastiya dewletê li dû xwe hiştiye. Em dewletê na, civakê esas digrin. Li hemberî êrîşên dijmin em ê pêngavên xwe xurttir û mezintir bikin.

ANF



GİDERSEN YARIM KALIR DEVRİMİM

Gidersen,
Başlar içimdeki ülkede ayaklanmalar
Yüreğim
Özledikçe büyüyen aşkına örgütlenir
Her şehrimde seni yaşar kurtarılmış bölgem

Sokaklarıma taşır her gün adaletsiz bir düzene karşı yapılan eylemler
Meydanlarım, anıtlarım zamana haykırır
Kederim grev çadırları kurar
Sana akmak isteyen sesim ölüm orucunda
Şekerli suya konuşur sustuklarını yalnızca

Gidersen
Sana hediye ettiğim türküler izinsiz yürüyüşe geçer
Şiirim her dizesine pankart açar
Sazım tellerini boykot eder

Savunmam yapılar konuşmalarda
Dağıtılan bildirilerde
Gizli adreslerde
Bodrum katlarında yapılan toplantılarda
Eleştirisi üzerine eleştirisi alır
Özeleştiremi bir tek sana yaparım

Gidersen
Yaz, kış her mevsim sonbahar olur
Hani hangi yaprak düşse içinin titrediği
Hani dallar kırgın
Gökyüzü içli mi içli
Dokunsan ağlayacak
Aylardan Eylül ya hani...
Hüzün bulutları gözlerimde
Sonra yağmurlar yağar yetim yüreğime

Bir sabah
Mitinglerde buluşur içimdeki binler
Binler bir olur
Bir ben,
Ben sen

Ansızın
Gaz bombaları atılır içime
Genzim yanar, kirpiklerimi yakar
Avuçlarımdan nefes diye içime çekerim seni

Çatışmalar başlar alanlarda
Sol yanım çaresizce vuruşur sağımla
Mantığım ruhumla
Taşlar sopalar fırlar her yana...

Saçından sürüklenir sevdam
Dizleri kanar
Kaşı patlar
Sert yumruklar oturur yüzüne,
Acımasız coplar kırılır belinde...

Göğsüme
Tam da senin olduğun yere
Tazyikli suyu yerim olanca hızıyla
Yığılır kalırım öylesine bir duvar kenarına
Dilimde çılgınlığı beklemekte olan sloganımla...

Anlayacağın sevgili
Gidersen içimdeki ülke olağanüstü hal durumda



O gün
Bir ilkbahar sabahı gibi önce ortalık sanki
Sonra kuş seslerinin, yaprak salınışlarının, güneş parıltısının
Üzerinde ağır ve yorgun panzerler...
Tanklar arka sokaklarımdan geçer
Başlar akşamüstü caddelerde jandarmaların gece devriyesi...

Bir cinayet olurum "faili meçhul" denilen
Örtmeye çalışır koca bir kaldırım taşına tutuşturulan eski bir gazete sayfası
Tenimdeki yalnızlığın kurşun izlerini
Parçalanmış, delik deşik hayallerimi

Kaskatı kesilirim gecenin ayazında
Ay ışığında
Gazete altında sıcacık kanım çekilir buz gibi asfalta

Teşhis ettiklerinde cesedimi
"Dudakları ve elleri morardı önce" diye geçer otopsi raporunda

Şafağın ilk ışığıyla
İlk olarak ulusal televizyonlardan bildirir
Üç cuntacı donuk bir ifadeyle haberi
Ya da radyodan çıkan o ürkütücü sesleri...

Gidersen
İçimdeki bu karanlık ülkeden
Sana, sesine doğru uçarım usulca rengarenk kelebekler gibi...
Sokağa çıkma yasağını delerim uğruna sevgili
Taşırım narin kanatlarıma taktığım özlemimi
Özledikçe büyüyen sevgimi
Nerede olursan ol
Ben yine de bulurum seni...

Bir günlük ömrüm sana yetişmez
İssiz caddelerde
İki kırık kelebek kanadı olursa eğer
Bil ki benim
Kelebekler uzun yaşayamaz ki...

Unutma
Gidersen bir "Eylül" sabahıymış gibi darbe iner yüreğime
Ve yarım kalır devrimim sevgili...

Cemal Ruşan



Verilecek En Büyük Cevap Yüzlerce Xweşmêr ve Dara'nın Dağlara Yürümesidir

Apocu hareket çıkışı itibariyle bedeller ödeyerek mücadele imkanının yaratmıştır. Her şahadet yeni bir sürecin başlangıcı olmuştur. Yaşamın anlamını yitirmiş topraklarda anlam biçme üzeri mücadele anlayışını kurmuş sorgulamaya gitmiştir. PKK bu temelde hareket ederek bu toplumun vicdanı olmuştur.

Esasta PKK bir toplumun kendini sorgulama hareketidir. İlk Apocular bu bilinçle hareket etmişler, ölü bir toplumu bu şekilde diriltmişler.

Bu ölüyü diriltme kolay değildir, muazzam bir irade gücü ve savasını gerektirir. Tüm zorluklara karşı Apo'cu militan kişiliği bunu başarmıştır.

Bu başarının dayandığı temel ilkeler var. Bunlardan yaşam tutkusu en temel ilkedir.



Kürdistan'ın toplumsal gerçekliğini değerlendirdiğimizde ölüm felsefesinin hakim olduğunu görürüz. Çünkü bütün değer yargıları sömürgeci düzen tarafından gasp edilmişti. Kendine ait olmayan değer yargılarıyla varolan sömürgeye karşı koymaya kalkmış, ama her seferinde ya bastırılmış veya kandırılarak sömürgecilerin işbirlikçisi olmuştur. İlkinde ya öldürülmüş veya yaralı halde ölüme ter edilmiştir. İkincisi ise adeta kurbanlık koyun gibi kur-

ban kesilecek güne dek kasap tarafından beslenmiştir. Kürtlere adeta ölümden ölüm beğenilmiştir. Kürtlerin sonu gelmişti, toplum da bunu kabullenmişti. PKK gerçekliği bu duruma karşılık gelişen bir isyan hareketidir.

Mazlum Doğan'ın **"Berxwedan Jiyane"** haykırışı ve Kemal Pir'in **"biz yaşamı uğrun-da ölecek kadar çok seviyoruz"** sözü devrim niteliğini belirledi.

Zindan direnişi toplumun vicdanında uyanışı gerçekleştirdi. Bu-

*Xweşmêr ve Dara
arkadaşların anısına...*



nunla birlikte Kürtlerin yaşam eğilimi değişti. Artık ölüm beklentisinde olan değil, yaşamak için mücadele veren ve bunun için ölümden bile çekinmeyen yeni Kürt gerçekliği doğmuştur. Böylece Apocu hareket yaşam felsefesiyle fedai savaşçı kişiliğini yaratarak silahlı mücadele ile bunu dağlara taşımıştır.

Bu açıdan baktığımızda ordu-laşma ve silahlı mücadelenin salt düşmana karşı verilmiş bir savaş değildir. Aynı zamanda yaşam alanlarını da yaratmıştır. Dağlarda verilen gerilla savaşıyla bu alanlar genişletilmiş ve koruma altına alınmıştır. Günümüzde ilan edilen medya savunma alanları bu mücadelenin zirvelediğini ifade eder. Siyasal, sosyal, kültürel, sanatsal ve entelektüel yönleriyle yeni bir yapının oluşumu söz konusudur.

Koma Komalên Kurdistan sistemi bu rengarenk, yapılanmaların yaşam alanlarının somutluğa kavuşmasıdır. Bugün Kürt halkının sahip olduğu değerler bu dağlarda inşa edilip topluma mal edildi. Bu bağlamda biz dağları yaşam alanları olarak halkımıza, kadınıma ve gençliğimize alternatif alanlar olarak sunuyoruz.

İnceltilmiş ihanet olarak "kalem" hikayesini bize anlatarak yedirmeye çalışanlar şunu bilsin ki biz en çok kalemi kullandık ve kullanıyoruz. Silahımız da hep buna hizmet etti.

Bu kültürle büyüyüp kendini geliştiren PKK'leşen yoldaşlardan biri de Xweşmêr yoldaşımızdı. İlkokul mevzunu idi. Ama entelektüel birikim edinerek,

toplumsal ve siyasal yorum gücünü geliştirerek ve gereklilikleri tespit ederek militan görevlerini en iyi şekilde yerine getirdi. Bunları gerilla saflarında geliştirdi. Bir gerilla olarak Kuzey, Güney ve Doğu Kürdistan sahalarında görev yaptı. Siyasal alanda ise özgürlük hareketi ve gençlik hareketimizin içerisinde en ileri düzeyde sorumluluk almış ve başarıyla yürütmüştür. İlk Apocuların direniş ve yaşam felsefesini bir tutku olarak kendisinde yaşamsallaştırdı. Apocu gençlik de onun şahsında tüm bu değerleri sahiplenip yaşamsallaştıracaktır.

Apocu hareket ve militanları olarak yaşanan şahadetler bizim duygularımızı derinden etkilemiş olsa da sevgimizi ve üzüntümüzü yas ve gözyaşıyla ifade etmedik, dillendirmedik. Düşmanın umduğunun tersine şahadetler bizde kırgınlık yaratmadı. Tam tersi bu durum karşısında kendimizi sorgulayarak görev ve sorumluluklarımızı tespit ederek, pratikleşmeyi önümüze koyduk.

Şehit yoldaşlarımızın duygularını, düşüncelerini, ütopyalarını ve kişiliklerini bir ideal olarak kendimizde benimsedik ve çalışmalarımızda somutlaştırdık. Pratiğimizle sahiplendik. Pratiğimizde somutlaştırdığımız şehitlerimizin ölümsüzlüğü, Apocu mücadele geleneği ve karakterin özüdür.

Şahadetler karşısında içe dönük sorgulamamız yoldaşlık bağını ve değerlerini yücelterek dayanışma ve birlikteliğimizi daha da güçlendirdi. Bunu anlamayanlar saflarımızda tutuna-

madı, tasfiyecilik olarak kendini dışa vuran eğilimler bu yönlü bizi zorlamış olsa da kendi öz değerlerinden, yabancı olan Kürt işbirlikçi karakterine karşı bizde netlik kazandırdı.

Bu anlamda şahadetler bizi netleştirip birleştirerek daha da güçlendirdi. Bu yönü ile Apocu hareket militan kadro gücüne dayanarak maddi ve manevi değerlerini büyüterek topluma mal etmiştir. Kürt dirilişi böyle gerçekleşti. Buna karşı tahammülsüzlük Kürt karşıtı ittifakını yeniden gündemleştirdi.

ABD'nin Ortadoğu müdahalesi Önderliğimizin kaçırılmasıyla başlamıştır. Bu müdahale aynı zamanda Lozan anlaşmasıyla süre gelen statükoyu da sarstı. Bu müdahalenin sonucunda Kürtlere yaklaşım uluslar arası çapta iki eğilim olarak kendisini gösterdi. Birincisi egemen bölge devletlerinin inkarına dayalı politikasıdır. İkincisi ise kukla bir Kürt devletini kurma planlarıdır. İki eğilimin ortak yönü Apocu harekete dönük tasfiye planlarıdır.

Müdahaleden dolayı sıkışan İran İslam rejimi, Türk devleti ile işbirliği yaparak ABD'yi yumuşatmaya çalıştı. Diğer taraftan olası İran müdahalesinde Türkiye'nin ABD'yle işbirliğini önlemek istiyordu. Böylece İran devleti Kürt özgürlük hareketine karşı pozisyon belirledi. Son iki yılda Doğu ve Kuzey Kürdistan da böylece savaşın kapsamı büyük bir coğrafyaya yayıldı. Aynı zamanda İran rejimi JİTEM'i örnek alarak kontrgerilla örgütlenmelerini de gelişt-



tirmektedir. 7 Ocak tarihinde yaşanan şahadet olayı bir kontrgerilla tarafından gerçekleştirilmiştir. Bu yönlü Kürt gençliği duyarlı davranıp mücadeleye katılımını gerçekleştirerek tavır sahibi olmalıdır.

Tarih boyunca Kürdistan toprakları birçok savaşa sahne olduğu kadar, işgallerin, sömürünün, katliamların ve soykırımlarında adresi olmuştur.

Sömürgeci ve işgâlcî güçler bu topraklarda tutunabilmek için gerçekleştirdiği en büyük oyun kendi işbirlikçisini yaratmak ve işbirlikçileri halklarına karşı kullanmak olmuştur. İlk işbirlikçi Enkido dağları kent sömürgeciliğinin kullanımına sunarken, bundan yarar elde eden Gılgamesh ise ilk kahramanlık destanını yaratma şansı elde etmiştir. Günümüze dek bu bir çizgi olarak toplumun içine sinmiştir.

İhanetçi, işbirlikçi Kürt gerçekliği Kürt hareketinin önünde de en büyük engeli oluşturarak Kürt toplumuna karşı düşmanın başarılı olmasını sağlamıştır.

Son günlerde kontrgerillanın hain planı sonucu iki değerli yoldaşımızı daha yaşamını yitirmiştir. Gerçekleştirilen bir komplo sonucu şehit düşen Xweşmêr ve Dara yoldaşlarımız Kürdistan halkı ve özgürlük hareketimiz açısından yerleri doldurulamayacak yoldaşlardı.

Xweşmêr arkadaş 1998 yılında saflarımıza katılmış ve hemen hemen gençlik hareketinin tüm çalışmalarında yer almış ve üzerine sorumluluklar yüklenmiştir. 2005 yılında (Yekitiya Ciwanen Rojhilat) YCR çalış-

malarının sorumluluğunu almış ve gençlik hareketinin gelişiminde rol oynamıştır.

Bir Kürt genci olarak Doğu Kürdistan Apocu gençlik çalışmalarında büyük emek sahibi olmuştur. Kürdistan gençliğinin II. Genel Kongresi'ne de katılmış ve KOMALÊN CIWAN'ın kurucu üyesi olmuştur. Sorumluluğun bilinciyle özgürlüğe sarılmış ve İran rejimine karşı en aktif mücadeleyi gençlik kimliğiyle ortaya koymuştur.

Apocu gençlik olarak Xweşmêr ve Dara yoldaşlarımızı bir komployla kaybetmenin derin acısını yaşarken hareketimizin bulunduğu tüm alanlarda buna gereken cevabın verilmesini gerekli olduğunu görüyoruz. Ve verilecek en büyük cevabın başta Rojhilat'taki gençlerin ve Kürdistan'ın dört parçasındaki tüm Apocu gençlik olmak üzere yüzlerce Xweşmêr ve Dara yoldaşların dağlara yürümesi olduğuna inanıyoruz.

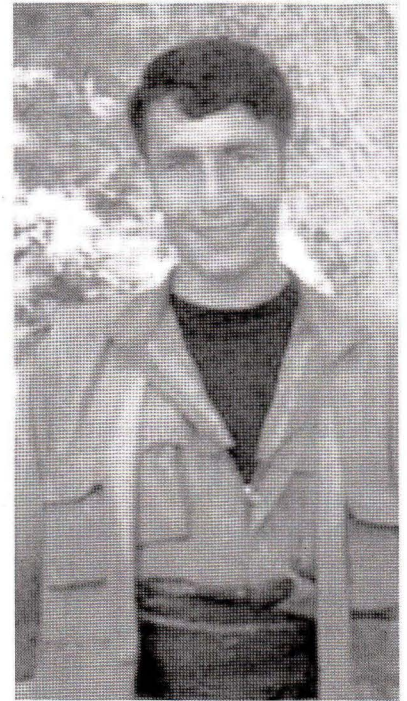
Biz son olarak bu yoldaşlarımızın şahsında tüm devrim şehitlerimizi saygıyla anıyor, mücadelemizde onları yaşatacağımızın sözünü yeniliyoruz. Ve sözümüz eylemimiz olacak diyoruz. Bu vesileyle tekrardan tüm Kürdistan gençliğini eylemleriyle bu şahadetleri sahiplenme çağrımızı yeniliyoruz.

Başta aileleri olmak üzere, tüm Kürdistan halkına, gençliğine ve Önder Apo'ya başsağlığı diliyor, mücadele azmimizle bu bedelleri özgürlük ve zafer yürüyüşüne dönüştüreceğimizi belirtiyoruz.

Komalen Ciwan Koordinasyonu



Dara Maku - Adil Burukimilan



Xweşmêr Rojhilat - Hesên Rasta



UNE CHANCE POUR LA PAIX

Guney AZAD



Depuis sa création, la république de Turquie vit avec la psychose d'un état kurde indépendant. Les médias turques préparent psychologiquement l'opinion publique turque à une probable intervention militaire au Kurdistan irakien. Le nationalisme et la phobie du partage du territoire sont entretenus par la presse turque. Il y a une véritable exploitation et manipulation des sentiments nationalistes par les médias. Les médias ont manifestement de plus en plus le pouvoir de changer la réalité.

Jadis, dans la Rome antique, on organisait des jeux d'arène pour distraire le peuple et le tenir loin de la vie politique et sociale de la cité. Il fallait donner du pain et des jeux au peuple pour justifier ses conquêtes militaires.

Aujourd'hui, les gouvernements n'offrent plus de pain et des jeux pour justifier leurs ambitions impérialistes. Ils maintiennent la population dans la peur et dans la crainte pour légitimer leurs actions. La population américaine a été maintenue durant des décennies dans la crainte du communisme tandis que

la population turque vit avec la crainte de la séparation du territoire et la création d'un Kurdistan indépendant. Aujourd'hui, la lutte contre le terrorisme justifie toutes les actions. Combien de temps encore les gouvernements pourront-ils maintenir la population dans la crainte et dans le mensonge?

Une union des forces démocratiques.

La guerre n'est pas de l'intérêt des peuples mais de celui de l'industrie de l'armement et des hommes assoiffés de sang.



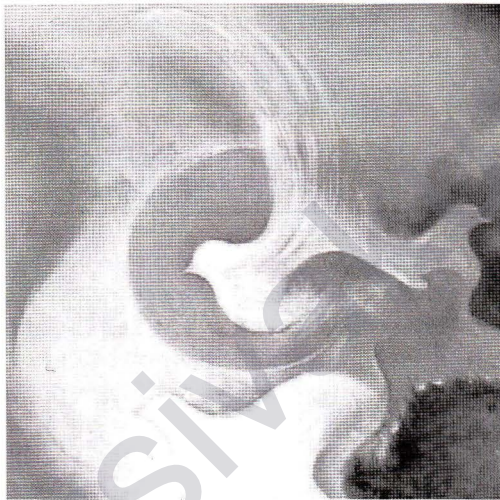
La république auto-proclamée démocratique de Turquie n'a pas encore compris que le PKK est une organisation hors du commun. Toutes les tentatives visant à supprimer le PKK sont vaines. Combien de gouvernements et d'organisations peuvent témoigner de la même résistance que le PKK face aux attaques internes et externes ?

Les Kurdes constituent une véritable force politique et militaire au niveau régional, qu'il est très difficile d'ignorer à présent. Le peuple kurde possède le potentiel politique et militaire pour créer un Moyen Orient démocratique. Il est essentiel que les différentes tendances politiques kurdes suivent une politique commune au niveau régional et mondial. La stabilité de la région dépendant de la résolution pacifique de la question kurde et palestinienne.

Une démocratie importée et imposée par l'occident ne peut prendre pied dans la région. C'est aux démocrates et aux intellectuels de la région qu'incombe la tâche de trouver une solution pacifique aux différents conflits de la région. Une union des démocrates et des intellectuels du Moyen Orient doit être créée pour trouver des solutions concrètes aux différentes questions de la région.

Les Kurdes ne doivent pas commettre les mêmes erreurs que dans le passé en se fiant aux américains et aux européens. On ne se défait pas du joug des états arriérés pour se retrouver sous une nouvelle domination étrangère. Doit-on pactiser avec le démon qui n'a ni loi ni foi pour parvenir à une démocratie ? Les Kurdes ne doivent que compter sur eux-mêmes et sur les démocrates de la région pour parvenir à une véritable démocratie.

Le DTP doit se débarrasser de cette image de parti ethnique qui lui colle à la peau, s'il désire constituer une véritable force politique. Des réformes et des remaniements doivent être entrepris au sein de ce parti, ainsi que des actions plus concrètes au niveau social. Comme dans le reste de la région, le Kurdistan du nord voit arriver la montée en puissance des fondamentalistes religieux. Espérons que les politiciens kurdes ont tiré de grandes leçons des dernières élections.



Toujours les mêmes discours

L'état turc augmente la pression à la frontière nord irakienne. Les mouvements de troupes et les préparatifs militaires font craindre à une opération transfrontalière imminente. Avant l'occupation de l'Irak par les américains, l'armée turque menait de nombreux raids au Kurdistan irakien contre les combattants du PKK avec la bénédiction des américains. Ces actions étaient aussi un moyen pour contrôler les Kurdes d'Irak. Le contexte actuel ne permet pas aux généraux turcs d'agir à leurs guises comme dans le passé. La gu-

erre d'Irak a changé beaucoup de choses au niveau régional et mondial. La lutte contre le terrorisme a marqué le début d'une nouvelle ère.

L'état turc évoque le droit à la légitime défense pour justifier une intervention directe au Kurdistan du sud. Quelle légitime défense ? Une période où un cessez le feu unilatéral et des réunions sont organisées pour trouver une issue pacifique à la question kurde. L'armée turque est une armée d'occupation. Le gouvernement turc veut tout simplement sa-

bouter la trêve proposée par le PKK qui recherche une solution politique au conflit. Ce cessez le feu fut accueilli très favorablement par les milieux démocrates de la société turque. De nombreuses organisations et des intellectuels ont apporté leur soutien à cette trêve.

Les militaires et les politiciens turcs évoquent l'opération menée par Israël au Liban contre le Hizbullah pour une éventuelle opération militaire au Kurdistan irakien. La Turquie n'a plus

vraiment les faveurs des USA comme dans le passé. Avant de vouloir s'attaquer au mont Kandil, l'armée turque devrait d'abord déloger les combattants kurdes qui se trouvent dans les monts de Dersim...

Tous les prétextes sont bons pour faire la guerre et se donner bonne conscience. Les véritables desseins de la Turquie sont connus de tous.

Si l'armée turque venait à envahir le sud du Kurdistan, les conséquences seraient désastreuses au niveau régional. La région toute entière serait plongée dans un chaos total. Les autorités du Kurdistan du sud ont affirmé que les turcs n'étaient plus les bienvenus dans la région. Une opé-



ration turque dans le Kurdistan du sud serait perçue comme une déclaration de guerre.

L'invasion du Kurdistan du sud par les généraux turcs forcerait les différents groupes politiques kurdes à oublier leurs divergences et à former une coalition contre l'agresseur turc. Il est impératif qu'une armée nationale kurde formée de pesmergas et de guérilleros soit constituée le plutôt possible. La situation dans laquelle se trouve la région est très instable et incertaine. Il est impératif qu'une union politico-militaire kurde soit constituée face à la coalition anti-kurde formée par les états de la région. Il n'est de l'intérêt d'aucun des états de la région que les Kurdes soient unis sur le plan politique et militaire.

L'état-major turc évoque la carte turkmène pour une éventuelle opération au Kurdistan du sud. Quand les Kurdes ont-ils commis un massacre envers les autres groupes ethniques et religieux vivant sur leur territoire ? Depuis des siècles, les Kurdes cohabitent pacifiquement avec les différents groupes ethniques et religieux qui se trouvent sur leur territoire. La république fasciste de Turquie peut-elle en dire autant ?

Une solution pacifique

Il est important de préciser que ce conflit n'est pas un conflit opposant le peuple kurde au peuple turc mais un conflit entre un peuple à la recherche de ses droits et un régime fasciste. La libération du peup-

le kurde marquera la fin des régimes fascistes et l'instauration de la véritable démocratie dans la région. La libération du peuple kurde est la libération de tous les peuples de la région.

Depuis toujours, les Kurdes cherchent une solution pacifique au conflit les opposants aux états de la région. Les approches chauvines de ces états n'ont pas permis d'apporter une solution politique à la question kurde. Toutes les tentatives kurdes pour trouver une issue démocratique à la question kurde sont tombées à l'eau. L'état turc doit saisir l'occasion qui lui est offerte de résoudre pacifiquement la question kurde. Il est très peu probable qu'une telle occasion se représente à nouveau.

Aktuel

Ahmet DERE

Le Cessez Le Feu Continue Au Kurdistan

Depuis le 1^{er} Octobre 2006, le cessez-le-feu déclaré par le Conseil Présidentiel de la Confédération Démocratique du Kurdistan (KKK) continue. C'est le cinquième cessez-le-feu unilatéral qui est déclaré par les Kurdes. Auparavant en 1993, 1995, 1998 et en 1999 les cessez-le-feu avaient été décrétés. Comme nous le savons bien, aucun de

ces cessez-le-feu n'a été pris en compte par les autorités de l'état turc. C'est pourquoi tous ces efforts montrés par les Kurdes avaient pris fin sans résultat.

La lutte moderne pour la libération du peuple kurde a été commencée au début des années 1970. Depuis cette date, les Kurdes ont pris toujours une position en faveur d'une solution

démocratique, pacifique et politique. Par conséquent, ils ont toujours fait preuve d'efforts pour organiser diverses activités, tant au niveau régional qu'au niveau international. Toujours et partout, les Kurdes et leurs organisations ont montré leur volonté pour un processus de paix.

Au niveau international, beaucoup d'organisations et de mili-



eux démocratiques ont soutenu cette volonté des Kurdes. Dans le but de soutenir ces efforts et cette volonté, à maintes reprises des conférences, des réunions, des pétitions etc. ont été réalisées. En Turquie aussi, des activités semblables ont été organisées.

Dernièrement, les 13 et 14 Janvier 2007, une conférence a été organisée à Istanbul. Celle-ci a été faite dans le but de chercher la paix pour la Turquie. D'après nos observations, cette conférence a eu une bonne participation. De bons messages ont y été prononcés pour chercher la bonne voie vers la paix souhaitée.

Je dois dire que, tous les efforts dans ce sens ont été soutenus par Monsieur Abdullah Öcalan. Le dernier cessez-le-feu a aussi été décrété suite aux efforts de Monsieur Öcalan. Bien qu'il soit enfermé

dans la prison sur l'île d'Imrali, il persévère et ne cesse de multiplier ses efforts. Pendant toutes les rencontres avec ses avocats et aussi avec ses soeurs et son frère, il parle en faveur de cette question. Quelques jours avant la déclaration du dernier cessez-le-feu du KKK il a lancé son appel. Comme toujours, cet appel avait pour but d'installer la paix et de trouver une solution au problème kurde d'une manière pacifique et par la voie démocratique, et non par la violence.

A cet appel de Monsieur Abdullah Öcalan, plusieurs organisations kurdes se sont déclarées favorables. Soit au Kurdistan et en Turquie, soit dans de différents pays européens, ces organisations kurdes ont effectué des activités pour montrer leur soutien. Dans ce sens, nous pouvons

dire que les Kurdes sont, en unanimité derrière ce cessez-le-feu. Car ils l'ont considéré très importante, pas seulement pour la paix en Turquie, mais aussi pour une situation stable dans toute la région du Moyen-Orient.

La Position de l'Etat Turc

Malgré ces 4 mois passés depuis la déclaration du cessez-le-feu, malheureusement l'état turc continue toujours de garder le silence. Dans la pratique des forces armées turques, on voit plus d'opérations qui sont effectuées au Kurdistan. Avec ces opérations le chef d'Etat-Major des armées exclut tout respect du cessez-le-feu. Il affirme que les forces armées mèneront leur combat jusqu'à l'extermination du dernier guérillero dans les montagnes du Kur-



distan. Cette attitude de l'état turc cause pleinement les conséquences d'une déstabilisation encore plus grande de la région et une aggravation des crises sociales et économiques en Turquie.

Il faut savoir qui sont les défenseurs de la démocratie et des peuples turc et kurde et qui seront les premières victimes de cette politique de l'Etat turc. Si la Turquie continue à mener cette politique qui refuse toutes sortes de solutions possibles au problème kurde, elle empêche ouvertement la stabilisation dans la région du Moyen-Orient.

Je dois ajouter ceci aussi: avant la déclaration du KKK concernant ce cessez-le-feu, beaucoup de groupes démocratiques, en Turquie, avaient demandé au PKK et au Kongra-Gel de faire un cessez-le-feu. D'après ces milieux, un tel geste pouvait, selon eux, déboucher sur une paix durable. Ils espéraient un minimum de respect de la part des autorités turques. Mais avec la déclaration du chef d'Etat-Major turc, qui ne reconnaissait pas une telle trêve, une grande partie de ces espoirs ont été perdus.

Nous sommes à un moment où 4 mois sont passés sur cette trêve. Les Kurdes insistent toujours à dire qu'ils ne veulent pas que ce cessez-le-feu se termine sans résultat, comme ce fut le cas pour les autres. La volonté des Kurdes et des démocra-

tes en Turquie, c'est que cette 5ème trêve ne subisse pas le même sort.

La Turquie ne peut s'intégrer entièrement au monde contemporain qu'en établissant la démocratie et un climat pacifique. Qu'elle profite de cette chance pour arrêter les affrontements !

Il est évident que la paix a besoin d'un véritable soutien et c'est la raison pour laquelle ce cessez-le-feu unilatéral doit être soutenu par l'Union Européenne, le Conseil de l'Europe et tous les milieux démocratiques qui, en tant que puissance publique, peuvent mettre en grande difficulté ceux qui s'enfoncent dans une logique de guerre, et les obliger, à terme, en respectant le cessez le feu, à mettre fin aux hostilités. C'est pourquoi il est important de soutenir ce cessez-le-feu unilatéral. Pour faire gagner la paix et la démocratie il faut que cette trêve devienne bilatérale. Cette demande a été aussi faite par le Congrès National du Kurdistan (KNK).

Les opérations armées turques continuent

Après le début de la trêve unilatérale, les forces armées turques ont réalisé plusieurs opérations au Kurdistan. Surtout au court des mois d'octobre et de novembre 2006, ces opérations se sont multipliées de plus en plus. Dans les régions de Dersim et de Botan, des dizaines de milliers de

soldats ont été mobilisés. Dans les affrontements qui ont eu lieu entre les guérilleros kurdes et les soldats turcs, plus d'une dizaine de soldats ont été tués. Malheureusement il y avait aussi des guérilleros qui sont été tombés en martyrs.

Ces genres d'opérations sont toujours effectuées et continuent dans toutes les régions du Kurdistan.

La répression de l'état turc ne se limite pas seulement aux opérations contre la guérilla, mais elle est pratiquée ainsi contre tous les Kurdes et les milieux démocratiques en Turquie. Même la presse est sous cette oppression étatique. Par exemple 6 jours après la déclaration du chef d'état-major des armées turques, Yasar Buyukanit, à propos de la presse, la publication du quotidien "Ulkede Ozgür Gundem" a été interdite pour une durée de quinze jours. D'après les responsables de ce quotidien, c'était la deuxième fois depuis le mois d'août 2006 que cela se produisait. Cette décision représente un obstacle à la démocratisation de la Turquie.

Ceci démontre bien qu'il n'y a pas de véritable démocratie dans ce pays. Le chef d'état-major des armées turques, Yasar Buyukanit, se donne le droit d'intervenir dans tous les domaines, qu'ils soient politiques ou civils.



Komployu Boşa Çıkarmanın Yolu Apocu Olmanın Onuruyla Mücadeleyi Başarıya Götürmektir

Takvimlerden bir 15 Şubat yaprağı daha koparılacak bu yıl...

Koparılan her takvim yaprağı ile aslında sistemin çirkin yüzleri de birer birer koparılmaktadır. Her ne kadar belleklerimiz bu komploya alıştırılmak istendiyse de bizler alışmadık, alışmayacağız. Nerede yaşıyorsa yaşasın onuruna sahip her insanın göğün mavi umuduna baktığında duyduğu, bu çığlık olmuştur. Bunun belki de en güçlü göstergesi, direnen halk ve gerilla gerçekliğimiz olmuştur. Yine yaşanan şahadetler bundaki ısrarın dili olmuştur. Bir 15 Şubat'ı daha beyin ve yü-

reklerimizde yarattığı acı ve mücadeledeki ısrarımızla karşılamaya hazırlandıkça gençlik açısından bu süreci doğru tahlil etmek ve ona göre yaklaşmanın sorumluluğu ortadır.

Tarihte bu olayın bir benzeri daha yoktur

Bizler açısından oldukça kritik bir süreçten geçtiğimiz, hiçbir zaman göz ardı edilmemesi gereken bir durumdur. Uluslararası komplo nun 9. yılına girdik. 9 Ekim 1998'de başlayan, 15 Şubat 1999'da Önderliğimize yönelen büyük saldırı haline gelen komplo nun 8 yılı doldu. Bunun

Önderliğimiz şahsında halkımıza, özgürlüğe, demokrasiye, bölge halklarının birliğine ve kardeşliğine uluslararası düzeyde özgürlük, eşitlik idealine, insanlığa yöneltilmiş bir saldırı olduğu gerçeği her geçen gün daha net ortaya çıkıyor. Bu günümüzde inkâr edilemez bir olgu haline gelmiştir. Geçen 8 yıl gibi, böyle bir imhacı saldırının 9. yılı da önemli bir mücadele yılı olacaktır. Hatta bu yıl, geçmiş yıllara nazaran daha önemli gelişmelere aday bir yıldır. Bundan dolayı da daha çetin bir mücadelenin yaşanacağını rahatlıkla söyleyebiliriz.

"Önderliğimizin son süreçte gençliğin önüne koyduğu görev herkesçe bilinmektedir. Meşru savunmamızı, gerillayı güçlendirerek toplumsallaşmanın en temel ayağını oluşturmak bizim açımızdan en öncelikli görevdir."



Tarihte bu olayın bir benzeri daha yoktur. Böylesine bir halk önderinin yeryüzünde sığınabileceği bir ülke bile bulamaması ve resmen kaçırılarak kendisini yok etmek üzere arayan ülkeye tesliminin tarihte bir benzeri bulunmamaktadır. Tarihte böyle bir olay ilk defa görülmüştür. Muhtemelen bundan sonrası için de ilk olacaktır.

ABD'nin komplodaki yeri belirleyicidir

Tabii bu süreci dünya ve bölge güçlerinin iktidar mücadelelerinden bağımsız ele alamayız. İlk iktidar kavgasından günümüze kadar bu güçlerin halklara ve değerlerine dönük saldırıları sürekli olagelmış olsa da bunun karşısında halkların özgürlük eğilimi hiçbir zaman teslim olmamış ve direniş halinde olmuştur. Bu güçler her dönem isim veya yöntem değiştirerek farklı görüntülerle halkların karşısına çıksalar da asıl olan, insanlığı yok oluşturma sürüklemek olmuştur. Bunun en son temsilcisi olan ABD'nin bu komplodaki rolü belirleyici olmuştur. ABD, 1990'ların başından itibaren Kürt sorununa daha ciddi bir yaklaşım içine girmeye başlamıştır. Yeni küreselleşme hamlesinin Ortadoğu'da oturtulması hamlesinin önemli bir ayağı, bu sorunun kendilerince çözümünden geçiyordu. Bunun için Önderlik devre dışı bırakılmak istenerek farklı güçlere yol açıldı. Fakat plan bu kadarla yeterli görülemezdi.

Özgürlük hareketinin de parçalanıp marjinalleştirilmesi istendi. Merkezden bir parçalanma yaratılıp bölünme yöntemi denendi. Aynı zamanda kitlemizde, kadro yapımızda çeşitli yöntemlerle güvensizlik, muğlaklık geliştirilmeye çalışılarak merkezden uzak çevre alanların hepsinde de küçültme, eritme politi-

kası denendi. Bu sıkıştırmanın diğer bir yüzü sürekli alternatifleri hazır tutma idi. Anlaşılan en çok da bu noktada zorlanma yaşandı, yaşanıyor. Çünkü başka yerde olduğu gibi Kürt sorununda farklı muhatap yoktur. Hazır olsaydı yönlendirmek kolay olabilirdi. Tüm tepkiler göze alınarak Irak'ta bazı muhatap Kürt güçleri devrede tutulabilirdi. Fakat Türkiye'de ne yapılacaktı? Bir yöntem, milliyetçi Kürt unsurların Türkiye'de de yaygınlaştırılması olabilirdi. Bu denense de istenildiği oranda tutmuyordu. O halde birçok yöntem iç içe denenerek, demokratik Kürt öğelerin denetimsizliğine karşıt denetimli bir Kürt gücü yaratılmak istendi.

PKK'ye yönelik son uygulanan politikalar ağırlıklı ABD konsepti

Ancak bütün çabalar bir kez daha gösterdi ki Kürt sorunun tek muhatabı Önderliğimiz ve onun yarattığı özgürlük hareketidir. Mevcut sistem tarafından belki sorun kabul edilebilirdi fakat mevcut sistemi temellerinden sarsan ve toplumu yeniden kurmanın stratejisini adım adım oluşturan Kürt Halk Önderi kabul edilemezdi. PKK, kendi Önderliğini reddettiği oranda devrede tutulabilirdi. Bu bile hesaplanmıştı. Bu da olmazsa farklı unsurlar hızla yaratılırken hareketin marjinalleştirilmesine hız verilmek istendi. Ancak sonuç alınmadığı her geçen gün kendi sistemini oluşturan ve toplumsal gücünü büyüterek bu oluşum sürecine katan, mücadeleyi bulunduğu her alanda yükselten özgürlük hareketimizin yarattığı halk gerçekliği ile bir kez daha ispat edildi.

Bundan dolayı diyoruz ki; Kürt halkı ve özgürlük hareketi üzerinde en son uygulanan politikalar ağırlıkta ABD konseptidir. Tüm veriler bunu göstermektedir. Önderliğimizin tecrü-

di dönem dönem ağırlaştırılarak, sağlık koşulları bilinçli düzeltilmektedir. Askeri operasyonlar hiç hız kaybetmemiştir. Faili meçhul cinayetler, halka dönük katliamlar hala yapılabilmektedir. Her ne kadar sorunun çözümü için Önderliğimizin perspektifleri doğrultusunda hareketimiz önemli adımlar atmış olsa da Türkiye'deki AKP hükümetinin çözüm geliştirebilecek gücü yoktur. AKP'nin başından beri '**mevcut durumdan daha fazla nasıl faydalanabilirim?**' yaklaşımını geçemeyen kısıf ve iradesiz tavrı kendini sürdürmektedir.

Yine devlet içindeki rantçı güçler ve çeteler, her dönem çözüm sürecinin gelişmesi önünde engel olma pozisyonlarını korumuşlardır. Ne yazık ki bunlar karşısında demokratik güçlerden beklenen adımlar yeterince güçlü atılmamıştır.

Kürt halkı her ne kadar sağduyusunu korumuş ve geliştirdiği serhildanlarla sürecin önünü açmaya çalışmış olsa da buna verilen cevap, milliyetçiliğin körüklenmesi olmuştur. Milliyetçi dalga güçlendirilerek süreç tıkanmak istenmiştir. Önderliğimiz özellikle Türk yurtseverlerine bu kirli savaşın karşısında durması yönünde çağrılarda bulunsa da bunu güçlü bir çıkışa çevirecek adımlar henüz atılmamıştır. Özellikle Önderliğimizin ortaya koyduğu çözüm ve bu çözümün gerçekleşmesi için sunduğu yol haritası, bu sürece özünde damgasını vurmuştur. Komplonun hala sürdürüldüğü gözden kaçmamış ve Önderliğimiz tarafından deşifre edilerek ortaya konulmaktadır. Bu, kendini Önderliğimizin perspektifleriyle yeniden yapılandıran ve kendi sistemini '**Koma Komalên Kurdistan**' (KKK) olarak ilan eden özgürlük hareketi için yeni bir döneme atılan adımın başarısının göstergesi ol-



muştur. Aynı zamanda demokratik mücadelenin gelişimi ve toplumu yeniden kurma sürecinin her türlü saldırı karşısında alternatif bir oluşuma gitmesi, süreci artık dönüşü olmayan bir mecraya akıtmıştır. Kürt halkının demokratik komünalizmi bulunduğu her alanda örmeye başlaması kendilerine dönük tüm politikaları boşa çıkarmıştır.

Kürt halkı kendi varoluşunu Önderlikle tanımladı

Kürtlere karşı uygulanan siyasetin bazı ayakları birbiriyle birleşen bir pozisyondadır. Bir topluma bu kadar antidemokratik uygulamalarla yüklenim olamaz. Kürt halkı demokratik örgütlülüğü ve kendi en doğal talepleri karşısındaki bunca inkârcı, çıkarıcı ve saldırgan tutuma karşı tüm reflekslerini harekete geçirmesini bilmiştir. Önderliğini her koşul altında sahiplenerek kendi varoluşunu bu gerçeklik ile tanımladı. Bu süreçte gelişen halk serhildanlarında Kürt toplumu topyekûn ayaktaydı.

Mücadelemizin en büyük ve anlam yüklü değerleri olan şehitlerimiz için yapılan törenler bunun en çarpıcı örneklerinden olurken, Kürt halkı Önderliğine her yerde sahip çıkmıştır. Direnişçi, mücadelecı, tavır sahibi halk görüntüleri belleklerimizde en canlı haliyle durmakta. Bütün bunlar, sahip olunan bu direnişçi ruhun zamanın unutturan yüzüne karşı en büyük zaferi olmuştur. 1990-93 yılları arasında yaşanan serhildan ruhu nasıl ki toplumda ve toplum dışı güçlerde büyük bir hareketliliği ve değişimi yarattıysa, geçen bunca zamanda halkın özgürlük eğilimden süreklî beslenerek kendini canlı tutmasını bildi.

Kürt halkı, yaşadığı coğrafya ve bu coğrafyanın tüm insanların temel hak ve özgürlükleri üzerinde oyna-

nan oyunların farkındadır. Çokça belirtildiği gibi ülkenin bölünmesinden yana değildir. Uygulanan politikaların kendisini ısrarla devletten ve Türkiye halklarından uzaklaştırılmaya dönük politikalar olduğunu ve bu nedenle bu politikalara tepki göstermek gerektiğini görmektedir.

Kürt halkı Önderliğine açıktan sahip çıkmaktadır. Önderliksiz politikaları kendi sorununun çözümü olarak görmemektedir. Önderliksiz Kürt sorunu tartışmalarını kendisinin dışında görmekte, sorunu ağırlaştırmanın esas kaynağı olarak belirlemektedir. Farklı arayışların kaynağını da bu bakış açısında görmektedir. Şehitlerine hiçbir engel tanımadan sahip çıkmaktadır.

Halk şahadetler etrafında yeni bir toplumsallaşma ve direniş mücadelesini örmektedir

Şu anda Ortadoğu'da Filistinliler ve Kürtler kadar şehit veren başka toplumlar bulamazsınız. Bu şahadetler toplumu birlik ve beraberliğe, amacında birleşmeye götürmektedir. Daha fazla şahadetin yaşanmaması için kararlı çözüm dayatmalarını istemeye sevk etmektedir. Bu eylemlerin gösterdiği diğer bir sonuç da kim ne derse desin, Kürt halkı şehit verdiği çocuklarının yer aldığı demokrasi ve özgürlük hareketini tüm kalbiyle desteklemektedir.

Demek ki uluslararası siyasetin "Öcalan'sız çözüm" konseptinin tutmayacağı bir kez daha kanıtlanmıştır. Ve şimdiden ciddi yara almış durumda. Özellikle Gemlik yürüyüşü ve sonrasında gelişen halk serhildanları bunu açıkça ortaya koymuştur.

Egemen güçler Kürt halkının siyasal demokratik eylemlerini her tarafta örgütlü bir şekilde yapabileceğini ummuyorlardı. Son eylemlerle şu da açığa çıktı ki; Kürt toplumu yaşadığı

her yerde hak ve özgürlüklerini talep edebilecek bir güce erişmiştir. Bunun içindir ki halkın tüm sivil eylemsellikleri terörizm olarak lanse edilmektedir. Halkın meşru savunma eylemleri uluslararası komplo karşısında sahip olunan kararlılığın göstergesi olmuştur. Sivil eylemlerinin dar ve marjinal kalacağından umut bekliyorken, kendilerini çaresiz bırakmıştır. Yaşanan bu durumun egemen güçler açısından ulaştıracağı en iyi sonuç, çözüm zamanının geldiği olmalıyken hala inkâr ve imha politikalarında ısrar edilmesi, sömürgeciliğin her anlamda derinleştirilmesi, en ufak demokratik bir talebin bile terörize edilmeye çalışması, Kürt halkı tarafından kabul görmeyeceği gibi insanlıktan yana olan hiç kimsenin vicdanında da yer almayacağı ve karşıtını doğuracağı açıktır. Halk şahadetler etrafında yeni bir toplumsallaşma ve direniş mücadelesini örmektedir. Bunun önünü artık hiçbir güç alamaz. Ama bu sürecin tehlikelerden arınmış olduğunu göstermez. Tam tersine bu mücadelenin en çetin sürecine girdiğini göstermektedir. Onun içindir ki mevcut durumu doğru tahlil etmek ve yapılabilecekler önünde bütün toplumsal kesimlerin kendi örgütlülüklerini geliştirerek harekete geçmesi gerekmektedir.

Önderliğin özgürlüğü olmadıkça atılan hiçbir adım yeterli değildir

15 Şubat'ta halkımızın Kürdistan'ın dört parçasında ve dünyanın dört bir yanında gösterdiği kararlı tutum, tam olarak bir halk direnişiydi. Yediden yetmişe herkesin uluslararası gericiği lanetleyip büyük bir eylem gücünü ortaya koyarak Önderlik etrafında özgürlük ve demokrasi için serhildanlar geliştirmesi ve her türlü bedeli ödeme kararlılığını göstermesi, direnen insan çığlığının gerçekli-



ğini Kürt halk gerçekliğinde bir kez daha ortaya koymuştur. 30 yıllık geçmişimiz neler yaratacağımızın aynasıdır! Önderliğimiz de “**önemli olanın zayıf ve küçük başlangıçlardan büyük gelişmeleri yaratmak olduğunu**” her dönemde ifade etmiştir. Doğru ve geliştirici olanın, sürekli yeni başlangıçlar yapabilmek ve kendini bu temelde yenileyebilmek olduğunu göstermiştir. Bugün de aynı ruhla 15 Şubat'ta komplocu güçlere gereken cevap verilmeli, Önderliğin özgürlüğü sağlanmadıkça atılan hiçbir adımın yeterli olmadığı, gerçekleştireceğimiz eylemlerle ortaya konulmalıdır.

15 Şubat'ı gençlik için yeni bir çıkış ve başlangıç yapmalıyız

Bu çerçevede geçmişin olumlu ve olumsuz pratiğinin doğru ölçülerde değerlendirilip derslerini özümseyerek, yine yeni stratejik çizgimizin içinde gençlik hareketinin yerini doğru tanımlayarak, 15 Şubat'ı gençlik için yeni bir çıkış, yeni bir başlangıç yapmalıyız. Dolayısıyla demokratik serhildanı hareketimizde güçlü bir hamlenin başlatıcısı olmanın bilinciyle ve bize en yaraşır olanın bu olduğunu bilerek yaklaşmak gerekmektedir. Bu, görevlerimizin doğru ve yeterli biçimde yerine getirilmesi olacaktır. Bu anlamda gençlik hareketinin demokrasi ve özgürlük mücadelemiz içerisindeki yeri ve rolü doğru bir biçimde tanımlanarak; buna uygun biçimde ve bu rolünü başarıyla yerine getirecek şekilde görev ve sorumluluklarına sahip çıkmalıdır. Daha doğrusu, geçmişte varolan örgütlülük, geçen birkaç yıl içerisinde yaşadığı zayıflıklardan, hatalardan kurtarılarak ve yeniden yapılandırılarak dönem görevlerini başarıyla yerine getirebilir ve stratejik öncülüğü yürütecek bir düzeye

ulaştırabilir. Bu noktada gençlik hareketinin, mücadelenin ve çalışmanın bütün alanlarında öncü düzeyde katılım gösterme ve temel rol oynama görevi vardır. Bu noktada bazı yanılıklar yaşanabilmektedir. Gençliği bazı alanlarda çalışan, bazı alanlarda ise yeri ve rolü olmayan bir hareket olarak görmek yanlıştır.

Demokrasi ve özgürlük mücadelesinin bütününün içinde gençliğin öncü düzeyinde rol oynaması gereklidir. Öncelikle düşünce üretimi ve ideolojik mücadele yürütmede gençliğin önemli bir yeri vardır. Gençlik toplumun en dinamik ve en aydın kesimidir. Dolayısıyla toplumda yeni demokrasi ve özgürlük düşüncelerini üretmekle görevli olan en temel güç gençliktir.

Her genç militan bir düşünce gücü olmalıdır

Eğitim ve tartışma, gençliğin temel karakteridir. Her genç militan, gençlik hareketinin bütün üyeleri güçlü bir ideolojik donanıma sahip olmak, bir düşünce gücü olmak durumundadır.

Oysa bu konuda bir zayıflığın yaşandığı görülüyor. **Düşünce gücü eğer bir üretim yaratıyorsa anlamlıdır. Diğer hali lafazanlık olacaktır ki bu gençlik açısından en büyük tehlikedir.** Halktan kopuk, elit bir yapılanmanın göstergesidir. Bizim düşündükçe üreten, çoğaltan bir gençliğe ihtiyacımız var. Diğerleri mevcut sistemin içimizde yaratmak istediği bir hastalıktır ki bunu engelleyecek olan yine gençliğin kendisidir. Düşünce gücümüz toplumsal sorunlara çözüm üretiyorsa, eylem geliştiriyorsa, her türlü saldırıya karşı örgütlü refleks yaratıyorsa, belleklerimizi geçmişin yarattıkları karşısında canlı kılıyorsa, bizi özgürlüğe ve onun mekânlarına yakınlştırıyor ise an-

lam ifade eder. Diğer hali sadece tüketen bir durumu ifade etmektedir ki, bu Apocu gençlikle hiçbir şekilde bağdaşmaz. 15 Şubat komplosu hafızalarımızda bu kadar diri ve hala kendini dayatırken gençlik en net ve sonuç alan pratiğin sahibi olmalıdır. Öyle anlaşılıyor ki her ne kadar bir tartışma ortamından bahsedilse de bu yetersiz bir tartışmadır. İktidarların ‘**gençtirler, anlamazlar, bilemezler, okuyamazlar, eğitim yapamazlar**’ şeklindeki gerici yaklaşımlarına karşı düşünen, sorgulayan ve bunları yaptıkça üreten, çoğaltan, yaratan bir gençlik hareketi olmalıyız. Egemen güçlerin empoze ettiği ideolojiksizleştirme ve düşüncesizleştirme durumunu reddederek gençlik hareketini büyük düşünce gücü olduğu kadar, bir tartışma ve ideolojik mücadele gücü haline getirmek de temel bir görevdir.

Gerilla gençliğin en temel ayağıdır

Tüm bunlar göz önüne alındığında gençlik hareketi olarak önümüzde 15 Şubat ile beraber başlayacak önemli bir eylemsellik süreci olduğu görülmektedir. İnsanlığa sunulmuş en büyük onur, bir halkın kendini savunmasıdır. Tek bir zamanla değil, geceyi gündüze, eyleme dönüştürmek gerekmektedir. Tek bir eylemlikle değil, her türlü eylem biçimini demokratik serhildan çerçevesinde geliştirerek hayata geçirebilmeliyiz.

Gençlik kendi meşru savunmasını güçlü oluşturmaldır. Bunun yol ve yöntemlerini zenginleştirerek kendi öz savunmasını oluşturulmalıdır. İçinden geçtiğimiz süreç birçok şeye gebe olma niteliğini taşımaktadır. Bizim her açıdan bu süreci karşılamaya hazır olmamız gerekmektedir. Süreci bu açıdan doğru okumak önemlidir.



Gençlik hareketi, demokrasi ve özgürlük mücadelesine öncülük ettiği gibi, aynı zamanda yaratacağı güçlü kadrosal gelişme ile hareketimizin diğer alanlardaki kadro ihtiyacını da karşılayacak en temel okul olmalıdır. Temel görevlerinden biri de budur. Bunun içindir ki gençlik hareketi ve örgütlülüğü ile gerilla arasındaki bağı doğru tanımlamak gerekiyor. **Gerilla, gençliğin en temel ayağıdır. Gerillayı gençlik örgütünün bir parçası olarak görmek gerekiyor.** Gençlik örgütü ve mücadelesi gerilla ile çok sıkı bağlantılıdır. Serhildana öncülük etmesi de ancak böyle mümkün olur. Gerillayı büyütme, donatma, herkesten fazla gençlik örgütünün görevidir. Nitekim bütün çabalarımıza karşılık çok güçlü bir katılım isteğinin yaşanmasına rağmen örgütsel yetersizlik nedeniyle gerillanın bu geçen süreçte büyütülmesi çok daha güçlü olabileceken, bu yeterli düzeyde sağlanmamıştır.

Gerillayı büyütme bunun ya da bunun değil, herkesin görevidir; *'ben yurtseverim, demokratım devrimciyim, özgürlükçüyüm bu hareketin kadrosuyum, sempaticanım'* diyen herkesin görevidir. Bugün verili olan sistemin bizlere vereceği ne kalmıştır ki? Tam tersine her geçen gün gençliği biraz daha sömürmekte, tüketmektedir. Nerede olursa olsun okulda, işte, evde yaşamı geliştiren hiçbir şey bırakılmamıştır. Hala en geri tartışmalarla bir halk yok sayılıyor, her türlü inkâr ve imha politikaları yürütülüyor, kültürel asimilasyon devam ettiriliyor, bio-iktidar yöntemleriyle kendine yabancılaşmanın en derinleştirilmiş hali yaşanıyor. Bu her gün, her an farklı farklı yöntemlerle bazen cazip hallere bürünerek yaşamlarımızın içine işliyor. Bir halkın onuru bu denli rencide edilmek isteniyor. Fakat bunun karşısında gençlik onurlu bir tavrın sahibi olmalıdır.

Bulunduğu her alanda meşru savunmayı geliştirmek kadar, kendi yaşam alanlarını oluşturmalarıdır. Dolayısıyla gençliğin gerilla ile ilişkisinin doğru anlaşılması, gerillayı büyütme görevini önüne temel görev olarak koyması gereklidir. Yeni bir yaşamı yaratmanın kavgasının mekânı özgürlük dağlarıdır.

Barışın da savaşın da militanı olmak gerekiyor

Bunun yanında Önderliğimizin bütün çabalarına, atılan bunca adıma rağmen hala çözümsüzlükte ısrar edilmesi, halkımıza dönük saldırılar, özellikle bu koşullarda bile operasyonların tüm yoğunluğuyla sürdürülmesi, bizi bekleyen süreci de göstermektedir. Bizler barışta ısrarlı ve barışın militanları olduğumuz gibi bize dayatılan savaşın da militanları olmasını bilen bir halk gerçekliğinden geliyoruz. Dağlarımız hem onurlu bir barışın hem de her türlü sömür ve saldırı karşısında verilecek mücadelenin mekânlarıdır. Yaşam bu denli karartılmak istenirken yüzümüzü aydınlatacak olan, yaşam yaratan dağlarımız olacaktır. Her gün yeni yüzler bu aydınlıkla soluklanıyor ve kendini yeniden yaratmanın kavgasında coşkuyla yerini alıyor.

Kuzey'de, Güney'de, Doğu'da, Batı'da, Avrupa'da, BDT'de, Kürt gençliğinin bulunduğu her alanda gençlerin çalışmalarına yalnızca katılması değil, gençlik hareketinin ortaya çıkartılması, gençlik örgütülüğünün yaratılması, gençliğin örgütlü olarak demokrasi ve özgürlük mücadelesine katılması her gencin en temel görevidir. Düşünen ve üretebileceğine inanan her genç bu onurlu mücadelede kendi yerine alabilecek beyin ve yürek gücüne sahiptir. Birilerini bekleyen değil, "O" kendisi bu kavganın militanı olacaktır.

Gençlik 15 Şubat komplosu karşısında en onurlu mücadelenin, büyük iddianın ve güvenin sahibi olacaktır. Gençliğin eğitime, örgütlenme, eylem ve katılım gücü vardır. Her şeyden önce güçlü bir tecrübe birikimine sahiptir.

Apocu gençlik olma onuruna layık olmalıyız

Unutulmamalıdır ki özgürlük hareketi bir gençlik hareketi olarak doğmuştur. 30 yıllık mücadelenin tecrübesi, aslında her şeyden çok gençlik, örgüt ve mücadele tecrübesidir. Bunun ortaya çıkardığı büyük birikimler vardır. Yine bunu başarmak için büyük bir moral güce, heyecana ve coşkuya sahip olunacağı kesindir. Temel değerlerimizi bu çerçevede doğru değerlendirerek, onları sıkı sıkıya sahiplenip gerçek güç kaynaklarına dönüştürerek görevlerimizi başarıya götüreceğiz. Önderliğimizin son süreçte gençliğin önüne koyduğu görev herkesçe bilinmektedir. Meşru savunmamızı, gerillayı güçlendirerek toplumsallaşmanın en temel ayağını oluşturmak bizim açımızdan en öncelikli görevidir. Bunun için gerekli olan örgütlenme tarzı ve eylemsellik yaratılmalıdır. Bunun için Apocu çizgiye sıkı sıkıya sarılarak, Apocu çizginin genç militanları olma da sonuna kadar iddialı, kararlı ve azimli olunacaktır. Bunu yaptığımız ölçüde Başkan Apo'ya ve şehitlerimize layık bir gençlik olabiliriz. **"Apocu gençlik olma onuru"** ancak böyle bir mücadele yürütüldüğü zaman elde edilecektir.

Bu çerçevede ekseninde bir pratik sahibi olduğumuz oranda 15 Şubat komplosunu gençlik olarak boşa çıkartabiliriz. Gençliğin bu temelde katılım göstermesi gerekmektedir.

KOMALÊN CIWAN Koordinasyonu



Yurttaş Olmak

Hrant DİNK

Türkiye demokrasi mücadelesinde artık unutulmaz bir yer edinen Ermeni gazeteci yazar Hrant Dink'in ırkçı katliama kurban gitmeden bir hafta önce Birgün gazetesinde üçer hafta arayla üç bölüm halinde yurttaşlık ve Kürt sorunu üzerine yazdığı yazıyı derleyerek okuyucularımıza sunuyoruz.

Kürt sorununu Türkiye'nin yaşadığı kimlik ya da aidiyet sorunsalının bire bir ta kendisi olarak kabul etmek doğru bir yaklaşım olmayabilir, bunun yanında Alevilerin, azınlıkların, diğer farklı kesimlerin ve hatta çoğunluğu teşkil eden müslümanların da bir kimlik sorununun varolduğunu görmek gerekir ama ulaşılmış olduğu sert boyutu nedeniyle Kürt sorununun tüm bu sorunların merkezine oturduğunu da görmezden gelemez. Bu merkeze oturmuşluk öyle güçlü ki diğer sorunların yumuşamasını ve hatta çözümünü de hi kilitleyen bir işleve sahip.

Doğrudan Kürt sorununun kendisine geçmeden önce, "**Türkiye artık gerçek anlamıyla bir kimlik sorunu yaşıyor**" tezime açıklık getireyim.

Cumhuriyetin kuruluşuyla birlikte oluşturulmaya çalışılan yeni kimliğin ana özelliği, büyük oranda geçmiş kimliğin unutulması ve unutturulması çabasına dayanıyordu. Bu yeni kimliğe yeni bir kültür, yeni bir tarih, dil, kıyafet ve tüm bunların toplamıyla da yeni bir zihniyet giydiriliyordu.

Türkiye Cumhuriyeti devleti çok farklı kesimlerden oluşuyordu ama bu zihniyetin talep ettiği ve dayattığı kimlik "**teklik**", o teklik ise "**Türklük**"tü. "Türklük" olarak çerçevelenmiş bu kimlik, aslında soyut bir kavram da değildi. Türkiye Cumhuriyeti devletini oluşturan kurumsal organlar kadar somuttu, kurumsaldı

ve kutsaldı. Onun içindir ki bugünün Ceza Yasası'nın meşhur 301. maddesinde diğer somut devlet kurumları olan meclis, ordu, başbakanlık, yargı ve güvenlik güçlerinin yanında bir başka kurum olarak "Türklük" de yer almalıydı.

Ulus devlet çabasının yarattığı bu kimliği Atatürk'ün cumhuriyetin 10. yılında ifade ettiği "**Ne Mutlu Türk'üm Diyene**" deyişle tanımlayan ve bunun o deyişle sınırlı kaldığını iddia edenler olsa da bu tespitin gerçeği yansıtmadığı çok belirgin. Öylesine belirgin ki, bu kimliğin içi sonraki dönemlerde çok açık bir şekilde Türk-İslam sentezine dayalı soy-sop hamasetiyle dolduruldu, ırkçılık ve müslümanlıkla etlendirildi ve sonuçta da bu ülkede yaşayan farklı kimliklerden birinin diğerlerine dayatılmasına dönüştürüldü.

Türklük dayatması başarılı kazanamadı

Aradan bunca yıl geçmesine rağmen, görüldüğü gibi bu dayatma başarı kazanamadı. Diğer deyişle, teklığe dayalı bu kimlik tutmadı. Tutsaydı bugün hâlâ dağlara taşlara "**Türkiye Türklerindir**" diye yazma gereği kalmazdı, kentlerin her bir tepesine devasa bayrakların dikilmesi düşünülmezdi. Sonuçta bu yazılar ya da bayraklar ülkeyi gezen turistler için dikiliyor, bizatihi bu ülkenin yurttaşlarının gözüne gözüne girsin diye dikiliyor. Dayatılan bu kimliğin tutmayışının

temel göstergesi, sadece değişik kesimlerin bugün kimlik ve aidiyet arayışı üzerinden yaşadığı sorunlar da değil. Bizatihi "Türk kimliği"nin kendisi de aslında bir sorunsal ve kendi gerçek aidiyetini arayanlardan biri de o.

Evet, **Türkiye artık gerçek anlamıyla bir kimlik sorunu yaşıyor**. Bu sorunun yaşanmasından birçokları gibi ben de mutluluk duymuyorum. Hatta çok da tehlikeli buluyorum. Keşke yurttaşlarımıza zamanında onların farklılığının zenginliğini ortadan kaldıran "teklik" dayatılmasaydı da, gönüllü yurttaşlığı özümsemiş ve farklılığın zenginliğinde buluşmuş yurttaşlarımız tam birlik içinde yaşayabilselerdi ve bugün hiç bu aidiyet arayışlarına ihtiyaç kalmazdı.

Ortak yurttaş kimliğimiz bu haliyle kalmamalı

Sonuçta, kendisini yarattığı kimlikle özdeşleştirmiş, o kimlik yıkılırsa kendisinin de yıkılacağını sanan, o korkuyla da esnek davranamayan ve giderek sertleşen bir devlet pozisyonunu görmezden gelemez. Bunun hakiki bir korku olduğunu görmemiz ve o korkuya ortak olmamız gerekiyor.

Yurttaşlığımızı oluşturan ortak kimliğimiz, elbette bu haliyle kalmamalı ama asla da yıkılmamalı.

Herkesin kendi kimliğinin kendisine iade edilmesini kuşkusuz arzu etmeliyiz. Ama bizi birbirimize bağla-



yan ortak kimliğimizi de daha fazla pekiştirmeliyiz. Kendimizle kucaklaşırken birbirimize sırt çevirmemiz hiç ama hiç gerekmiyor.

Tek kimlik, Kürtlerin kendilerini gerçek yurttaşlar olarak hissetmemelerine yol açtı

“Kimliğini arayan bir Türkiye”ye gerçek kimliğini verecek olanlar, Türkiye'nin farklı etnik, dinsel ve kültürel kimliklere sahip yurttaşlarıdır.

Yurttaşların farklılığını yok sayan, görmezden gelen ya da tehlikeli bulan ve bu yüzden de “teklik” dayatan zihniyet, gördüğü gibi başarılı olmadı. Bu başarısızlığın temel göstergelerinden biri ve en önemlisi, hiç kuşku yok ki bugün artık yadsınamaz bir şekilde tüm ağırlığıyla yaşadığımız **“Kürt sorunu”**dur.

“Kürt sorunu”nun düne kadar geçirmiş olduğu evreleri tekrar tekrar yinelenmek değil niyetim. Ancak teslim etmem gerekir ki, gelinen bugünkü talihsiz aşamada, yurttaşlarına “teklik” dayatan zihniyetin payı hayli büyük. Kürt yurttaşların kendi kültürlerini yaşamaları ve geliştirmeleri konusunda takınılan engelleyici tavır ve onların yaşamış olduğu coğrafi bölgelerin ekonomik kalkınmasına gösterilmeyen özen ve hatta ihmalkâr tutum, çok açık ki Kürtlerin kendilerini gerçek yurttaşlar olarak hissetmemelerinde büyük rol oynadı.

“Biz onlara ayırım yapmadık ki?” şeklinde bugün ortaya konan övünme keşke **“Biz onlara niçin ayırım yapmadık ki?”** şeklinde bir dövünme olsaydı. Bu dahi sorunun çözümünden önemli bir adım sayılabilir. Keşke o pozitif ayırım yapılabilseydi. Mağduriyet bölgesinde kendi kaderiyle başbaşa bırakılmış bir kaç halka, devlet gerekli ayrıcalıkları sağlayabilse, onların kültürlerini, dillerini geliştirebilecekleri okullar açsa, benzeri ihtiyaçlarını karşılasaydı...

Elinizi vicdanınıza koyun ve bir



Kürd'ün yerine koyun kendinizi.

Kadim bir halkın evladısınız.

Bir parçanız İran'da, bir parçanız Suriye'de, bir parçanız da Türkiye'de. Diliniz var konuşuyorsunuz ama bilmezden geliniyorsunuz. Müziğiniz var, çalıyor, söylüyorsunuz ama işitmezden geliniyorsunuz. Edebiyatınız var, dinliyorsunuz ama okuyamıyorsunuz. Tarihiniz var, biliyorsunuz ama anlatamıyorsunuz. Kültürünüz var, yaşıyorsunuz ama yok sayılıyorsunuz. Ne okulunuz var ne üniversiteleğiniz.. Ne radyolarınız var ne televizyonlarınız.

Başkalarının sizi yok sayması bir dertse. Varlığını ve kimliğini özgürce yaşayamamanız ve geliştirememeniz bir başka dert...

Böylesi bir çaresizlik içine sıkıştırırsalar sizi, ne düşünürdünüz?

Elinizi vicdanınıza koyun ve cevaplayın: **“Niçin başkaları gibi benim de kendimi, kültürümü özgürce yaşayacağım ve geliştireceğim bir devletim yok?”** diye öykünüz müydünüz, öykünmez miydiniz?

Bu öykünmenin ne anlama geldiğini biz Ermeniler iyi biliriz. Üstelik bizim okullarımız da vardı, basınımız da. Ama her geçen gün azalıyorduk ve yok olma doğru gidiyorduk. Bu Türkiye'de de böyleydi, diasporada da. Ermenistan ise zaten Ermenistan

olmaktan çıkmış ve Ruslaşmıştı. 4 bin yıllık kadim bir halk tükenmekten nasıl kurtulacaktı? Derken 15 yıl önce bir sabah bir mucize gerçekleşti ve Ermenistan bağımsızlığına kavuştu. İlk ortak tepkimiz şuydu:

“Çok şükür, artık tükenmeyeceğiz. Yeryüzünden silinmiş halklardan olmayacağız.”

Ve her seferinde Ermenistan'ı ziyaret ettiğimizde bu ümidimiz daha da arttı. Dünyayı artık başka bir ruh haliyle algıladık. Dünya uygarlığında Ermeni halkının da yeri olacaktı.

Tüm bunları **“ayrılıkçı Kürtlerin”** pozisyonunu savunmak için dile getirmiyorum. Aksine yazımın ilerleyen kısımlarında artık ayrılıkçılığa niçin gerek kalmadığını ve ayrılıkçılığın ne denli tehlikeler içerdiğini saptamaya çalışıp Kürt kardeşlerimi uyarmaya çalışacağım.

Ancak gelinen noktada asıl sorumluluğun bu dayatmacı devlet duruşunda olduğunu bıkmadan ve usanmadan tekrarlamamız gerekiyor; çünkü halen yanlışın farkına varmış değil ve yanlış düzeltme gibi bir niyeti de yok. Ama **“devlet duruşu”** dediğimiz böyle bir şey zaten... Kendi toplumu talep etse de o aldırıyor. Çünkü kendi insanına vereceği hakları hâlâ **“taviz”** sanıyor.

Beri tarafta ise bize ve en önemlisi



de Kürt kardeşlerimize düşen, devletin bu yanlısına ortak olmamak... Çünkü devlet artık bu sorunu bütünüyle bir “iç sorun” olmaktan çıkıp “dış sorun” olmaya doğru taşımak eğiliminde. Özellikle de Kuzey Irak'taki yeni yapılanmanın ardından bu politika daha da netleşti. Ve şimdi asıl yaşamsal soru şu: **“Peki, o halde bugün ne yapmalı?”**

Ne yapmamalı?

Kürt sorununda bugün gelinen noktanın içinden çıkılmaz boyutu, **“ne yapmalı?”**nın cevabını karanlıkta bıraksa da, **“ne yapmamalı?”**nın cevabını daha görünür kılıyor. Kilitlenen süreçte, yapılan doğrulardan ziyade yapılmaması gereken yanlışlar daha belirleyici olacak. Çünkü doğrular bilinçli olarak görmezden geliniyor. Çünkü **“yanlış yapılışın”** diye taklalar atılıyor. Eller ovuşturuluyor.

O nedenle, bugün kendimi Kürt kardeşlerimin yerine koyduğumda **“ne yapardım?”**dan ziyade **“ne yapmazdım?”**a daha yakın durduğumu peşinen belirtmeliyim.

“Kürt sorunu”nu artık bir “dış sorun”a dönüştürmeye ve bu çerçevede çözmeye kayan devlet politikaları karşısında, Türkiyeli, İranlı ve Suriyeli bir Kürt'ün yapmaması gereken birinci yanlış, bu gerçeği görmezden gelmek olacaktır.

Evet, kabul ediyorum, Kuzey Irak'taki yarı Kürt devleti şu anki varlığı nedeniyle bile Kürtler için hayli heyecan vericidir. Henüz resmen ilan edilmemiştir ama o kadim toprakların bir bölgesinde, nihayet kendi kaderini tayin edebilecek ve Kürt halkının varlığını ebedi kılacak bir yönetim ya da devlet biçimi oluşmaktadır.

Kentler yenilenmekte, ekonomi, eğitim, sağlık ve kültürel alanlarda kurumsal yapılanmalar artmakta, hemen her alanda yeniden inşanın heyecanı maddi ve manevi boyutlarıyla yaşanmaktadır. Türkiye'de, İran'da

ve Suriye'de yaşayan bir Kürt için bu heyecana ortak olmak kuşkusuz kaçınılmazdır. Bunu anlamak gerekir ve onların bu heyecanı yaşamasını, kendi yaşadıkları ülkenin yurttaşlığına ihanet anlamına taşımak büyük haksızlıktır.

Ne var ki Türkiyeli, İranlı ve Suriyeli Kürtler bu heyecanın rüzgârına kapılırken şu gerçeği unutmamalıdır:

Bugün gerçekleştiği için heyecan duydukları o yapılanmanın varlığını sürdürülebilmesi, büyük oranda kendi tutumlarına bağlı olacaktır.

Şu çok açık bir gerçek ki Türkiye, İran, Suriye devletleri ve hatta bizatihi Irak'ın diğer halkları bu gelişmeden hayli tedirginler ve gerektiğinde fırsatı kaçırmamak üzere de gardlarını almış durumdadır.

Irak'ta, Amerika ve yandaşlarının müdahalesiyle oluşan böylesi bir yapılanmaya, daha da açıkçası Irak'ın parçalanmasıyla birlikte oluşacak bir “Kürt devleti”nin varlığına, Türkiye'nin, İran'ın ve Suriye'nin tahammül edebilmelerini kolaylaştıracak temel şart, bizatihi kendi içlerinde yaşanacak Kürt hareketliliğinin rengi ve dozu olacaktır. Bu ülkeler uluslararası birliklerin ve fiili oluşumların da dayatmasıyla belki bir Kürt devletinin varlığını kabul etmek zorunda kalabilirler, ancak o Kürt devletinin kendi içlerindeki Kürt hareketliliğini de benzer bir noktaya özendirmesine göz yummalarını beklemek gerçekçi olmaz.

Türkiye muhatap olarak PKK'yi değil Kuzey Irak'ı görüyor

Kürt sorununda Türkiye Cumhuriyeti devleti artık muhatabını bulmuştur. Bu muhatap ne Türkiye içindeki demokratik Kürt örgütlenmeleridir ne DTP'dir ne de PKK'dır. O yüzden Kürt seçilmişleri Ankara'ya kadar yürüdüklerinde Meclis Başkanı tarafından muhatap olarak kabul edilmediklerine ya da dün **“Kürt sorunu vardır”** ama bugün

“öyle bir sorunumuz artık yoktur” diyen Başbakan'ın tutumuna şaşırmasınlar, çünkü artık devletin aldığı pozisyon açısından muhatap içerde değil dışardadır ve o muhatap da Kuzey Irak'taki yeni yapılanmanın liderliğidir.

Bu politikanın ipuçlarını zaten de Başbakan Erdoğan son birkaç söylemiyle yeterince belli etmektedir. Bu politikanın gelecek günlerde çok daha derinlik kazanacağını görmek şaşırtıcı olmayacaktır.

Gelin hep birlikte eşit ve ayrıcalıksız yurttaşlar olma talebimizi öne çıkaralım

İran ve Suriye'deki Kürt hareketliliğinin hangi yöne kayacağını bilmez elbette mümkün değil. Ancak Türkiye içindeki Kürt hareketliliğini uyarmamız ve ona yardımcı olmamız halen mümkün. Yapabileceğimiz yegâne uyarı ise yine **“yurttaş olmak”** ortaklığımızın sorumluluğuyla sınırlıdır.

Gelin hep birlikte eşit ve ayrıcalıksız yurttaşlar olma talebimizi öne çıkaralım. Gelin, demokratik haklarımızı öne çıkaralım. Gelin, kimliğimizi yaşatma inadımızı ortak bir hukuk anlayışına oturtalım. En önemlisi de gelin, ruhlarımızı yanı başımızda esen fırtınalara kaptırırken, hiç olmazsa birbirimizin melteminden kopmayalım.

Türkiye'deki Kürt hareketliliği, Türkiye ile Kuzey Irak'taki soydaşlarının oluşturduğu yeni yönetim arasında barışın ve işbirliğinin elçisi mi olacak, yoksa iki taraf arasındaki gerilimin parçası mı?

Bugün önümüzdeki temel soru budur ve bu sorudan çıkacak **“ne yapmalı?”** ile **“ne yapmamalı?”** açıklıkla ortaya konmalıdır.

Ankara'da bu hafta sonu toplanıp **“Türkiye'nin barışını”** arayacak olan arkadaşlara bu temel üzerinde de açılımlar üretmelerini önemle salık veririm.



Cenazeyle Oynamak!

Zagros VİYAN

"Bize dağdan inmemiz söyleniyor. Bir çift aykırı söz söyleyen Hrant Dink' in bile lime lime edildiği sokaklarda neyin siyasetini yapacağız? Böyle bir ortamda tek bir çağrı yapılabilir: Onur için direnmenin en sağlam mevzilerine yürünmelidir. Vurulacaksa bile enseimizden ve savunmasızca değil."

Agos Gazetesi Genel Yayın Yönetmeni Hrant Dink' in (Fırat) alçakça katledilmesi ardından Türk basınında çıkan yorumların birçoğu öfke uyandırıcı ve hatta iğrendiricidir.

Hrant Dink' in katillerini iyi tanıyoruz. Onlar hiç kuşkusuz Anadolu ve Mezopotamya halklarının bugüne kadar soykırımdan geçirilmesinin sorumlusu olan savaşçı-rantçı kliğin babalarının iyi çocuklarıdır.

Onlara göre "**dünyaya bedel olan bir Türk, yedi tanesi öldürüldüğünde cennetin anahtarının garantilendiği bir Ermeni dölünü**" temizlemiştir. "**Kahpe Yunan**" ve "**Nankör Kürtler**" bun-

dan kendilerine ders çıkarıncasalar onların da sonu böyle olacaktır!

Hrant Dink, halkının adını bütün baskılara rağmen taşıma onurunda ısrar etmiş bir aydın ve yazardır. Öğrendiğimiz kadarıyla gerçek adı Fırat'mış. Türkiye'nin yönetiminde yer almak ve bu halkı sömürmek için adını, dinini, dilini gizleyen ve inkar edenlere inat, kendi kimliğiyle kendi dilinde ve dininde yaşamayı bir onur sorunu yapan herkes gibi hedef haline gelmiştir.

Bu topraklarda Türk olmadan da yaşanabilmesi gerektiğinde ısrar eden herkes gibi, Türkiye'de "**Türk'ten başka millet yoktur**" faşist anlayışının

düşmanı ilan edilmiş ve "**her düşman**" gibi alçakça katledilmiştir. Türk olmayı kabul etmeyen ama Türk'le kardeş gibi eşit ve özgür yaşamaktan da vazgeçmeyen herkes gibi aşağılanmış, horlanmış, teslim alınmak istenmiş, bu da olmayanca en şiddetli bir biçimde cezalandırılmıştır. Bazıları buna anlam verememekte, Hrant Dink' in arkasından timsah gözyaşları dökmektedir ve buna inanılması istenilmektedir. İnanılmayacaktır ve kanılmayacaktır.

Hrant Dink' in kim olduğu üzerine birçok değerlendirme yapılmakta ve tanımlamalara gidilmektedir. Hrant Dink her şeyden önce bir aydın, yazar ve halklar dostu kimliği ile tanınsa da, o bu topraklarda kendi kimliğinde yaşamakta ısrar eden belki de son Ermeni'ydi.

Katledilmiş, soykırımdan geçirilmiş, topraklarından kovulmuş ve en önemlisi de onuruyla oynanmış bir halkın yetimhanede büyümüş bir evladı olmasına rağmen adından ve kimliğinden utanmamakta ısrar eden, bunun bedelini göze alan her insan gibi Türk ırkçılığının hedefi olmuştur.

Oysa Ermeniler soykırımdan geçirilmiş, kovulmuş, boyun eğmeleri dışında kendilerine hiçbir hak reva görülmemiş ve buna karşı çıkanlara da her türlü horlanma, hakaret reva görülmüştür.



İşte tam da bu noktada herkesin yapıları kabul etmediği ve sesini yükseltmeye başladığı bir ortamda bu ses sahiplerine bir ders verilme istenmiştir. **Hrant Dink soykırımından geçirilmiş bir halkın son sesiydi.** O ses mutlaka susturulmalıydı. Bunu kimse bizim kadar anlayamaz. Biz bu halkın 29. isyanı, son sesi ve son nefesi olmak için dağlarda olanlar, bunun bedelinin ne olduğunu çok iyi biliriz.

Soykırımdan geçirilmek istenen, yok edilmek istenen bir halkın faşist-rantçı Türk savaş sistemi nazarında son ferdine kadar yok edilmesi gereken oğulları ve kızlarıdır. Bu noktada demokrasi, barış, uzlaşma, kardeşlik söylemleri bu kesimler tarafından tek bir cümle ile karşılanmıştır: **Son ferdine kadar bitirileceksiniz.**

Ermeni halkı bu sistem tarafından ve biz Kürtlerin atalarının eliyle soykırımdan geçirilmiştir. Yenilmişlerdir, son ferdine kadar yok edilmeden bu soykırım tamamlanmayacaktır. Hrant Dink, ses çıkarmaya devam eden son Ermeni idi. Sözleri çoğunlukla demokratik, barışçıl ve uzlaş-

macı idi. Ama ırkçı resmi ideoloji nazarında bu topraklarda var olmanın tek koşulu, **“ya Türklüğe teslim olmak ve hizmetçisi olmak ya da bu toprakları terk edip gitmektir!”** Bunu yapmıyorsan, geriye bütün gücünle onurunu korumak için direnmek kalır. Ve bu direnişte yenilgi sadece soyunun tükenmesi değil, başkaldırdığın için **“kahpe, hain, nankör, alçak”** gibi her türlü sıfatlandırılmayla tanımlanırsın.

Öldüğün yetmez, cenazenle de oynanır. İbret-i alem olsun diye panzerlerin arkasına bağlanır cenazen, yerlerde sürüklenir. Çırılçıplak soyulur, Savaş Ay'ın **“A Takımı”** programında **“Çocuklar seyretmesin”** alt yazısıyla teşhir edilir cenazen. Ve haber bültenlerinde Gülgün Feyman'ın iğrentili bir yüz bir ifadesi ile **“haber”** diye geçersin bültenlere.

Soykırımı kabul etmemek, onurda directmek sadece öldürülme nedeni değil, ibretlik bir sergilenme nedendir. Katledilen gerilla cenazelerinin kulaklarının kesilmesi, gözlerinin oyulması, başlarının taşla ezilmesi, lav silahlarıyla yakılması onurda dirmeye karşı Türk ırkçılığının tipik

refleksidir. Ve en önemlisi de bunları gören herkesten derisini çıkarıp unutulması istenir. Oysa **onur her şeyden önce bellek sahibi olmaktır.**

Teşhir edilen cenazeler bilinçaltı bir korku yaratmak ve boyun eğmek için sembole dönüştürülür. Sonrası unutmaya denilen ihanet girdabında teslimiyet bir ruh hali olur. Oysa bu toprakların en eski halkları olan Kürtler, Süryaniler, Ermeniler ve diğer halklar bellekleri güçlü olduğu için bugüne kadar yaşayagelmışlerdir. Ve o fotoğraflar onuru yaşamayan bu halklar için teslimiyet değil hafızalardan silinmeyen direniş sembolleridir. Biz

unutmadık, bir köşeye not ettik. Her karesi zihnimizde canlı bir acı, yüreğimizde mahşer nedenidir.

Bundan yıllar önce dört duvar arasında Savaş Ay'ın **“A Takımı”** programında teşhir edilen o çırılçıplak Kürt kızının öfkesi, donup kalmış gözleri, bugün dağ soğuklarında gökte yıldız olup yüreği cehenneme çeviren bir görüntüdür şimdi.

Türkiye'nin ilk özel televizyonu olan Star TV'de saat 07:30 haberlerinde ayaklarından ipe sürüklenen çırılçıplak gerilla görüntülerini yüzündeki iğrentiyle **“haber”**e dönüştüren Gülgün Feyman'ın yüzü, unutulmaz bir **“sevgili”** gibi belleğimizde canlıdır. O bir **“sevgili”**dir, çünkü seviye dair ne varsa yok etmenin sesi olmuştur. Geriye çıplak cenaze, teşhir eden iğrentili bir yüz ve kin kusan bir ses kalmıştır. Oysa bu **“haber”**lerin amacı, korku ve teslimiyet yaratmaktır. Onur denen o sihirli mayaya yüreğe düşmüşse hiçbir korku ürkütemez sizi.

Ermenileri yok mu ettiniz? Bir Ermeni kadını 20. yüzyıldaki Ermenileri tanımlarken **“biz yüzyılın bü-**



tün ölümlerini öldük” diyordu. Oysa 20. yüzyılın bütün ölümleri bile bu toprakların en kadim halkını yok etmeye yetmemiştir. Tam öldü denilen yerde bir yazar, bir aydın, bir ses olarak dikili vermiştir soykırımcıların karşısına. Ama cevap aynı olmuştur. Son ferdine kadar yok edilecektir. Peki susacak mıdır Ermeniler? Tam tersine, soykırımdan geçirilen halkın sesi yankılanacaktır, dünyanın bütün halklarının dilinde, parlamentolarında ve meydanlarında.

Teşhir edilen o fotoğraf, katillerinin boynunda bir utanç belgesine dönüşecektir. Türk basını adeta ibret olsun diye çarşaf çarşaf sergilemiştir Hrant Dink'in cenaze fotoğraflarını. Ayakkabılarının altı delikmiş. Bir de üstüne bir parça gazete örtünmüştür. Oysa Hrant Dink üzerine yapılan yorumlarla cenazesi paramparça edilmiştir. İnsan olarak kendisine ait özel olan ne varsa ortalığa dökülmüştür. O çirliçiplak yerde yatan ve cenazesiyle oynanmış bir son ses-son nefestir. Arkasından dökülen gözyaşları timsah gözyaşlarıdır. Nerden mi biliyoruz? Açın aynı basının son birkaç aylık arşivlerine bakın. Basında birkaç namuslu aydın dışında Hrant Dink ve aykırı olan bütün seslerin o sayfalarda linç edildiğini göreceksiniz. Yarın daha fazla cinayetlerin işleneceğinin ve teşhir edileceğinin haberlerini de okuyabilirsiniz, o sayfaların satır aralarında.

En çok da Kürtler ders çıkarmalıdır Hrant Dink'ten! Soykırım tehdidi altında bulunan ve inkar-imha siyaseti ile yönetilmek istenen Kürlere ibret olmalıdır Hrant Dink! Sırf resmi ideolojinin söylemine karşı bir çift söz söyle-

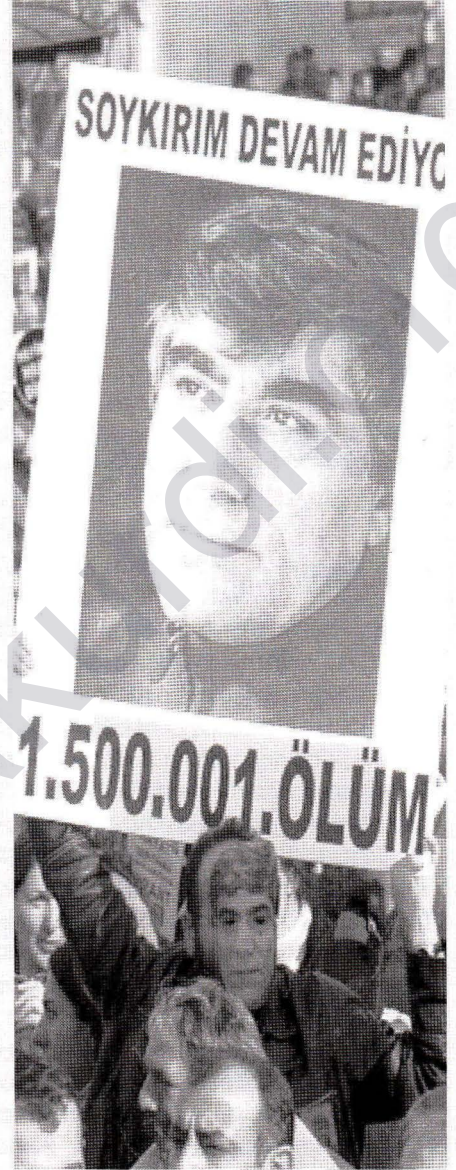
di diye bir insan linç ediliyorsa, bu ideolojinin dışında ve karşısında yer alacaklara reva görülecek cezalar okunmalıdır; haberi veren gazetelerde değil, Hrant Dink'in üstüne örtülmüş gazete-lerden.

Hrant Dink gibi dünyanın tanıdığı bir insan bile böyle linç ediliyorsa, Türkiye'de tehdit altında bulunmayan hiçbir onurlu insan kalmamıştır. Ve görülen odur ki bu insanlar. kendilerini korumak için İstanbul Valiliği'nden veya Türk devletinden koruma beklemekle kendilerini aldatmaktadır. **Kendini korumanın yolları örgütlü direniştir.**

Bize dağdan inmemez söyleniyor. Ovaya, sokağa, siyasete davet ediliyoruz. Bir çift aykırı söz söyleyen Hrant Dink'in bile lime lime edildiği sokaklarda neyin siyasetini yapacağız? Dağda son fermimize kadar yok edilip, cenazelerimiz paramparça edilerek teşhir mi edileceğiz? Bu artık İstanbul'da da yapılıyor.

Böyle bir ortamda tek bir çağrı yapılabilir: **Onur için direnmenin en sağlam mevzilerine yürünmelidir.** Vurulacaksa bile ensemizden ve savunmasızca değil. Göğsümüzden ve alnımızdan vurulalım ve kalabalıklara karışıp kaybolmasın katillerimiz. Olacaksa da bir soykırım, tek taraflı vurularak değil, vuruşarak olmalıdır.

Onur bu topraklarda yiğitlikle korunabilen bir değerdir. Ve yiğitlik eli kolu bağlı vurulmada değil, vuruşmadadır. Vuruşarak öldükten sonra cenazenizle oynanacaksa da oynansın. Cenaze olmak yiğitlikte onur ise, cenaze ile oynamak büyük bir onursuzluktur bu toprağın vuruşmalarında.



sınırları dahi kirletilmiş bir vatanın haini vuruldu tüm gazete başlıklarına yerleşiyor yine sloganlarımızı sürmeyin üzerine işfal edilmiş sloganlarımızı...

başı dik bir Hrant Dink vuruldu en Ermeni yanım kanyor şimdi son vatan hainini de vurdular ve ben de vatan hainiyim artık

Rumet-Farqini



Dört Tez Üç Görev

Özgürlük Notları

Abdullah ÖCALAN

Kürtler idama karşı çikmalıdır. Saddam, Ortadoğu siyaset gerçeklîğinin babasıdır. Aslında Saddam, idam edileceği ana kadar bu cezanın infaz edilmeyeceğine inanıyordu. ABD'nin buna izin veremeyeceğini düşünüyordu, ABD'ye güveniyordu. Kürtler de ABD'ye çok güveniyor, tapıyorlar. Bütün Kürt örgütleri ABD'ye bağımlı, sadece PKK bağımsız durumda... Biz başından beri kendi özgücümze güvendik.

Saddam'ın sonunu getiren, ulus-devlet anlayışındaki ısrardır

Kürtlere tavsiyem ABD'ye güvenmesinler, kendi öz güçlerini esas alsınlar. Yine Saddam çok ilginç, ölüme giderken bile erkeklikten söz ediyor. Cellâtlarına “**erkek olun, erkeklik öldü mü?**” diyor. İşte bu ölüme giderken bile değindiği “**erkeklik**” kendi sonunu getirdi, halkını da perişan etti.

Saddam, ABD ile giriştiği son savaş için, “**bu savaş bütün savaşların anası olacak**” demişti. Saddam'ın sonunu getiren ulus-devlet anlayışındaki ısrardır. Saddam, Kürtlerin ve Şiilerin çoğunlukta olduğu Irak'ta Sünnilere dayalı bir ulus-devlet yaratmak istedi.

Ama Ortadoğu'nun sosyolojik ve tarihi yapısı ulus-devlete uygun değil. Benim söylediklerim bir bir çıkıyor. Türkiye'deki sert ulus-devlet de eğreti duruyor. Türkiye'nin Irak'ın durumundan ders çıkarması gerekir.

Özgürlüğe giden yol kadın sorununun aşılmasından geçer

Dilek Öz, gönderdiği mektupta İpek Çalışlar'ın 'Latife Hanım'la ilgili son kitabını okumuş, bu kitap üzerinden kadın sorununa ilişkin değerlendirmeler yapmış ve benim görüşlerimi sormuş. Latife Hanım'ın durumu trajedidir. Aslında Latife Hanım'ın o

dönem içinde bulunduğu durum, Türkiye'nin bazı sorunlarının bugüne kadar nasıl dondurulmuş olduğunu iyi göstermektedir. Latife Hanım, Batı kültürüyle yetişmiştir. Mustafa Kemal'e göre, liberal demokrat bir kişiliktir. Ama Mustafa Kemal, döneminin ve çevresinin koşulları nedeniyle Latife Hanım'ın liberal demokrat taleplerine cevap verememiştir. Kılıç Ali, Latife Hanım'dan “**o karı**” diye bahsederken Mustafa Kemal buna karşı çıkıyor, “**karı değil bir hanımefendi**” diyor. Mustafa Kemal, Latife Hanım'a kin nefret duymuyor. Aralarındaki çatışma siyasaldır. 80 yıllık cumhuriyetin sorunları Latife Hanım şahsında dondurulmuştur. Latife Hanım, hayatının bir kısmını bir evde, kimseyle görüşmeden, yalnız bir şekilde geçirmek zorunda kalmıştır. Hayatı boyunca yalnız yaşadı, mektuplaşmasına dahi izin verilmedi. Bu, hoş olmayan bir durumdur.

Kürt Halk Önderi Abdullah Öcalan'ın 4 Ocak 2007'de yapılan görüşmenin notlarını, önümüzdeki süreci belirleyecek tarihi niteliğinden dolayı olduğu gibi yayınlıyoruz.



Mustafa Kemal-Latife Hanım ilişkisinde Mustafa Kemal otoriterdir. Benimle Kesire arasındaki ilişkide ise Latife Hanım ile Mustafa Kemal arasındaki ilişkinin tam tersi bir durum söz konusudur. Yani bu ilişki ben özgürlükçü ve demokratim; Kesire ise Mustafa Kemal'in pozisyonunda, otoriterdi. Aslında Kesire'nin köklü bir ailesi vardı. Aile büyüklerinin Mustafa Kemal ile İnönü ile de ilişkileri olmuş sanırım. Ama Kesire'nin neden böyle bir tutum sergilediğini anlayamadım. Ne yapmaya çalıştığını anlamadım, karanlık bir durum da söz konusu. Şu an ne durumda bilmiyorum.

Ben daima kadın sorunun ne kadar önemli olduğunu vurgulamaya çalıştım. Kadın arkadaşları bu konuda teşvik ettim, her zaman ön açıcı oldum. Bunun için mücadele ettim. Özgürlüğe giden yolun kadınların özeldede Kürt kadınlarının sorunlarının aşılmasından geçtiğini ifade ettim.

Karın tokluğuna da olsa yaşayın ama mücadelenizden taviz vermeyin

Birkaç hafta önce kadın sorununa ilişkin söylediklerim bir gazetede yer almış, okuyabildim. Bilinçli olup olmadığınızı bilmiyorum ama biraz eksik ve yanlış yazılmış. O görüşmede tecavüz kültürünün iğrençliğinden söz etmiştim. Bazı kadın arkadaşlar tıkanırları zaman işte evlenip ayrılıyorlar ya da kaçıyorlar. Ben şimdi kadın arkadaşlarımıza evlenin ya da evlenmeyin diyemem. Benim özgürlük anlayışım bellidir, kadın arkadaşlar da kavrayamıyorlar. Bu 5 bin yıllık bir meseledir.

Kadınlarımız 5 bin yıldır hep kendilerine verilmiş kadınlık rolüyle yetişmişler bunu aşamıyorlar. Hep işte bir yaşa geldiğinde evlenecek, er-

keğe hizmet edecek ya da evde kalma psikolojisine girecek. Bu döngüyü aşamıyorlar. Ama onlara söyleyeceğim şudur; özgürlük mücadelesi için çalışmaya devam edin. En anlamlı, en güzel mücadele budur. Bir ekmeğin parçası, karın tokluğuna da olsa yaşayın ama mücadelenizden taviz vermeyin. Bu söylediklerim dürüst erkekler için de geçerlidir.

Mevcut cinsellik, erkeği vahşileştiren bir hale getirmiştir

M.Foucault'ın 'Cinselliğin Tarihi' kitabını okuyorum. Katıldığım ama daha geniş olan düşüncelerim var. Cinsel güdüler doğaldır, her insanda bulunur. Tehlikeli olan cinselliğin iktidarın objesi haline gelmesidir. Mevcut cinsellik bir iktidardır, şaha kalkmış erkekliktir. Hatta erkeği vahşileştiren bir hale getirmiştir. Sonuçta mevcut cinsellik ilişkisi erkek egemen topluma hizmet ediyor. Kaba, vahşileştiren, yok edici bir iktidar anlayışı ortaya çıkarmıştır. Hepsinin temelinde bu anlayış vardır. Namus cinayetleri, tecavüz kültürünün altında bu anlayış vardır ve bu anlayış değişmeden ne demokrasi ne de özgürlük sorunu çözümlenemez. Cumhuriyetin kuruluşundaki eksik kalan ayaklardan biri de budur, kadın sorunu çözülmemiş, dondurulmuştur. Saddam'ın ipe giderken bile "erkeklik öldü mü?" demesi bu vahşileşmiş erkek anlayışıdır, biz bu anlayışa karşıyız. Biz hep bu anlayışı aşmak için mücadele verdik.

İki tarihi analiz:

Şimdi de kısaca iki tarihi analiz yapmak istiyorum ama baştan söyleyeyim, kesinlikle ant-i semitist değilim. Yahudilerin de Ortadoğu'da eşit ve özgür yaşama hakları var,

Irak'ta, Kürdistan'da yaşama hakları var. Ben Sabetaycılığa ve sahte müslümanlığa karşıyım.

Tarihi analizlerimden birincisi, Irak'taki Şii-Sünni çelişmesine ilişkin:

Hz. Muhammed Medine'de kaldığı dönemde ve Hendek Savaşı'ndan önce Medine yakınlarındaki bir Yahudi kabilesine çağrıda bulunuyor. Mekkelilere karşı birlikte savaşmak için destek istiyor. Fakat o Yahudiler, çekindikleri, korktukları ya da müslümanların kazanacaklarına emin olmadıkları için bu desteği vermiyorlar.

İddia şu ki, daha sonra Hz. Muhammed, savaşı kazanınca bu Yahudilerin öldürülmesini emrediyor ve hepsi öldürülüyor. O dönem Hayber Kalesi de Yahudilerin elindedir. Orası da ele geçiriliyor, oradakilerin de çoğu öldürülüyor. Ve Hz. Muhammed'in Yahudilerin bütün Arabistan'dan temizlenmesi emrini verdiği söyleniyor.

Ben aslında Hz. Muhammed'in Hıristiyanlara ve Yahudilere karşı olduğunu düşünmüyorum. Zaten eski Yahudi düşüncesini anlatan Yahudi ve Hıristiyan din adamları ile ilişkileri olmuş, onlardan etkilenmiştir. Zaten bu dinleri Ehl-i Kitap olarak kabul etmiştir.

Yahudiler daha sonra müslümanlarla baş edemeyeceğini anlayınca müslümanlar arasına çelişki koymayı kararlaştırmışlardır. Yanılmıyorsam Hz. Osman döneminde İbn-i Sebe adlı bir Yahudi, müslümanlığı seçiyor ama aslında sahte bir müslümandır. Amacı müslümanlar arasına nifak sokup onları zayıflatmaktır. **Sünni-Şii çelişkisi böyle başlamıştır.**

Bugün Irak'ta Suniler ve Şiiler acımasızca birbirlerine saldırmakta,



öldürmektedirler. Bilindiği gibi Irak'taki karışıklıkların arkasında ABD var, ABD'nin arkasında da İsrail ve Yahudi lobisi vardır.

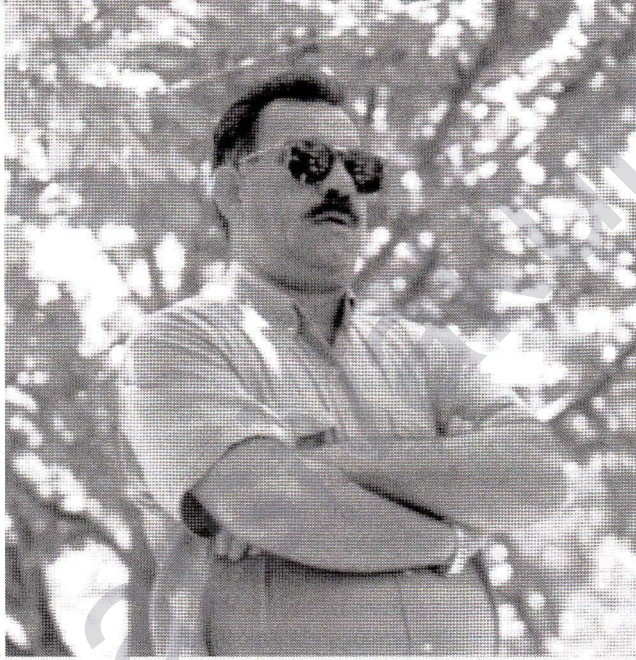
İkinci tarihi analiz olarak şunları söylemek istiyorum:

İspanya'dan sürülen Yahudilerin bir kısmı Osmanlı'ya sığınyor. Tarrık Ali'nin 'Nar Ağacının Gölgesi' kitabında bu konudan bahsediliyor.

Osmanlı Yahudileri, Osmanlı mali sisteminde kilit noktalar da yer alıyorlar. Ekonomik olarak güçlüdüler ve Osmanlı'nın son dönemlerinde 19. yüzyılın sonlarına doğru Yahudi masonlar, bir yurt arayışına girdiler. Hatta Abdülhamit'ten Selanik ve çevresi ya da Filistin'den toprak istediler, hatta satın almak istediler ama Abdülhamit kabul etmedi.

O dönemde Nakşîlik özellikle Kürtler arasında iyice yayılmış ve etkili olmaya başlamıştır. Abdülhamit döneminde Nakşî Kürtler çok etkilidir. Hamidiye Mektepleri bu temelde açılmıştır. Devletin önemli kademelerine kadar Nakşî Kürtleri yükselmiştir. Seyit Abdulkadir o zamanki Danıştay Başkanlığı'nı yapmıştır. Yani Nakşîlik çok önemli bir pozisyonadadır. Yahudi masonlar bu şekilde ikna edemeyeceklerini anlayınca, **'İttihat ve Terakki'** örgütlenmesini gerçekleştirerek Abdülhamit'i devirme planını yapmışlar ve neticede Abdülhamit'i devirerek İttihat Terakki ile iktidara gelmişlerdir. İttihat Terakki'nin merkezinde de Yahudi masonlarının almak istedikleri Selanik ve çevresidir.

Mustafa Kemal İttihat ve Terakkiçilerin oyununu bozarak sonuçta cumhuriyeti kurmuştur. Daha önce söylediğim gibi Mustafa Kemal'den Selanik'i almasını istemişler, ısrar edip baskı da yapmışlar ama Mustafa Kemal, oyunlarını anlamış ve kendi doğduğu bu şehri almaya yanaşmamış, İttihat Terakkiçileri daha sonra tasfiye etmiştir. Yalçın Küçük'ün **"kurtuluş savaşı Hristiyanlarla Yahudilerin savaşıdır"** sözü bir derecede doğrudur.



MHP-CHP'nin yaptığı ırkçı milliyetçilik, cumhuriyetçiliğin kuruluş aşamasında yoktur

Ulus-devletlerin temeli olan Fransız ihtilalinde mason Yahudilerin büyük rolü olmuştur. Tapınak şövalyeleri Fransa kralından intikam almak için örgütlenmiş ve Fransız ihtilalinin hazırlanmasında önemli rol oynamışlardır. Fransız ihtilalinden sonra ulus-devletler ortaya çıkmıştır.

Mustafa Kemal, cumhuriyetin kuruluşunda Nakşî Kürt büyükleriyle

görüşmüş. Kürtlerden de Nakşîçilerden de destek almıştır. Fakat özellikle dindarların ve Nakşîlerin desteği hilafet ve saltanatın kurtarılması üzerinedir. Bütün Nakşîler Kürt'tür demiyorum, içlerinde Türkler de var. Hilafet ve saltanatın kaldırılmasından sonra Nakşîler ve diğer dindar kesimler cumhuriyetle ters düşüyorlar.

Mustafa Kemal Nakşîlikten ziyade Bektaşîliğe yakınlık duyuyor ve cumhuriyeti koruma adına bunları tasfiye ediyor. Nakşî olan Said-i Nursi ve cemaatinin bundan sonra cumhuriyetle ilişkileri bozuluyor ve ABD ile ilişkilenecekler. Cumhuriyetin kuruluşunda Kürt düşmanlığı yoktur, ümmetçilik ve milliyetçilik de yoktur. Mustafa Kemal milliyetçiliği, yurtseverliktir.

Bugünkü MHP ve CHP ve diğer benzer partilerin yaptığı ırkçı milliyetçilik cumhuriyetin kuruluş aşamasında yoktur. Bu milliyetçilik 1945'lere kadar Alman emperyalizminin de etkisinde kalmıştır. 1950'lerden sonra ABD em-

peryalizminin etkisi devreye girmiştir ve bugüne kadar gelmiştir. Türkçe de '50'lerden sonra ABD'ye gitmiştir. Bugünkü neo-ittihatçıların yapmak istediklerini çok eleştirdiğimiz Yavuz bile yapmamıştır, hatta gerektiğinde ittifak yapmıştır. Ben geçmişte Yavuz'dan Alparslan'dan boşuna söz etmedim. Cumhuriyet, neo-ittihatçıların iddia ettiği gibi Kürt düşmanlığı üzerine kurulmuş değildir. Kürt düşmanlığı 1950'lerden sonra tırmandırılmıştır. Kürt dili, Kürt kültürü yok sayılmıştır.



Dört tez-görüş, üç görev

Ben görüşlerimi genelde Ortadoğu ve bütün insanlık için özelde de Kürtler için dile getiriyorum. Şimdi de yedi hususa değinmek istiyorum. Bunları iyi dinleyin. Bu yedi husus, dört tez-görüş ile üç görevden oluşuyor.

Birinci tez ya da görüş; Irak'a ilişkindir. Irak için görünen o ki en uygun model, üçlü federasyon ya da konfederasyon olacaktır.

İkinci tez ya da görüş; eğer üçlü federasyon ya da konfederasyon engellenirse, oluşacak olan Şia-Kürt ittifakıdır. Talabani'nin İran'la güçlü ilişkileri söz konusudur.

Üçüncü tez ya da görüş; Suriye, Irak, İran ve Kürtlerin yaşadığı diğer topraklarda **demokratik kon-federalizmin uygulanmasıdır.**

Türkiye'dekiler 'konfederalizm' deyince yanlış anlıyorlar, hemen bir devlet yapılanmasından söz ettiğimizi düşünüyorlar. Ama ben defalarca söyledim kesinlikle bir devlet yapılması söz konusu değildir. Üniter devlete ve bayrağa herhangi bir zararı söz konusu değildir. Bu, bir çeşit demokratik özerkliktir. Bunun yerel ayağı da vardır, yerelde parlamentosu olur. Bunun birçok örneği vardır, vakit yok girmek istemiyorum ama İngiltere, İspanya örneği var.

1920'lerdeki Misak-ı Milli sınırları sadece Musul-Kerkük değil Halep'in kuzeyinden geçmekte, Kürtlerin yaşadığı bölgeleri kapsamına almaktaydı. Ben demiyorum bu topraklar alınsın, sınırlara dahil edilsin. Kastettiğim Mustafa Kemal'in 1920'lerde sözünü ettiği "**bir çeşit muhtariyet**" bugün bizim söylediklerimizin ta kendisidir. Eğer bunların Mustafa Kemal'in hatırasına biraz-

cık saygıları varsa, bunu uygulamaya geçirirler. Yoksa Irak gibi olur. Mustafa Kemalciyiz diyen kesimlere ve özellikle subaylara sesleniyorum. Türkiye'nin ve bütün halklarımızın bir felakete sürüklendiğini görmüyor musunuz?

Dış dinamiklerin tepkilerini esas alarak hareket edemeyiz. Bu üçüncü tez, benim görüşüm veya tezimidir. Bunun için bütün yurtseverleri, aydınları duyarlı olmaya çağırıyorum. DTP'ye çok iş düşüyor, bu konuları işlemelidir.

HAK-PAR federasyondan bahsediyor. Bu çözüm değildir ve Türkiye koşullarına uymaz, mümkün de değil. Kaldı ki bunlar samimi de değildir, menşeleri ve ilişkileri de karanlıktır. Öyle ortaya çıkıp federasyon demekle olmaz. Bu tür şeyler yılların mücadelesi ve emeğiyle olur. Böyle bir mücadele ve emeğin kimler tarafından verildiği de ortadadır.

Dördüncü tez ya da görüş; son seçenek bağımsızlıktır. Benim arzu etmediğim bir seçenektir, çünkü çözüm olamayacağını, felaket getireceğini biliyorum. Ama demokratik özerklik seçeneği devre dışı bırakılır ve Kürtlere imha dayatılırsa, Kürtlere başka yol kalmayacaktır. Bir ulus-devlet kurulacaktır. Ama bu ulus-devlet demokratik mi olur başka tarzda mı olur, onu bilemem.

Şimdi üç göreve geliyorum.

Birinci görev; Kürtler bugün tarihi ve kritik bir süreçten geçmektedirler. Büyük tehlikeyle karşı karşıyadırlar. Kürtlere imha amaçlı yönelmeyi planlayan güçler var. Kürtler tüm bunlara karşı tedbirli olmak zorunda. Kürdistan'daki bütün güçler, özellikle gençlik bu konuda hassas olmalıdır. KDP ve YNK gibi güçler de kendi aşiretsel-parti men-

faatlerini bir tarafa bırakıp savunma amaçlı ortak bir duruş sergilemeli, ortak bir siyasal irade oluşturabilmelidirler. Kürtlerin içinden geçtiği bu kritik süreçte ortak politikaları belirleyecek ortak bir siyasal irade oluşması zorunluluktur. Kürtler oturup, siyasal gelişmeleri analiz edip geleceğe dönük gerekli tedbirleri almalıdırlar.

İkinci görev; ortak bir siyasal iradenin oluşturulmasıdır. Bütün ulusal kesimlerin katılacağı, temsil edileceği bir halk kongresi toplanmalıdır. İki-üç ay içinde bu gerçekleştirilmelidir ve bundan sadece Kongre-Gel'i kastetmiyorum, bütün ulusal güçler temsil edilmelidir ve Kürtlerin içinden geçtiği bu kritik süreçte ortak politikaları belirleyecek ortak bir siyasal irade rolünü oynamalıdır. Kürtler oturup, siyasal gelişmeleri analiz edip geleceğe dönük gerekli tedbirleri almalıdırlar.

Üçüncü görev olarak da; daha önce KCK(Komarya Civaken Kürdistan) sistemini önermiştim. Zorunlu değil ama isim bu şekilde olabilir demiştim. Türkçeye ise bir çeşit Demokratik irade veya demokratik inisiyatif olarak çevrilebilir. Daha önce de söylediğim gibi bu bir devlet yapılanması değildir. Herkesin, Türkmen, Asurî vb. her toplumsal grubun içinde yer alabileceği demokratik bir örgütlenmedir.

Son olarak daha önce söylediklerimi tekrarlıyorum; işte askeri anlamda işgal, kültürel soykırım devam ederse, baharla birlikte bir topyekün saldırı olursa, olacaklar konusunda uyarıyorum. Kürtler kendilerini savunacaktır. Gerilla elli bine çıkar. On binlerce Kürt genci var. Eğer böyle bir imha dayatılırsa bu gençler savunma adına gerillaya katılacaktır.



Unutmak İhanettir

Ölümsüzlere

Jêhat BÊRTÎ

Anılar unutulmamak için sürekli kapımızı çalan zillerdir. Yüce bir yaşam uğruna dağların yüreğinde doğa anamızın içinde mücadele ediyoruz. Beynimiz ve yüreğimizdeki özgürlük ateşi bizi sürekli büyütürken halkımızın yüreğinde ve beyninde de her tarafı sarıyor.

Yıldızlar en güzel armağanıydı dağların...

Bir şubat akşamının ürpertici soğuşunda, daha tam donmamış olan ve bunun için de ayaklarının altında kırılan karlara basarak, bir randevuya yürüyordum.

Ateşle tanışık kara tenim, karın beyazı ve soğuşundan çekingen duruyordu. Sığınacak kızillik arayan gözlerim, gayri ihtiyari yıldızlara takılıyordu. Şubatın soğuşuna inat, cehennem ateşindeydi yüreğim.

Bir heyecan dalgası ilk defa bu kadar farklı sarıyordu beni.

PKK inşa okulundayım.

Dağ zamanlarında kısa sayılmayacak bir süredir buralarda olmama rağmen, yine de hayallerimin

insanlarıyla her buluşmamda yeni şeyler öğreneceğimi bilerek bir randevuya gidiyorum.

İsrarlı bir randevu... Ne konuşulacağı belli bir randevu... Kaç seferdir "atlatmama" rağmen, bu sefer kaçamayacağım bir randevu...

Bu akşam vakti erkekler mangasından bayanların bulunduğu tarafa tek başıma yürürken, hangi soruların sorulacağını tahmin etmeye çalışıp, kafanda cevaplar hazırlamaya çalışıyorum.

Bir gazeteci olarak geldiğim dağlarda soru sormaya alışık aklım şaşkınlık içinde.

Sorulacakları bir gazeteci soğukkanlılığıyla anlatamayacağımı hisseden yüreğim, cehennemlere gidip gelmelerde.

Yakın bir zamandır tanışmama rağmen, nasıl olduğunu bilemediğim bir sıcaklıkla dost olduğumuz PKK İnşa Komitesinin iki bayan üyesi olan Nuda ve Viyan arkadaşları beni mangalarına davet etmişler.

Özellikle gözlerinde ve yüreğinde hep yıldız taşıdığını sonradan çok daha iyi anlayacağım.

Viyan'ın birkaç gündür ısrarla ateş halayıyla ilgili soruları ürkütüyor beni.

Kaç seferdir ısrarla gözlerimin içine bakarak, "nasıl yaptın, ne hissettin, şimdi ne hissediyorsun?" diyeceğini çok iyi bildiğinden erteleyip duruyorum randevuyu. Ancak dağlılardan sır saklanamayacağını, hele hele gözleri yıldız olanların bütün zamanların bütün yıldız yağmurlarına şahit olduklarını biliyor yüreğim.

En deşifre sırrım... Gazetelere manşet, TV'lere haber, mektuplara konu olan sırrım... Herkesin bildiği ama benim kendimden bile sakladığım sırrım... Yüreğimin hiç kopmadığı ama dilimin bir türlü söyleyemediği sırrım... Dil ucuyla söylenmiş, ama bir sırdaşla paylaşılmamış sırrım... Şimdi, o gözleri yıldız, yüreği yıldız, akli yıldız yağmuru sırdaştan nasıl saklayamayacağımı bilemediğim sırrım...

Ve en ürkütücü olanı da, sırdaşımın nasıl sırdaş ol-



duğumun en çok da benim için hala sır olduğunu hisseden yürek ürkekliği ve tereddütlü adımlarla yürüyorum, sırrımı benden daha iyi bilen sırdaşımın yanına.

Şubat gecesinde kapıda karşılıyorlar beni, gerilla kadın misafirperverliğinin çok az kişiye nasip olan sıcaklığıyla...

Geçip oturuyorum manganın bir köşesine. Önce hal hatır soruluyor, havadan sudan konuşuyoruz, sonra biraz da topraktan.

Dağ havasının bana yaradığını, suyunun yüreğimdeki ateşe derman olduğunu ve toprağı bir vatan olarak ilk defa bu kadar derinden hissettiğimden dem vuruyorum...

Ama hepimiz biliyoruz ki sohbetimizin konusu toprağı da, suyu da, havayı da kutsayan ateş olacak.

Ateşin ve güneşin çocuklarıyla, en ateş çocuklarıyla, ne yazık ki havadan sudan konuşulamıyor.

Biliyorum.

Onlar en çok ateşi seviyorlar.

Bin yıldır **"küllenmiş Kürt ateşinin kıvılcımlarıyla nasıl ateşsiz bir sohbet yapacağımın masum "gerilla manevralarıyla"** sözü havadan sudan yana çevirmeye çalıştıkça bocalıyorum.

Sonra gözleri yıldız olan, yüreğindeki yıldız yağmurunu dilinde söze çevirip üzerime yağıdırıyor.

Viyan Soran'ın bu ateş merakına bir gazeteci olarak anlam veremem de, yüreğim cehenneme dönüyor onun merakı karşısında...

Sanki sırrımı sorar gibi değil de, benden daha iyi biliyormuş gibi soruyor sorularını.

Öğretmeni karşısında vereceği yanlış cevaplarla mahcup olmak istemeyen bir çocuğun çirpinişinde yüreğim.

Söze nereden başlayacağımı bilemiyorum. 93'ten beri böyle bir şey düşündüğümü söylüyorum.

Sonra hep **"uygun zamanı"** beklediğimi anlatıp duruyorum.

- **Neydi uygun zaman?** diyor.

- **Bilmiyorum,** diyorum.

Yüreği yıldız, gözleri yıldız yağmuru gülümseyip,

- **Nasıl buldun uygun zamanı?** diyor.

- **Bilmiyorum,** diyorum önce.

Sonra, **"ben o zamanı bulmadım, o zaman beni buldu"** diyorum. Bunu nasıl dediğimi ben de bilmiyorum...

Ateş, zamanı bulmaz; zaman ateşi bulur.

Zamanın her şeyiyle ateş olduğu bir zamanda, yüreğini ateşe verenlerin kendiliğinden o ateşten halaya durduklarını anlatmama gerek kalmadan anlıyor sırdaşım.

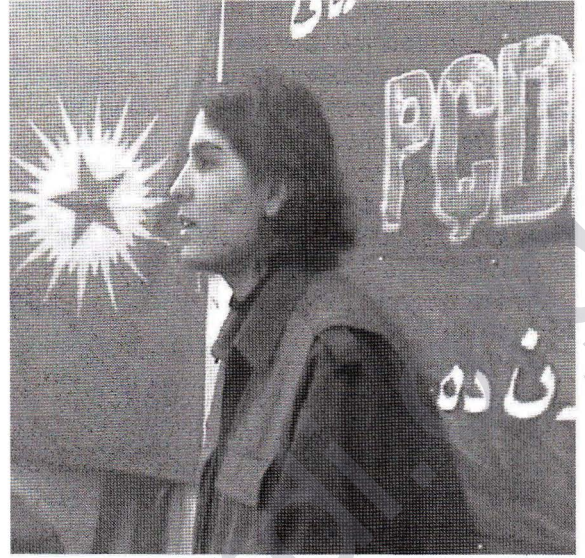
Ben ise ateşle bu kadar tanışık bir çift yıldız yağmuru gözün karşısında çıplak hissediyorum kendimi...

Onunla konuşurken, salt ateşten giyitlerimle duruyorum; o bütün korkularımı, utançlarımı yaktığım meydana gibi...

2005'in Şubat'ının 8'inde, Zagrosların zirvelerine yakın bir gerilla mangasında, bir kadın gerillanın gözlerinde, yeniden ateşten bir halaya duruyorum...

Sırdaşlık, zamanın ve mekanın sınırlarından sıyrılıp, anlam zamanlarına taşma gücü veriyor insana...

Bir şubat gecesini, bir gerilla sohbetinde, benden daha çok ona ait olan sırrımı benimle paylaşıp, bütün gerillalara not düşmeleri için uzattığım defterime sırlı sözler yazıyor, sırrını çok sonraları anlayacağım bir sırdaş:



"Hiçbir zaman unutamayacağım Jehat yoldaşa"

Anılar unutulmamak için sürekli kapımızı çalan zillerdir. Yüce bir yaşam uğruna dağların yüreğinde doğa anamızın içinde mücadele ediyoruz. Beynimiz ve yüreğimizdeki özgürlük ateşi bizi sürekli büyütürken halkımızın yüreğinde ve beyninde de her tarafta sarıyor.

Hiçbir şey emek ve mücadelesiz elde edilemez. Bunun için de yoldaşlık, emek ve mücadelenin anısıdır. Yüreğimizdeki Önderlik ve şehitlere bağlılık, ihanetin PKK' de yaşamasına izin vermedi.

Birlikte yaşadığımız zamanlar ve sevgilerimizin anılarına hiçbir zamanın hükmü geçmeyecektir. Gözlerimizi özgürlüğe açan büyük bir emek ve mücadelenin ürünleriyiz. Bu emek ve mücadele bizim yoldaşlık duygularımızı büyütmektedir. Ancak bu şekilde halkımızın özgürlük yoluna, Önderliğe ve birbirimize layık olabiliriz. Sende bu gücün olduğunu görebiliyorum. Bu gücün yarattığı güç, dağların yüreğinde yaşayan oğul ve kızlarının zafere yürüyen bir yoldaşığa layık yer edinmiştir. Bu temelde sana başarılar diliyorum.

Devrimci selamlar
Yoldaşın Viyan Soran
08.02.05"



Uzun, yorucu, heyecanlı ve bana çok şey katan, beni bir daha ben yapan bir sohbet yaptığımı derinden bir yerlerde bilerek hatırlıyorum en eski sırdaşlarımdan...

Bu notu defterime yazarken bir sırrı paylaştığımı bilerek ayrılıyorum o gözleri yıldız, yüreği yıldız sırdaşımdan.

O günden sonra o kadar paylaştım ki bu sırdaşla, hiçbiri söze dökülmedi. Zaten anlamı sözün esaretinden kurtarmak değil midir ki sırdaşlık!

Şimdi dönüp tekrar okuyorum bu satırları; içinde sır olan, anlamı sözlerin ötesine taşan sözleri... Sonra başka bir geceye gidiyorum.

Dağlardan hiç ayrılmadığım ayrılığımın ertesi günlerdi. Yıldızlarımı yitirdiğim, suyumı yitirdiğim, toprağımı yitirdiğim, ama ateşini yüreğimde saklayıp çıktığım gurbet denen o ölçülmez mesafelerdeki bir şubat gecesini düşünüyorum.

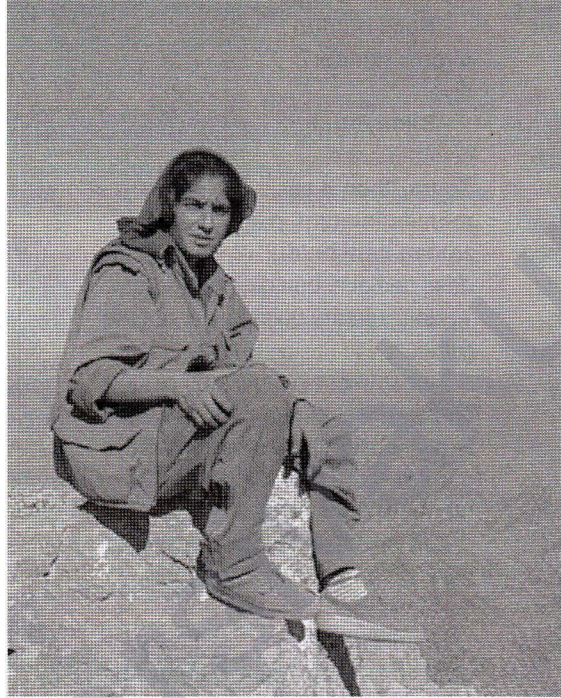
Sırların yükünün sırdaşlar olduğunu biliyorum. Ateşten bir sırrın, sır sahiplerini hep ateşte tutacağını biliyorum.

Ve ateş sırdaşlığında gerçek kavuşmaların ancak ateş halaylarında olduğunu biliyorum... Bundan korkuyorum... Korkumu yüreğimin ateşinde saklıyorum. Ama uzaklarda, taa uzaklarda, yüreğimin en yakın yerinde bir ateş sırdaşının halaya katılacağını ve bunu en çok da benim anlamamı istediğini söküp atamıyorum yüreğimden...

Paris'te, yıldızlarımın neon ışıklarında kaybolduğu, suyumun kendi dışında her şeyin tadını taşıdığı, toprağın betonla, katranla karartıldığı mekanlarda, en çok da yüreğimin ateşine sığınıyorum...

O ateşte en çok O'nu görmekten korkuyorum! Ama ölçülebilir zamanların her gününde, ölçülemez zamanların her damlasında, O'nu halayda görüyorum...

Bir sır olduğunu biliyorum. Bunu en çok da kendimden saklıyorum. Kendimden sakladığım sırrı, benden daha iyi bilen bir sırdaştan nasıl saklayacağımı ise hiç bilmiyorum.



Ayaklarım kara katran bir toprakta, gözlerim kör eden ışıklarda ve dilimde tadını bilmediğim suların tatsızlığıyla dolanıp duruyorum, Paris'in yitikler kalabalığı meydanlarında...

O şubat gecesinin soğuşunda yüreğimin ateşine bütün dünyanın yakıtları akmış gibi tutuşuyor yüreğim...

Bir şeyler olduğunu hissediyorum. Hissetmenin ötesinde yüreğimle biliyorum.

Sırdaşım kaç gündür bana ulaşsın o dağ selamını iletmek istiyordu.

Her şeye gücünün yettiğini sa-

nan zavallı teknik, bir türlü taşıyamamıştı selamını. Ama yüreğim selamını almıştı sırdaşımın... Yine de rahat değildi içim. Bir yolunu bulup sesini duymak istedim. O merakla tuşlarına bastığım teknikle ulaşmak için ısrar ettim.

Gelmiş kuzeyin yamaçlarında, Haftanın'de beklediğini biliyordum.

Takvimlerle ölçülen zamanın 1 Şubat'ı 2 Şubat'a bağlayan 2006'nın soğuk gecesinde, sabrın sınırlarını yakarak geçivermişti hasretliğinin diyarına.

Aynı günün karanlık bir öğleden sonrasında haberini aldım. Aşılmış sınırlara bir yolculuk yaptım. Birkaç gün sonra halaya durduğu yerdedim. Sırrımız aramızda kalacaktı...

Toprağa karışmış küllerini avuçladım; Şerevdin yaylalarına yapmayı düşündüğüm hayalimdeki yolculukta serpecektim çocukluğumun topraklarına...

Sırrımız ya, kimseye dilin taşıyacağı tek bir söz söylemeden nergisler topladım dağlardan.

Götürüp uyuduğu toprağına ekтім.

Sırdaşımın son buluşmamda karışısına gerilla giyitlerimle çıktım.

Şimdi bir yıl sonra sırrımız daha sır...

Viyan yoldaşımı, ateş sırdaşımı yüreğimin halayında anarken, son sözünü en açık sır olarak tekrarlayacağım.

Sırlar yok olmaz, ancak gömülür toprağın derinliklerine... Ve orada yangına dönüşür, bir kıvılcımsa sır. Sırrımız ateşten bir hafıza... İçinde unutmayı yaktığımızız.

"Unutmak ihanettir" diyordu unutmayacağım...



İsim Ad Nav Name

Toplum Yaşam

Avaşın YORULMAZ

İsim, Arapça bir kelimedir. Türkçe 'ad', Kürtçe 'nav', İngilizce ise 'name'dir.

Neden dört dilde bunu açıkladım?

Fazla geçmişe gitmeden son yüzyılda kaba bir analiz yapıldığında isimlerin Arapça, Türkçe, Kürtçe ve İngilizce olarak sürekli bir devinim içinde oldukları görülecektir.

Bu devinim siyasal atmosfere ve bu atmosfere bağlı olarak gelişen sosyal kültürel gelişmelere göre değişim göstermiştir.

İsim kimliktir

Başkasından isminizle ayırt edilirsiniz. Tabi ki sadece kişisel bir kimlik değil aynı zamanda bulunduğunuz siyasal, kültürel ortamın da kimliğini yansıtırma özelliği vardır.

İsimler konusunda değişik kültür ve gelenekler vardır. Mesela Türklerde isimler sonradan veriliyormuş. Çocuk kendini kanıtlayan bir eylemde bulun-

duktan sonra isim verilmiş. Yani taşıdığınız ismi kazanmanız gerekiyordu.

Buna benzer bir gelenek Afrika kabilelerinde de vardır. Çocuk en belirgin özelliğine göre isimlendirilir. Nasıl ki bizim buralarda kişilerin özelliklerine göre lakaplar takılıyorsa kimi ilkel kabile geleneklerinde de bu tarz bir ad takma vardır. Yani bizdeki gibi çocuk doğar doğmaz hatta doğmadan önce isim verilmeyor.

Siyasi yelpazeye göre değişime uğrayan isimler

İsimler cumhuriyetin ilk yıllarında "Mehmet, Muhammed, Sadık, Suad, Süreyya, Fatma, Ayşe" iken Türk milliyetçiliğinin gelişimine paralel olarak isimler de Türkçeleşti.

"Fatma" olan isimler "Yeşim, Çimen, Ayla"; "Abdullah, Kasım" olan isimler de "Ertuğrul, Ersoy, Erdal" oldu. Tabii ki bu, bölgeden bölgeye değişir.

Türkiye'deki siyasal yelpaze genişledikçe isimler de çeşitlendi.

Aşırı milliyetçi kesimler "Başbuğ, Alpaslan, Ertürk" gibi isimler seçerken, sol ve devrimci kesimler ise "Evrım, Devrim, Özgür, Barış, Emek" gibi isimler seçti.

Türkiye'de gittikçe siyasallaşan islami kesim de isim konusunda geri durmadı. Arapça isimler tercih edilmekle birlikte yeni isimler de türettiler.

Batı yaşam tarzını kendine ufuk seçen ve görece zengin ama Avrupa hayranı olanlar da İngilizce ya da ses olarak İngilizce'ye yakın isimler seçtiler.

12 Eylül kendi isimlerini yarattı

12 Eylül faşist darbesi, tüm Türkiye'de bir değişim yarattı. Çocuklara "Tanju, Rıdvan, Hülya" isimleri verildi.

12 Eylül'ün en büyük amaçlarından biri de toplumu apolitize etmektir. Futbol, arabesk

Aslında insanlar özlemlerini isimlerle dile getiriyorlar. Öyle isim deyip geçmemek lazım. Bir politikanın ne kadar taban bulduğunu tespit etmek için isimler harika bir veridir.



ve yaygınlaştırdığı porno piyasasıyla bunu başardı da. İsimler ne Arapça ne Türkçe ne de Kürtçe idi. Sanatçıların ve futbolcuların isimleri tercih edilirdi.

'90'lı yıllardan sonra Batı'daki isimler daha fazla İngilizceleşmeye, doğudaki isimler ise Kürtçeleşmeye başladı.

Kürtlerde isim değişimi

Kürtlerde batıdakine benzer bir gelişme yaşanmadı. 1970'li yıllara kadar Kürtlerde isimler genelde Arapça idi.

Arapça olan 'ahretlik' isimler tercih edilirdi. Dünyevi isimler pek hoş karşılanmazdı. Aslında bu, yüzyıllarca süren Arapların din adı altında sürdür-

dükleri asimilasyonun bir parçasıydı.

Her ne kadar 'ahretlik' isimler tercih ediliyor olsa da kırsalda Kürt kadın isimleri genelde Kürtçe idi. "Sosin" (zambak), "Seyran", "Zeri" (sarışın), "Pîroz" ya da "Peyroza" (kutsal), "Gulê" gibi...

1970'li yıllarda Kürt milliyetçiliğinin yaygınlaşmasıyla Kürtçe isimler yoğunluk kazanmaya başladı.

12 Eylül faşist darbesiyle birlikte sanatçı ve futbolcu isimleri tercih edildi.

'90'lı yıllarda yeni dalga...

'90'lı yıllarla birlikte yeni bir dalga gelişti. İsimler ne ahretlik ne de futbolcu ve sanatçı isimle-

riydi. Kürtçe isimler daha fazla tercih edilir oldu.

"Agit" (yiğit), "Berfin" (kardelen), "Zelat" (duru), "Bawer" (inanç), "Rojhat" (gün geldi), "Rojda" (gün doğdu), "Nefel" (yonca), "Zozan" (yayla), "Azad" (özgür), "Welat" (ülke), "Newroz" (yeni gün), "Botan", "Jiyan" (yaşam), "Evîn" (aşk) gibi isimleri sıkça duyar olduk.

Hatta politik ortamdan etkilenip çocuklarına "Şerna" (savaş hayır), "Aşiti" (barış) isimi verenler de çıktı.

Aslında insanlar özlemlerini isimlerle dile getiriyorlar. Öyle isim deyip geçmemek lazım.

Bir politikanın ne kadar taban bulduğunu tespit etmek için isimler harika bir veridir.

Kürtlerde kentleşmenin ekonomik ve sosyal ihtiyaçlardan değil zorunlu göç ve müdahaleler sonucu yaşandığına dikkat çeken Kardeş Türküler'in solisti Vedat Yıldırım, '90'lı yıllarda yaşanan zorunlu göçlerle birlikte köy, yayla hayatının son bulunduğunu ve geleneksel kültürün de yok olduğunu ifade etti.



Kardeş Türküler'in solisti Vedat Yıldırım:

'Göçle birlikte Kürtlerin geleneksel kültürü yok oldu'

ğıdır. Yani içine kapanma yaşanabilir. Gettolaşma sadece sizin kendi dayatmanız değil o kentteki sosyal, ekonomik ve kimlik tabakalaşması sizi öylesi bir duruma itiyor. Son dönemlerdeki göçlerde de büyük oranda gettolaşma yaşanıyor. Bu müzik pratiğine de yansıyor."

'Tema aynı müzik yeni'

Kent kültüründe popüler kültürün bulunduğu ve Kürtlerin de bunu yok saymadığına işaret eden Yıl-

dırım, "İşte rock, fantazi, pop, arabesk gibi bir takım etkilenmeler görülüyor. Fakat güftelerde yani sözlerde bunu pek göremiyoruz. Temalar eski, yani kır veya yeni. Yani yeni bir hayat var. İşportacılık, inşaat var ama bunlar söze yansımıyor. İşte bu, Kürtlerin şehirle organik bir ilişki kurmadığını gösteriyor."

'Meslekleşme ve okullaşma yok'

En büyük sorunun, Kürt

müzik alanında bir meslekleşme ve okullaşmanın yaratılmaması olduğunun altını çizen Yıldırım, "Kürt müzik sektöründe ciddi bir altyapı var mı? Kalifiye insan gerekli, iyi bir düzenleme yapabilecek biri var mı? Sadece batı menşeli bir eğitim mi var? Ortadoğu'da çok kültürlü bir yapı var, bu çerçevede bakılıyor mu? Kültür kurumlarımız alternatif bir eğitim geliştirebilirler mi?" sorularını sordu.

Müzikte salt nostaljiye dayanmanın yeni gerçekliği görmeme anlamına geleceğini söyleyen Yıldırım, bu yaklaşımın nihilizme yol açabileceğini belirterek "yeni hayata küsmemek lazım" dedi.

DİHA/Amed

Gettolaşma müziğe de yansıyor

Metropollere aniden yığılan insanların burada kültürel boşluğa düştüklerini kaydeden Yıldırım, şunları söyledi:

"Kültürel boşlukta meydana gelen yönelimlerden birisi de gettolaşma olası-



Eğitim Kişiliğin Aynasıdır

Perspektif

Latif TOPRAK

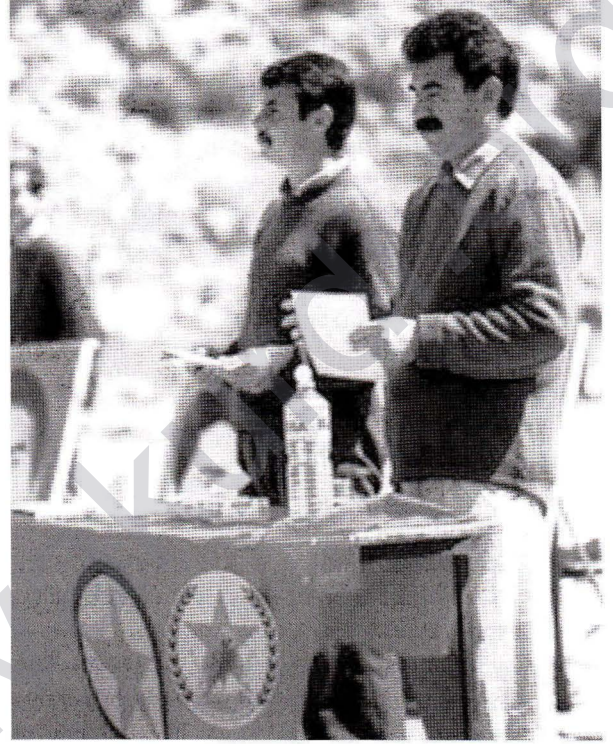
Kürdistan üzerinde yüzyıllardan beri süren sömürgeci uygulamalar, Kürt toplum ve bireyinde önemli gerilikler, çarpıklıklar yaratmıştır.

Bunun yarattığı etkiler özgürlük mücadelesinin sonucu olarak önemli oranda giderilmiştir. Ancak yüzyıllara dayanan inkâr ve zulüm tarihinin etkileri hala sürmektedir.

Özü; tarihi, toprağı, toplumu, felsefesi, kültürü, dili ve ideolojisiyle yeterince bütünleşmeyen ve daha çok egemen devletlerin zihniyetine göre şekillenen bu biçimlenmenin bireyin kendini yaratma sürecinde yeniden ele alınması gerekmektedir.

Kendini bilemeyenlerin, kendileri için özgür bir gelecek kuramayacakları gibi yeni yaşam alanları oluşturamayacakları da kesindir. Kendini bilmek ise bir eğitim sorunudur.

Eğitim, bir birey veya topluma belli bir amaç doğrultusunda düşünce, ruh ve davranış özellikleri kazandırma eylemidir.



Apocu hareketin özü eğitimidir

Bu nedenle de egemen devletler, askeri egemenliği sağladıktan sonra kendi eğitim düzenlerini Kürdistan'da geliştirmişlerdir.

Kürt birey ve toplumunu kendisini yabancılaştıran bu sisteme karşı etkin ve örgütlü bir mücadele yürütülmeden sonuç almak mümkün değildir.

Önderlik ilk günden bunun bilincinde olarak

hareket etmiştir. Apocu hareketin özü eğitimidir. Apocu hareket daha ilk günden tek tek bireylerden başlayarak giderek toplumu, egemen, sömürücü, devletçi ve baskıcı zihniyetten kurtararak özgürlük ve eşitlik bilincini ve ruhunu geliştirmeye çalışmıştır.

Önder Apo başta olmak üzere, Kemal Pir, Mazlum Doğan, M.Hayri Durmuş gibi öncü militan kadrolar hem birbirlerini hem de kendilerini eğittiler.

"Apocu hareket daha ilk günden itibaren tek tek bireylerden başlayarak giderek toplumu, egemen, sömürücü, devletçi ve baskıcı zihniyetten kurtararak özgürlük-eşitlik bilincini ve ruhunu geliştirmeye çalışmıştır."



Kendilerini eğittikçe çevrelerini, çevrelerini eğittikçe de Kürdistan toplumunu eğitmişlerdir. “Yeni insanı” kendi kişiliklerine yedirerek, onun üslubunu yaşamın her alanında temsil ederek, herkesin ulaşmaya ve temsil etmeye çalıştıkları örnek kişilikler olmuşlardır.

Eğitim bazı bilgileri öğrenmek değildir

Eğitim sürecini bazı bilgileri öğrenmek olarak ele almak eğitimi ve onun rolünü düşürür. Eğitim alan kişi kendini aynı zamanda sınıflı, devletçi ve iktidarcı toplum düzeninin beyinlerimizde, ruhlarımızda oluşturduğu ve kaynağını bireycilikten alan tüm kötülüklerden kendini kurtarma çabasıdır.

Öncelikle eğitimi tıpkı bir müslümanın günde beş kez namaz kılarak, oruç tutarak kendisini terbiye etmesi, yine bir hristiyanın kilise de yapılan ayine katılarak tanrısıyla baş başa kalması gibi ele almak, bireyi kendi gerçeğine daha yakın kılacaktır. Bunu özünde bireyin kendi gerçeğini tanıyarak, kendi var oluşunu gerçekleştirme de önemli bir süreç olarak görmek, toplumsal ilişkilerde güzel ve paylaşımları büyüten bir eyleme kavuşma olarak algılamak gerekir.

Bunun içindir ki halk ve bireyler olarak kendimizi eğitmemiz ekme su kadar değerlidir. Bizler de eğitimi, bilimsel ve manevi bir ibadet gibi ele almalıyız. Kurulu egemen sistemin okullar, dini kurumlar, sanat, tv, spor, radyo, gazete, kitap, hatta şehrin

mimarisi, sokaklar, vitrinler, afişler vb. ile günün 24 saatinde bireyi adeta kendi eğitimini almaya mecbur kılarak sonuç almaya çalışması göz önüne alındığında, bizlerin de eğitime ibadet misali yaklaşmamız gerektiği kendiliğinden anlaşılır.

Bir günlük yaşamımızı göz önüne getirdiğimizde tam bir kuşatılmışlık içinde kendimizi bulduğumuzu rahatlıkla belirtebiliriz. Kaçımız her gün bunun farkına yeniden yeniden varmaz ki? Yüzünü hangi yöne çevirirsen çevir bu kuşatılmışlıktır yüz yüze kalman. Birey ve toplumu dejenere eden mesajlar bile en masumane görüntüler, biçiminde bilinç ve ruhlarımıza kazınmaktadır.

Önderlik öğretileri direnişçileştirir

Egemen sistemin ideologları ve bilimcilerinin teknik devrimin tüm imkânlarını da kullanarak, bireyi sistem dışında düşünemez, düşünse de ona göre kendini örgütleyemez, hareket edemez konuma getiren bir düzeye çekmeye çalışsa da unuttukları bir şey var ki; o da sahip olduğumuz düşünce gücümüzü açığa çıkartan Önderlik öğretileridir. Önderliğimizin düşünceleri doğrultusunda kendimizi eğittikçe sistemin saldırıları karşısında direnen ve onun sınırları aşan bir konuma yaratabiliriz.

Gerek birey, gerekse de toplumun eğitimine gerekli önemi vermek, bugünümüzle ilgili olduğu kadar geleceğimizle de ilgilidir. Geleceği kazanmanın yolu

da eğitimden geçmektedir. Bunun için Önderlik paradigmasının derinliğine özümsemesi için eğitimin yaşamsal anlamını derinliğine kavramalı ve onun pratiğine girmeliyiz. Açıktır ki, Önderlik felsefesiyle ideolojisiyle ve yaşam duruşuyla kendini eğiten, ruhunu temizleyen kadrolarla bugünlere geldik. Egemen devletlerin ve işbirlikçilerinin saldırıları ortamında demokratik bir ulusu örgütlemenin ve özgürleşmenin yolu öncelikle eğitilmiş bir birey ve toplum yaratmaktan geçer. Kendi sistemimizin geliştirilmesi, öncelikle sistemi anlayan, özümseyen ve inanan bireylerin ortaya çıkarılmasıyla mümkündür. Eşitliğe ve özgürlüğe dayalı bir sistemi kurmak bunu öncelikli kılar. Bunun için her birey ve kurum, kendi eğitim sistemini mutlaka kurmalıdır. Yeni insanı yaratma, yeni bir toplumu kurma an be an bizlerle gelişen bir olgudur.

PKK'nin gelişim diyalektiğinde eğitim yaşamdır ve yaşama anlam kazandırmadır. Moral değerlerin gelişmesi ve kültürlenmesi de böyle bir eğitimi geliştirmekle mümkündür. Böylelikle kurumlarımız da Apocu moral ve maneviyatın bir yana bırakıldığı, sadece bazı mesleki işlerin yapıldığı birer kurum olmaktan kurtulurlar. Bunun için de eğitimin örgütlenmesi, gelinen aşamada hayati önemdedir. Kendimizi başarılı bir biçimde geleceğe taşımanın yolu da buradan geçmektedir. Aksi takdirde yerimizde saymaktan ve giderekte gerilemekten kendimizi kurtaramayız.

Kısık Sesler Korosu

Amed Küçelerinden

Bedri ADANIR

Bakıyorum da aranızda birileri yazının başlığına bakar bakmaz omuzlarını sallamaya başlamış!

Zaten bazılarımız çatalkaşık şakırtısı duysa hala ya tutuşuyor. Eee şaşır-mamak lazım, biz ki, Şemdinli olaylarını davulu zurnalı protesto etmişiz, başka söze ne hacet? Neyse...

Hatırlarsanız, hindi gibi çok düşünüp aniden konuşan bir siyasetçimiz “**sessiz çoğunluk**” diye bir kavram attı ortaya. Bir de AB'nin yolu Diyarbakır'dan geçer deyip Budapeşte'de burnuna yumruk yemişti hani, o işte. Zaten kendisinin Türkiye siyasi literatürüne başka da katkısı olmamıştır. İşte bu Kısık Sesler Korosu, o sessiz çoğunluğun bizdeki versiyonu oluyor.

Fısıldaşan bir toplum olma yolunda emin adımlarla yürüyoruz.

(Aramızda tek başaran Musto: Dendıkkk...)

Heyyyt! Kim tutar bizi Birbirimizin kulağına eğilip slogan atıyoruz. Bir çırpıda ülkenin işsizlik sorunundan Ümraniye sapığı-

na kadar her şeyi konuşuyoruz. Sonra hep bir ağızdan “**Eğitim şart!**” diyoruz. Sonra da koyun olup meleşiyoruz.

İş vize-final telaşı, seçim telaşı, reyting telaşı... Telaş da telaş! Gemisini kurtaran kaptan oluyor anasını satayım. Hep o Hasan Şeker'in yüzünden; Diyarbakır'a deniz yaptı ya...

halde hadi, hep birlikte ağlıyoruz şimdi!

Geçme notu 60 olan sevgili arkadaşlar!

Sevgili Hasan Hoca mağdurları!

Pek kıymetli baraka sakinleri!

Şimdi susup beni dinleyin! Bıyıklı arkadaşım susar mısın? Hepinizin ağızına biber sürerim yoksa. Sizi haylazlar! Hey sen, bu yazıyı okuyan arkada-



Şimdi arkadaşlar, böyle olmuyor.

Ağlayamayan bebeye meme yok! Gelin hep birlikte ağlayalım. Ağlayacak nedenler kümemizin elemanları Reel Sayılar kümesine sığmaz oldu. Her birimiz, bu kümenin birkaç altkümesini içimizde barındırmıyor muyuz? O

şım, sen de dinle bakalım. Hay Allah, unuttum şimdi ne diyeceğimi? İnsanda akıl mı bırakırsınız? Neyse, hatırlayınca söylerim.

Bu arada MMC ve Roj TV'nin yayını engelleniyormuş! Ne ayıp ne ayıp! Başka işiniz yok mu kardeşim? Aciz insanlar!

Hatırlarsanız, hindi gibi çok düşünüp aniden konuşan bir siyasetçimiz “sessiz çoğunluk” diye bir kavram attı ortaya. Bir de AB'nin yolu Diyarbakır'dan geçer deyip Bangladeş'te burnuna yumruk yemişti hani, o işte.



Kimse sizi "bükemediğiniz eli öpün" diye öğütledi mi? Yapmanın böyle şeyler ev-la-dım.

Hadi öğütledi diyelim. Sen hiç Fizik dersi de mi görmedin, ey etki-tepki prensibi bilmez insan?

Ne demiş Erbakan Hoca:

- Siz, Türküm, doğruyum, çalışkanım, dersiniz, o da, Kürdüm, doğruyum, senden daha çalışkanım, der.

Erbakan hocamız şimdilerde kendi evinde cezasını infaz ediyor sanırım. Allah kurtarsın kardeş, ne diyeyim?

Ha bir de sel olmuş. Eğer bunu da duymadıysan yuh yani? Çok güzel bir yardımlaşma-dayanışma örneği sergilenmiş. Yardım eden-toplayan tüm arkadaşları gözlerinden öpüyorum. Allah hepinizi star etsin. Pop star olmak isteyen de pop star etsin.

Bakın Rojhan Beken'e, Kürtlerle ve Kürtçe ile yeni tanışmasına rağmen Kürtçe albüm yapmış. Onu da

gözlerinden öpüyorum. Geçen radyoda bir söyleşisini dinledim. Doğrusu Kürt sorununa gösterdiği sanatçı duyarlılığının yanında vatandaş olarak gösterdiği yakınlık bende hayranlık uyandırdı. Yakışıklı ağabeyimiz Diyar'a duyurulur. Neyse, reklam yapmayalım. Ha unutmadan, yardım etmeyenleri de öpüyorum, öpüyorum...

İstanbul'da musluk patlasa AKUT seferber ediliyor. Kedi ağaçta kalsa belediye ya allah işbaşına! İyi de kardeşim, o kediyi kim kovaladı da kedi ağaca çıktı? Kesin General Electric'in köpeği Tommy kovalamıştır!

Abart-mı-yo-ruz sevgili devlet büyüğüm, altı üstü aç olan insanlar bir de evsiz kaldı, ne olacak? Zaten alışkındır onlar, dağ Türk'ü değilermi?

44 insan öldü.

Tabi ölçeğiniz ölü sayısıysa... Değilse, yüzlerce ev sular altında kaldı.

Musto bile dört bardak çekirdek vermek suretiyle yardım etti! Utanın bel!

Arkadaşlar bu arada yeni bir arkadaşımız var. Sınıflara ani girişler yapıp pis pis gülüyor, sonra da kafasının estiği yere oturuyor. Geçen gün de bahçede oturuyorum, gelip elimden yanan sigaramı çaldı. Hem de Winston'du. Walla êle içim yandı!..

Bir de size bir müjde vereyim. Musto artık çekirdek satmıyor. Ayakkabı boyacılığı yapıyor. Dikkat edin, Musto ayakkabınızı zorla çıkarıp boyamak isteyebilir. Benden söylemesi...

Hey sen, bana bak, o kamyon biyüğünün altından güldüğünü görmediğimi mi sanıyorsun? Burada bilimsel verilerle konuşuyorum. Varsa bir itirazın söyle! Kafa atarım sana bak; efendi ol!

Tamam dağılın hadi arkadaşlar, dekan ve kardeşi geliyor; soruşturmalık olmak istemiyorum. Dağılsana kardeşim, yemek yok burada.

BENİ YÜREKTEN SEV GARDAŞ

Yüreğimde yara var
Gel merhem ol gardaş
Uzat elini elime ver
Kendini bende bul gardaş

Bir olalım pir olalım
Çağlayalım sel olalım
Açılalım gül olalım
Bana düşman olma gardaş

Derdimi içime gömeyim
Temiz bir sayfa açayım
Dön yüzünü bana yüzüm süreyim
Beni yürekten sev gardaş
Sevgi olsun adımız
Bitsin tükensin acımız
Güzel olsun ağacımız
Köküne su dök gardaş

Piroğlu'yum yetti artık
Sabrımız bitti artık
Zalim sistemin çarkını
Uzat elini beraber kuralım gardaş

Dursun KOCATÜRK

GEL

Yıldızları tarayarak aklımdan gel
Yüreğimdeki zincirleri unutma gel
Kır yalnızlığımı şu akşamın akışında
Vur tekmeyi yasaklı duvarlara,
Güneşim aydınlansın hevalim!
Tükür işgalcinin yüzüne
Umudu yüreğime yıldız yıldız kazıyarak
Özgürlüğümü al da gel hevalim !

Sipan DORTMUND



Yoldaş Seelenbinder

**Doğan
DURGUN**

1 936 Berlin Olimpiyatları, bütün oyunlar içinde belki de en kirlenen olimpiyat oyunlarıydı.

Almanya'da faşizm iktidara gelmiş, Hitler zaman kaybetmeden sürekle avına başlamıştı.

20. yüzyılı kana bulayacak bu vahşi faşistin iktidarda olduğu Almanya'ya oyunların yapılması iznini veren Uluslararası Olimpiyat Komitesi de buna alet olmuştu.

Kapitalist dünya, Hitler ne isterse yapmaya

hazırdı, silah onlara dönmemiş, Hitler şimdilik sosyalistlerin işini bitirmekle meşguldü.

Sovyetler Birliği oyunlarda yer almıyordu henüz.

Üstün ırkı savunan Hitler için bu oyunlar çok önemliydi.

Alman sporcular şampiyon olacak, Ari ırkın üstünlüğü tescil edilecekti. Bu amaçla oyunları günü gününe takip

ler'in amaçları çok, ama çok farklıydı. 1904'te (1905'de olabilir, kaynak yokluğundan teyit etme şansım olmadı) doğan Seelenbinder, 15 yaşında güreşe başlayan aynı zamanda vasıfsız işlerde çalışan bir işçi ailenin çoğuydu.

İşçi Spor Birliği tarafından Sovyetler Birliği'ne gönderildiğinde bıyığı yeni terlemiş bir gençti. 1928 yılında, 23 yaşındayken Sosyalistlerin alternatif olarak düzenlediği Spartaküst

Oyunları'nda Almanya adına yer aldı. Almanya 1920'lerde ciddi bir devrim gerçekleştirme süreci yaşamıştı. Bu sürecin aktörü ise liderliğini Karl Liebknecht ve Rosa Luxemburg'un yaptığı Spartaküst hareketi idi. Seelen-

ediyordu, zafer yakındı ve zaferi kendi elleriyle üstün Cermen ırkının boynuna takmayı arzu ediyordu.

Alman güreş takımında da Seelenbinder adlı bir sporcu yer alıyordu. Ama Seelenbinder ile Hit-



Nazi mangasını gördüğünde, geride kalanlara dönüp son sözlerini söylemişti. Seelenbinder: ' Arkadaşlar dayanın, faşistler çok kısa süre içinde yenilecek, güçlü olan biziz. Bir de Kızıl Ordu geldiğinde, benden selam söyleyin.'



binder'de baştan beri bu hareketin, önce sempaticanı sonrada militanı olmuştı.

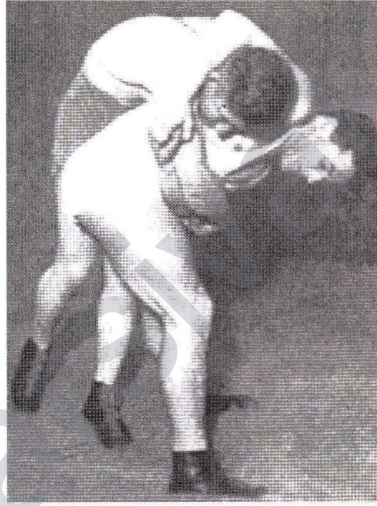
Spartaküst oyunları'nın bitiminde Almanya Komünist Partisi'ne üye oldu. Almanya'da Hitler seçimle 1933 yılında iktidara geçince Seelenbinder yer altına indi. Deşifre olmadığı için güreşe devam ediyordu. Faşistler, sıradan bir komünist olarak değerlendiriyor ve üst üste Almanya şampiyonlukları kazandığı için, üstün ırk çabalarında kullanmayı düşündüklerinden bazı şeyleri görmemezlikten geliyorlardı.

1936 yazında bütün gözler Berlin'deydi

10. Olimpiyat Oyunları'na ev sahipliği yapacak bu kente, oyunların başlamasına kısa bir süre kala dünyanın birçok ülkesinden sporcular gelip, olimpiyat köyüne yerleşmeye başladılar. Alman kafilesinde Seelenbinder'de yer alıyordu. Oyunlar süresince, diğer ülkelerin anti-faşist sporcularının getirdiği bilgi, belge, afiş ve dökümanları dışarıya, Alman komünistlerine ulaştırıyor, Alman Komünist Partisi'nin verdiklerini de yine kendi ülkelerine götürmeleri için bu sporculara veriyordu. Adeta sporcu kimliği bir üst şemsiye olmuş, Seelenbinder komünistler adına kuryelik yapıyordu.

Oyunlarda olimpiyat dördüncüsü olan Seelenbinder

Güreşi tamamen bırakarak, her şeyi ile militan olmuştı. 1938 yılında direniş örgütünün yöneticisi konumuna gelmişti. Bu tarihten itibaren Naziler, Seelenbinder'in üzerini çizdiler ve 2 Şubat 1942 tarihinde Gestapo hedefine ulaşmış, Seelenbinder'i yakalamıştı. Yaklaşık iki buçuk yıl toplama kamplarında kaldı. En küçük fırsatları değerlendirerek nişanlısı F. Schrim'e notlar ulaştırarak, sporcular arasındaki çalışmayı koordine etmeyi başardı.



Devrimcilerin son sözleri hep birbirine benzer

Başarılı sporcu 1944 yılı Eylül ayında on iki yoldaşı ile birlikte Nazilerce kurşuna dizildi. Kurşuna dizilmeden önce toplama kampında kendisini kurşuna dizmeye gelen Nazi mangesini gördüğünde, geride kalanlara dönüp son sözlerini söylemişti Seelenbinder:

“Arkadaşlar dayanın, faşistler çok kısa süre içinde yenilecek, güçlü olan biziz”. Bir de Kızıl Ordu geldiğinde, benden selam söyleyin.’

Bütün benliği ile devrime inananların son sözleri hep birbirine benzer. Adanmışlık, inanmışlık ve kazanmaya dair umut. Gestapo tarafından kurşuna dizilen Çek Komünist Partisi lideri Julius Fučík'de **‘gerçek yaşamda seyirci yoktur; herkes katılır yaşama. Dostlarım hepinizi çok sevdim, nöbeti teslim ediyorum!’** derken, aynı inanmışlığı kalbinde ve beyininde taşıyordu.

Bu yazıyı daha ayrıntılı yazmak istiyordum, ama internette yaptığım taramada ne yazık ki hiçbir bilgiye ulaşamadım. Sadece bir kitap adıyla karşılaştım: **‘O Sırada Carmen Çalışıyordu.’** Bu kitabın kısacık bir özeti vardı ve o özette de Seelenbinder için sadece ve sadece şu cümle geçiyordu: **“Muhallif olduğu için faşistlerce idam edilen Alman güreşçi Seelenbinder.”** Bu cümlede bile Seelenbinder'e bir haksızlık vardı, idam edildi diye yazılmış. Oysa ki ‘kurşuna dizildi’ demeleri gerekiyordu.

Tarih, hep politik şahsiyetlerin öyküleriyle dolu. Seelenbinder sporcu olduğundan hakkında fazla şey yazılmamış anlaşılabilir. Böyle vatansever, yiğit sporcuları hep hatırlatmalı ve önlerinde saygı ile eğilmeliyiz.



Kadınlar Öldürülünce

Kadın

İzzet EKER

Çocuktu...
Yalınayak koşardı
Diyarbakır'ın daracık sokaklarında; nefes nefese koşardı.

Yüreği sığmazdı o sokaklara. Apak gülerdi...
Daha yaşamın ve gelecek sevdanın baharındaydı.

Ama o bir kız çocuğuydu. O bir kadındı. O bir anneydi. İçinde onanmaz yaraları olan bir meşeydi.

Vurulduğunda henüz 14 yaşındaydı. Ama o bir insandı, bütün insanlar gibi yaşama hakkı olan bir insan, o ömrüne doymamış bir çocuktu.

Bütün hayatı kirlетtiler, zehirlediler. Genç yaşamları ölüme mahkum ettiler. Her vadide, dağ yamaçlarında, kuytu yerler-tarla ve bahçeler birer ölüm...

Neden???

Adı Nilüfer olsun....

Nilüfer'i anlatmak bir suç...

Nilüfer'i savunmak bir suç...

Nilüferleri sevmek bir suç...

Ben bu suçu işliyorum. Ve Nilüfer'in yüzü...

Yüzü hep güneşe bakardı. Yaşarken de ölüyen de... Vurulduğunda da güneşe bakarken vur-



ruldu. -Güneşi gözlerimden öpüyorum-

Yüzü küçük bir çocuk, olgun bir anne, bahar, dağ yamaçları, pınar-göçmen kuşları ve rüzgar, meltem, karayel, poyraz... Hayata dair ne varsa hep-sini taşıyan kırılğan bir fidan... Yüzün ürkek bir ceylan, ovada koşan... Yüzün hep yanımda; ne zaman baksam gördüğüm...

Güneş ışığının altındaydı yüzü. Bu ışığı her zaman sevmişti. Süzülerek indiğinde tuhaf bir ağırlık duydu. Daha az evvel başı dönmüş, midesi bulanmıştı. Ellerini karnına koydu, usuldan okşadı. Sonra yüreğine dokundu. Yüreği hızla çarpıyordu. Gözü karardı. Ölüme beş soluk kala yaşanan tuhaf bir şeydi yaşadığı...

Köy az ilerdeydi. Köyün ötesi nergis ve gelincik... Yakılıp talan edilen

eski bir köydü burası. Tıpkı yakılıp talan edilen ömrü gibi... İçi burkuldu. Neredeyse kurumuş bir çayın kenarına kurulmuş çok eski bir köydü. Yakılıp talan edilmiş olsa da tek başına bir güzelliği bu köy. Köyün kırılğan bir güzelliği vardı. Yüzlerce yıl sessizlik içinde yaşamıştı. İçinde bulunduğu manzaraya hüznü ama bambaşka bir varoluş katıyordu. Ne çok benziyordu Nilüfer'e. Hani kendinden önce güzelliğini oluşturan... Ve uzaktan önce güzelliği görünüyordu.

Çok seviyordu bu köyü... Bu köy de Nilüfer'i seviyordu... Sevdığı köyün ölüm yeri olacağını biliyordu sanki.

Nilüfer burada doğmuş, 7 yaşına kadar da burada yaşamıştı. Sonra bir gün askerler gelip bü-

Nilüfer Akdeniz, 14 yaşında 1998 yılında Diyarbakır'da evlilik dışı hamile kaldığı için öldürüldü. Nilüfer şahsında töre cinayetlerine kurban olan ve başka sebeplerle katledilen kadınların anısına...



tün köylüyü meydana topladı; evler ateşe verildi. Hatırladıkları bunlar mıydı sadece? Tabii ki hayır, yaşama ve çocukluğuna dair çok şeyler vardı, ama bunları düşünmenin acısı yüreğini yakıyordu.

Çaresiz vurulacaktı

Köye vardılar. Evlerin taşlarına dokundu. Uzun uzun baktı evlere.

Çaresiz vurulacaktı...

Töre böyle buyurmuştu.

Hayat, doğarken çekilen acılar ile ölürken çekilen acılar arasında bir varoluş mudur?

Şimdilerde ise; köyden çok bir giz'e benziyordu.

Güçlü ve hüznü...

Sakısında, iç sızıltısında, henüz tam anlatılmamış bir öyküsü vardı buranın.

Hani öyküsü tamamlanmamış genç kızların öyküsü gibi...

Nilüfer'in öyküsü gibi...

Anlatılmamış bir hikaye...

Trajik bir son...

Kesişen hikayeler...

Ama gerçek hikayeler yaşanmış ve yaşamına son verilmiş onlarca genç kız hikayesi...

Ölümün gizi...

Ölümlülerin gözleri içindir.

Ya Nilüfer'in?

Ya öldürülen kadınların ki?

Ölümün siyah keskinliği içinde yaşamış, ömrüne doymamış çocuk... Ağır ve yabancı bir zamandı hissettiği. Şimdiyse ağabeyi ve amca oğulları O'nu bir sona doğru götürüyorlardı.

Hissettiği, sadece belirsiz bir baş dönmesiydi. Yazgısı ona pusu kurmuştu. Ansızın içinde anlatılmaz bir acının sızıntısını duyumsadı. Belki günler sonra cesedi bulunacaktı. Amansız bir yaşama özlemi içini sardı, dehşet bir öfkeye kapıl-

dı. Sıradan ölümlerin gücünü aşan bir çılgınlıkla ürperdi.

Ve ansızın bir şey oldu. Karnında bir hareketlenme... Küçük tekmele... Birden yüzü aydınlandı. Gü-lümsedi. Altı aylık hamileydi. Bebeği altı aylıktı. Elini bir ANNE içgüdüğü ile karnına koydu. İçinden "sus yavrusu, yaramazlık yapma bebesi" dedi ve...

Gür bir ses;

- Ne sırtıyorsun orospu!

Sonra bir tekme... Tam karnına... İki büklüm oldu. Bir sızıntı yüreğini yaktı. Yüzü gerildi. Ağladı. İlk kez doğmamış bebeğine ağlıyordu. Çaresiz o da vurulacaktı. Doğmadan anne karnında öldürülecekti.

Doğum mu öncedir ölüm mü?

İteklendi, tartaklandı, sövüldü.

Tekmeyi de amca oğlu atmıştı. Ölüm sinmişti gözlerine. ...belki de çoğalmayan denizdir yaşam... sözle yazıyla anlatılmayan yakıcı bir gerçektir ölüm...

'Çocukluğumu istiyorum' dedi Nilüfer içinden... Ama kim sesini duyar ki?

Kendi kendine söyleniyordu:

'Yeniden, yeni baştan yaşamak istiyorum, acı çekmeden...'

"Acı" ne tuhaf bir söz... Ve birden kendine acıdı, gözleri buğulandı. Hayatta her insanın kendine acıdığı "an"ları olduğu gibi acımıştı kendine. Ama Nilüfer, yaşamadığı çocukluğuna, tadına varamadığı hayatına; bütün genç kızların yaşamamış hayatlarını kendi hayatında birleştiriyordu.

Yürüdüler.

Karanlık çöküyordu.

Tenha bir yere geldiler.

Nilüfer sükunet içindeydi. Biliyordu, hiçbir yalvarma, hiçbir yarı, hiçbir güç kurtuluş olmaya-

caktı. Törelere aşmak zor. Ölüm soluğundaydı. Azrail sırtıyordu. Furrug Ferruhzadin'in dizeleri konuşuyordu o an:

"Ey tanrı!

Ey ölüme bulaşmış gizli kahkaha!

Ne yazık ki sana yabancısın

benim ağlamalarım

Ben sana kafir, sana mukir, sana asi.

Sana inat (.....)

Tüm varlığım benim.

Karanlık bir ayetsin tanrı..."

Yaşadığımız anların toplamı mı hayat?

Gözünden yaşlar boşalmaya başladı. Hıçkırır gibi oldu, yutkundü. Çocukluğu belleğinde, elektromanyetik bir dalga oluştu. Abisi ve iki amca çocuğu... elleri silahlı... oysa daha dün oynamışlardı. Amca çocuklarıyla az mı evcilik oynadılar? Oysa şimdi O'nu vuracaklardı. Gözü amcasının oğluna kaydı. Silah elinde titriyordu. Silah yakışmamıştı ellerine. Kendi elleri gibi minnacık elleri vardı. Çocuk elleri... Bu ellere silah yakışmıyordu. Kalem - çiçek tutması gereken ellere kim silah veriyordu?

- Kelimeyi şahadet getir kahpe! dedi çocuksu bir ses.

Kısa bir sessizlik...

- Sizi seviyorum, dedi Nilüfer.

Ve ağladı. Kendine ağladı. Doğmamış çocuğuna ağladı...

Çocuklar sadece yaşadığı o günün acısıyla ağlamaz, bütün yaşadıklarına ağlarlar...

"Bir zamanlar ne büyük hayallerimiz vardı. Şimdi küçük hesapların insanı olduk."

Bir silah sesi duyuldu ötelerden.

Bir ceylanın bakışı kararı.

Bir kekleğin son ötüşü duyuldu şehirlerden...



QIRIX

Was ist Qirix oder was ist er nicht?

Eine Frage, die für diejenigen, die nicht in Diyarbakir gelebt haben, schwer verständlich und nicht einfach zu beantworten ist. Um es schlicht darzustellen: Qirix ist jemand, der zwar Verantwortung trägt, die soziale Ordnung innerhalb der Gesellschaft in Diyarbakir nach seiner eigenen Vorstellung zu sichern, aber für andere Verantwortlichkeiten nicht leicht zu bekommen ist. Er ist eine Art Straßenraufbold. Er steht zwischen dem klassisch-kurdischen Familienleben, das geprägt ist vom Dorfleben, und der Stadtkultur.

Baris

Er besitzt einen Charakter, der sich zwar gegen die kulturellen Gewebe des Stadtlebens wehrt, aber gleichzeitig auch nicht in der Lage ist, die Kontrolle der klassischen Gesellschaftsstrukturen hinzunehmen.

Auch wenn Qirix ein Produkt des kulturellen Wandels ist, verteidigt er die Werte des klassisch-kurdischen Lebens und versucht innerhalb Diyarbakirs seine eigene Ordnung zu errichten. Es ist keine Rolle,

die auf ihn zugeschnitten ist. Wegen der Schwierigkeiten, die er bei der Anpassung an die klassischen Gesellschaftsstrukturen erlebt und die ihn lähmen, übernimmt Qirix seine Rolle aus eigener Initiative. Den Respekt innerhalb der Gesellschaft sichert er sich auf diese Weise. Ein tatsächlicher Qirix setzt Gewalt im Vergleich zu den Raufbolden weniger ein.

Der Hauptgrund für seine Gewaltbereitschaft besteht darin, dass er sich somit einen Ruf schaffen will, um seine Position dermaßen zu stärken, dass er bei möglichen Problemkonfrontationen ohne Gewaltanwendung eine Lösung erreichen kann. Die Qualität eines Qirix kann auch nur auf diese Weise gemessen werden.

Das Leben von Qirix ist weniger abenteuerlich, lustig oder merkwürdig, sondern eher wehmütig. Er ist sehr stolz, aber nicht im gleichen Maße stark. Er fordert das Unmögliche. So ist er hinter einer aussichtslosen Liebe her, er möchte noch stärker und effektiver sein, als ihn die Gesellschaft sieht. Alle Bemühungen eines Jugendlichen mit 18 oder 19

Jahren zum "Qirixtum" überzugehen, verlaufen bei ihm im Sande. Das Leben eines Qirix, das von gewissen Freiheitsgedanken beeinflusst ist, normalisiert sich, sobald er das 30. Lebensjahr erreicht hat, und verschmilzt dann mit der Gesellschaft.

Diyarbakir, als historischer Ort des Widerstands der Kurden, ist in den 90er Jahren ein heißes Pflaster. Nachdem 1991 der Provinzvorsitzende der HEP (Arbeiterpartei des Volkes) Vedat Aydin durch einen Angriff der Kontraguerrilla des türkischen Staates ermordet worden ist, beginnt für Diyarbakir eine blutige Phase. Die Straßen der Stadt werden von Angst beherrscht; die türkischen Sicherheitskräfte terrorisieren die Bevölkerung. Der kurdische Widerstand weitet sich dagegen mit jedem Tag aus.

Das Leben der furchtlosen Raufbolde, also der Qirixs, beginnt nach 1990 in den Straßen von Diyarbakir. Qirixs, die innerhalb vieler Jahre einen gesellschaftlichen Status innerhalb des Stadtlebens erlangt haben, verlieren mit dem sozialen Wandel durch den kurdischen Befreiungskampf einen



Dag: göç



Großteil ihrer Lebensgrundlagen. Die begrenzte Macht der Qirixs wird ersetzt durch die revolutionäre Macht. Die neue soziale Realität übersteigt im weiten die Fähigkeiten der Qirixs. Dogan Güzel beginnt genau in dieser Zeit Qirix zu karikaturisieren.

Der Hauptcharakter von Dogan Güzel ist Keko, ein Qirix-Typ, der versucht weiterhin an dem Leben von Diyarbakir vor 1990 festzuhalten. Er wechselt ständig zwischen den sich entwickelnden patriotischen Eigenschaften und Gefühlen und der Qirix-Kultur. Er ist rebellisch, und weil er nicht so weit gezähmt ist, dass er einem Job nachgeht und Geld verdient, ist er total von der Familie abhängig. Gegen Ungerechtigkeiten versucht er im Rahmen seiner Möglichkeiten zu kämpfen, aber gegen die Praktiken der türkischen Sicherheitskräfte und Soldaten ist er nicht im Stande, etwas zu tun.

Diese Machtlosigkeit richtet ihn zu Grunde. Er ist sich zwar bewusst, dass er seine Machtlosigkeit nur durch einen organisierten Kampf überwinden kann, aber sein Beharren auf seinem Lebensstil hält ihn davon zurück, sich aktiv am Kampf zu beteiligen. Die Situation seines besten Freundes Ceto ist nicht anders.

Kekos Familie ist sehr trefflich charakterisiert und vertritt eine bestimmte Schicht innerhalb der kurdischen Gesellschaft. Obwohl der Vater sich vieler Dingen bewusst ist, ist er in seiner Einstellung festgefahren, dass für die Befreiung der Kurden nicht gekämpft werden kann. Er vertritt den feudalen kurdischen Mann, der in seinen Grundzügen zum

größten Teil assimiliert ist. Die Mutter hingegen ist sehr aufmerksam. Sie konnte, aufgrund des in sich geschlossenen kurdischen Familienlebens, nicht assimiliert werden. Sie handelt instinktiv als Beschützerin ihrer Kinder.

Die Mutter, die die Trägerin der gesellschaftlichen Geschichte ist, trägt den Bruch, den die bisherigen zerschlagenen 29 Aufstände erzeugt haben, in ihrem Gedächtnis mit sich. Aber ebenso trägt sie die Hoffnungen, dass der 30. Aufstand Erfolg haben wird.

Kekos kleine Geschwister sind während des Befreiungskampfes auf die Welt gekommen. Für sie ist der Kampf der Ausdruck ihres Lebens. Die Reaktionen auf die Repressionen, denen die Älteren ausgesetzt sind, macht sie furchtlos. Wie viele Kinder in Diyarbakir sind sie fortschrittlicher als ihre Eltern. In der Zeit, als viele Menschen ihr Leben beim Verteilen kurdischer Zeitungen verloren haben, treten Kinder in Diyarbakir als Zeitungsverteiler in den Vordergrund.

Die Kinder verteilen die Zeitung trotz Verbot und trotz aller Repressionen bis in die abgelegenen Winkel der Stadt. Die Charaktere der Geschwister symbolisieren die entschlossenen und aufständischen kurdischen Kinder.

Der Bruder in Mersin, der zwar nie in den Karikaturen abgebildet wird, aber immer wieder mal Thema ist, ist einer von den Hunderttausenden, die in den 90er Jahren von Kurdistan in die Metropolen vertrieben wurden. Kekos **„politischer Bruder“** aber, der in seinem Leben eine bedeutende Rolle

spielt, vertritt hingegen Tausende von kurdischen Patrioten, die versuchen zur kurdischen Aufklärung beizutragen.

Keko führt zudem - wie bei den Qirixs im Allgemeinen üblich - eine platonische Liebe. Sein **„Fall“** (so wird in Diyarbakir die Person bezeichnet, in die eine andere verschossen ist) ist ein Mädchen, das zur Schule geht und revolutionäre Gedanken hegt. Sie symbolisiert die neue Generation von Frauen, die sich von der repressiven Gesellschaftsrealität entfernen und sich auf der Basis des kurdischen Kampfes politisieren.

Dogan Güzel hat mit seinem Scharfsinn und seinem Stil einen Charakter-Typ geschaffen, der die Lebensrealität Diyarbakirs mit den Errungenschaften des kurdischen Kampfes verbindet. Qirix ist für die Kurden ein Symbol der 90er Jahre. Güzel, der mit seinen Zeichnungen alle Züge der blutigen Phase wiedergibt, bietet für die Leser/innen zwischen den von Kriegsnachrichten beherrschten Zeitungsspalten eine Basis zum Lachen. Somit nehmen die Qirixs innerhalb der kurdischen Presse einen unvergesslichen Platz ein.

Dogan Güzel musste aufgrund zahlreicher gerichtlicher Verfahren die Türkei verlassen. Heute lebt er in Spanien. Seit Januar 2006 zeichnet Güzel erneut für die Tageszeitung Yeni Özgür Politika. Seine Zeichnungen erscheinen einmal wöchentlich.

Wir möchten unseren Leserinnen und Lesern diesen Comic vorstellen und in den nächsten Ausgaben immer mal wieder ein Beispiel veröffentlichen.

Von: Kurdistan Report

Özgürlüğün Yolu Dağların Doruklarından Geçiyor

Söyleşi

Ferhat HARUN

Nujiyan Urmiye: Kadın özgürlüğü için dağlardayım

Önderliğimiz daha 7 yaşından itibaren bir savaşım vererek bizi özgürlüğünü talep edebilecek düzeye getirdi. Önderliğimizle özgürlüğe ulaşmak istiyoruz. Bu nedenle partiye katıldık. Ne kadar Kürdistan'a gelir ve savaşsak o kadar erken Kürdistan'ı özgürleştirebiliriz.

Evde, toplumda kadının özgürce gezme hakkı yoktu. Apo Kürt kadının dağa çıkıp savaşmasını istedi. Biz de savaşarak özgürlüğümüzü elde etmek istiyoruz. Özgürlük çok şirindir. Ama Kürt halkı özgür değil, bunun için savaşacağız.

Özgürlük düşmana karşı durmaktır. Düşmanı ortadan kaldırmak için HPG'yi güçlendireceğiz. Kadın özgürlüğünü güçlendirerek yaşamsallaştıracağız. Özgürlüğün yolu dağların doruklarından geçiyor.

Güney Kürdistan'da kadına uygulanan baskıları ortadan kaldırmak için dağlardayım!



Axin Hewler: Özgür ve güzel bir yaşam için katıldım.

Viyan arkadaşın eylemi- ni televizyonda izledim, çok etkilendim. Üzerimde ağır etkisi oldu. Seçtiğim bu yol bir özgürlük yoludur.

Hewler'de kadınlar üzerindeki baskı nedeniyle kadınlar intihar ediyorlar. Ama bu çözüm değil. Dağların yükseklerindeki

bu güzel yaşamı, özgür mekanları seçsinler, intiharla bir yere varılmaz. Böyle olmamalı, kadınlar bunu yapmamalı.

Umudum, tüm gençlerin dağlara gelerek ülkesi, halkı, özgürlüğü için mücadeleye etmesidir. O erkeğin, ailenin ve sistemin dayattığı kirliliğe yaşamdan çıkıp doğru tercih yapmaları. Özgürlük yolunu seçsinler bizler gibi.

"Yüreğim serinledi ve dile gelmez bir şey, çok tuhaf oldum. Benim buradan tüm Kürt gençlerine çağırım; eğer gerçekten özgürce yaşamak istiyorlarsa ve halkı için, Önderliği için şehitlerinin kanı için zindanlarda direnen yoldaşlarımız için gelsinler ve görsünler. Dünyada bırakabileceğim tek şey halkım için yapacaklarımdır."



Agır Şırnak: Ağabeyimin silahını yerde bırakamazdım!

Gerçekten Önderliğimiz bize çok şeyler öğretti. Onun çizgisinde yürümek için geldik. Kürt halkı eziliyor ve biz de bu sistem içinde yaşıyoruz. Özgürlüğümüz için dağa çıkmaya karar verdik. Şehitlerimizin kanı için bu yola baş koyduk.

İlk dağa çıktığımda şunu hissettim. Esen rüzgar bize özgürlüğü ifade ediyordu. Kalbiyle, gözüyle hissediyor, duyuyor. Gerçekten de çok güzel bir rüzgardı. Estiğinde yüreğim serinledi ve dile gelmez bir şey, çok tuhaf oldum.

Kürt gençleri, eğer gerçekten özgürce yaşamak ve şehitlerin kanını yerde bırakmamak istiyorlarsa halkımız, Önderliğimiz, zindanlarda direnen yoldaşlarımız için gelsinler ve görsünler. Hele Önderlik ve şehitler için bir şeyler yapabilmemizin güzelliğini yaşasınlar. Ne mutlu ki buradayım, ne mutlu ki bu yolu tercih ettim. Beni buraya çeken başka bir şey de ağabeyimin silahını alabilmektir. Layık olmaya çalışacağım.

İslam Gever: Anadilimde eğitim göremedim bari benden sonrakiler görsün

Ben kendimi tanıyalı partiye sempati duyuyordum. Hep katılma isteğim vardı. Ablamın şahadetinden sonra köyden çıktık. Özellikle Önderliğimiz üzerinde uygulanan tecrit uygulamasından sonra dağlara vurmak için kendimi çok zorladım. Buraya geldiğim için çok mutluyum. Önder Apo'nun bir an önce bu tecritlerden kurtarılması, halkımızın anadilinde eğitim hakkını elde etmesini istiyorum. Devletin bize uyguladığı politika yüzyıllardır aynıdır. Yaptığı Kürt halkını hiçe saymak ve iradesiz bırakmaktır. 30 yılı aşkındır verilen mücadele ile biz bunu kavradık ve artık başarılarımızı mümkün değil. Daha çekirdek halindeyken bile bunu bize karşı başaramadılar. Şimdi ise dünyanın geriliklerine ve haksızlıklarına karşı durabilecek düzeye geldik. Önderliğimizi esir aldıklarında da **“biz artık Kürtleri bitirip yok ettik”** dediler ama yanıldıklarını gördüler.

Asıl katılış nedenim halkımızın ve özellikle de Önderliğimizin özgürlüğü içindir. Anadilimde eğitim görmeyi istedim, ben görmedim bari benden sonrakiler görsünler. **Dünyada bırakabileceğim tek şey halkım için yapacağımızdır.** PKK sadece Kürt halkı için değil tüm insanlık için mücadele eden bir harekettir. Demokratik komünalizm ile salt Kürtlerin değil tüm Ortadoğu halklarını kapsamına alan bir özgürlük ve mücadele çizgisi benimsenmiştir.

Ortadoğu'da en demokratik ve barışçıl sistemin nasıl olması gerektiğine dair geliştirilen proje temel kurtuluş ve özgürlük projemizdir.

Partimiz bunun için elinden gelen her fedakarlığı ve çabayı sergiliyor.

Kürt gençlerinin bir an önce kendilerini keşfedip Apocu ruhu yakalamaları gerekiyor. Bu ruh olmazsa düşman eskiden olduğu gibi soykırımıla halkımızı yok edecektir. Buna fırsat vermemek için Kürt gençlerini HPG saflarına davet ediyorum.

Analardan ve babalardan istediğim saflara katılmak isteyen çocuklarına engel olmamalıdır. Onlar yapmadı, bıraksınlar bari bu gençler yapsın.

Önderimize **“sayın”** diye hitap etmeyi bile bize çok gören bir düşmanımız var. Kürt gençlerinin özgürlük davasına sahip çıkmasını arzuluyorum.

“Gerilla silahını bırakmaz”

Silah bırakma çağrıları bir çözüm için değil bizi yok etmek için geliştiriliyor. Biliyorlar ki elimizde silah olduğu müddetçe bizleri yenemeyeceklerdir. Silah bırakmak düşmana teslim olmak anlamına gelecektir bu koşullarda. İrademizi kırıp önderliğimizi imha etmek istiyorlar. Hala halkımızın iradesini yok sayıyorlar. Kendisi başarısız olunca ABD ile işbirliğine giriyor. Sonuçta ne yaparsa yapsın gerilla silahını bırakmayacaktır. Artık Kürtlerin bir iradesi var ve bu irade ile kendini ifade etmeye devam edeceklerdir. Düşman gerillayı dağdan koparmaya çalışsa da bunu başaramayacağı kesindir. Çünkü on binlerce fedai var.

Halkımız için ise özgürlük serhildandır. **Ne kadar serhildan o kadar özgürlük!** Dağa çıkamayanlar serhildanlara gitsinler. Tüm ana ve





babalar böyle yapsın. Gençler halkını ve ülkesini sevsinler, ertelemekten erkenden gelip gerilla saflarında silahını omuzlasınlar.

Kawa Makû: Yeni bir yaşamı öğreniyoruz

Doğu Kürdistanlı bir genç olarak Önderliğin ve Kürt halkının özgürlüğü için gelip harekete katıldım. Bu yükü birlikte omuzlayıp bu görevi birlikte başarmak için katıldım. Eğitim devresinde hem halkımızın hem de düşmanın gerçekliğini tanıyoruz. Önderlik gerçeği temelinde kişiliğimizi yeniden yapılandırarak düşmanın bize dayattığı özelliklerden ve geriliklerden arındırıyoruz kendimizi. Yeni bir yaşamı öğreniyoruz.

Zilan Mardin: Başka bir sistemin kölesi olarak yaşamak istemem

Uzun bir tarihi süreçten beridir sömürge olarak yaşayan bir halkız. Tabi giderek halkımız kendini tanıtmaya kimliğini haykırmaya başlamıştır. Benim de yaptığım bu haykırışı eylemimle dışa vurmadır. Kendi varoluşum, bu haykırmanın dışa vurmasıdır.

Kürt insanına kendi kimliğini kazandıran ve insan olmayı hissetti-

ren PKK hareketidir. Önderliğin esir alınması ve buna karşı Önderliğin geliştirdiği direniş bende büyük etki yarattı. Önderliğin uluslararası komplo karşısında gösterdiği direniş, hareketi yeniden diriltmek yönü vermesi, bende büyük bir cesaret, azim ve kararlılık geliştirdi. Ben bire bir böylesi bir Önderliğin esaret koşullarından kurtararak özgürlüğe kavuşması için PKK hareketini tercih ettim. Ben Önderliğin çizgisine, felsefesine sahip çıkmak için PKK hareketine katıldım. Onun yarattığı kişiliğe sahip olabilmek için PKK'ye katıldım.

Bilindiği gibi Türk devleti çeşitli güçlerle işbirliği yaparak hareketimizin üzerine gelmektedir. Hareket çekirdek halinde iken bile başarılı olamayanlar, bugün kitleselleşmiş, bu gücü bu düzeyi yaratmış, dünyanın her tarafına yayılmış PKK hareketini hiç mi hiç tasfiye edemez. PKK kişiliğini kazanmış, onun ideolojisiyle donanmış kişilerin onların yarattığı yozlaşmayı durduracağını bildiğinden saldırıya geçiyorlar.

Terörle Mücadele Yasası ile Kürt halkı üzerinde psikolojik bir baskı yaratılmaya çalışılıyor. Korucu sisteminin yeniden öne alınması, yeniden satın alma durumunu ifade ediyor.

Onurlu ve insanca bir yaşamı tercih etmek isteyen varsa kendisini PKK hareketine katar, kendisini Başkan Apo'nun mücadelesine adar. Kürt gençliğinin bu süreçte yapması gereken budur. Başka bir sistemin kölesi olarak 40 yıl yaşayacağıma özgür bir şekilde bir gün yaşamak daha iyidir.

Önderliğimizin dört duvar arasında verdiği mücadeleyi göz önünde bulundurlarsa kendilerinin ne kadar boş yaşadıklarını görecek ve HPG saflarına geleceklerdir.

Hasan Rojhilat: Gözlerimin önünde şehit düşen gerillanın intikamını almak için katıldım!

Bundan üç yıl önce Hasan adında bir arkadaş vardı. Bu yıl Doğu Kürdistan'da şehit düştü. Bulduğum çevrede birçok işbirlikçi ve ajan vardı. Hasan arkadaşım şehit düşürenleri gözümle de gördüm. Ve onlar hakkında en üst yönetimlere kadar bilgi verdim.

Partiye Önderliğin ve Kürdistan'ın özgürlüğü için katıldım. Yine Hasan arkadaşım şehit düşüren ajandan intikam almak istiyordum. Partiye katılmadan önce çok sigara içiyordum. Hasan arkadaşımın parçalanmış cesedini gördüm. Onun ağır etkisini yaşadım. Gözlerimin önünden hiç gitmiyor. Partiye katıldıktan sonra sigarayı bıraktım. Tabi o ajan bir Kürt'tü. Şerefsizlik yapıyordu. Önderliğimiz esirken, halkımız zulm altında iken, köylerimiz bile bizim değilken nasıl özgür olabilirdik? Nasıl tahammül edebilirdik? Bütün gençlere çağrı yapıyorum. Bu gerçekleri görün ve olmanız gereken yerlere gelin. Ben Rojhilatlı bir genç olarak en doğru tercihi yaptığıma inanıyorum. Bu nedenle mutluyum. Olmam gereken yerdeyim. Ve amacımı mutlaka gerçekleştireceğim.



Sanat Yapacak Cesaret Ve Ciddiyet Gerekiyor

Kültür Sanat

Genç BAKIŞ

Yaşamın yorumunu yapmak ve ona bir anlam yüklemek çok kutsal bir çaba ama bir o kadar zor iş. Evrenin sınırlarına ulaşabilmek ya da doğanın gizlerini yeniden yordamlamak, onlardan yeni olgular türetebilmek çok şahane bir şey. Yani sürekli bir arayış, sürekli bir yenilenme, sürekli gözlemlene ve bunu sentezinde insanca olgular yaratmak, muhteşem bir şey.

Bunlar sanatın tanımına çok uygun, tabii ki ruhunu güzelliklere adanmış, kendinde olan her şeyi insan olmanın uğruna vermeye hazır ve de sevgi dolu yüreğiyle yaşama öncülük etmek iddiasını taşıyan devrimciliğin de tanımını aynı zamanda. Yani sanatın ufku ilericiliğe açık, özü sevgi ve yaratımdan ibaret ve de ürünü insanlık emeğidir. Bunun dışındaki olgular sanat adına yapılsa da sanat olamaz, çünkü tarihe nakşedecek hiçbir değeri kalmamıştır.

Sanatın ardındaki gerçek olgular

Sanat öyle bir olgu ki, dünyaya hükmeden hükümler ve diktatörlerle

rağmen kendinden ödün vermeden güzel olmayı, akla hükmetmeyi, insanca kalmayı hep başarmıştır.

Tarihe bakalım, en bilmez zamanların silik de olsa izleri sadece sanat eserlerinde bir giz gibi kalabilmiştir.

Toplumlara bakalım, inkara uğramış, yıkılmış, yeryüzünden silinmiş nice toplulukların tüm yaratımlarını sanat eserlerinde ve hala muhteşem bir duruşla günümüzde de görebilmekteyiz. *Sanatın yaratımları bilim dünyasının da ilham kaynağıdır.* Çünkü sanat gerçeklikle örtülü bir bilmece gibidir aynı zamanda. Gerçeğin sınırlarını araştıran bilim adamları-kadınları, sanatın bu denklemlerini çözererek kimi zaman dehaca buluşlara ulaşırlar.

Sanatın ufkunda çirkinliğe yer yoktur

Sanat insanın beş duyusunun bileşkesinin çok daha derinlikli gücüne sahip altıncı duyusudur. Dünyaya kuşbakışı bakmayı, ama gerektiğinde her bir canlı ve cansız milyonlarca kez büyüterek bakabilen bir mikroskop gibi irdeleme yeteneğine

sahip olan sanat, insan gücü ile bütünleşince kişiyi olgunlaştırır, zenginleştirir ve güzelleştirir.

Sanata kendini gerçekten yatıran insan, toprağı, suyu, havayı asla incitmez. Ufkunda hileye, yalana, çirkinliğe yer kalmaz. Sürekli bir güzelliğin arayışına ve de öğrenmenin yarışına kapılır.

Sanatı bireylerin popülist çıkarlarına teslim etmemeliydik

Sanatın ufkundan bizim sanat cephemize bakalım. Tarihten süzülüp gelen ve modern dünyanın sanatına ana kaynaklık eden Mezopotamya'nın ateş sanatında çok fazla eser yok ne yazık ki. Siyasi bir çığ açan özgürlük hareketinin sanat cephesi, bence başlangıç itibarıyla yanlış ve tesadüflere çok fazla yer verdi; bugün bunun izlerini silmek çok çaba gerektirecek.

İnsanlığın temellerini atmış bir medeniyetin mirasçıları olan ve hümanist kültürün temsilcisi Kürtlüğü yeryüzünde silmeye çalışan bu insanlığın başına musallat olmuşlara karşın savaşırken, sanatın gerçekliklerini güncel ihti-

"Bizim adımıza sanat yaptıklarını iddia edenler bugün bırakalım sanatın gerçeklerini, mücadelemizin geçekliklerini dahi kavramayan bir konumda. Sanat bilmeyi gerektirir ama onlarda bilgi, salt ezberin kopyası... Sanat sonsuz bir arayışı gerektirir ama bizim kulvarın sanatçıları büyük oranda kendini aramaktan aciz."

yağların hengamesinde çok boğuntuya getirdiğimizin kanısındayım.

Evet, savaşın çok kirletildiği, köyle-rin, hayvanların ve insanların yakıldı-ğı bir süreçte zaten sanat, gördüğü manzara karşısında çığlık çığlığa in-sanlığı çağırıyordu. Ve güzellikleri yaratmak değil sadece insan olma-nın gerekliliğini hatırlatıyordu insan olmaktan çıkmış düşmanlarımıza, ama bu bir süreçti belki...

Barbarlık hala sürüyor, doğru, ne var ki gerçeklikleri uzun süre farklı kılıfların altında tutarsak, artık o ger-çeğin ne olduğunu unutmaya başla-rız. Her şeye rağmen sanatı asla ku-ru sloganlara, bireylerin popülist çıkarlarına teslim etmemeliydik ve de siyasetin güncel ihtiyaçlarına bu kadar boğmamalıydık. Bunun sonu-cunda bugün gelinen aşamada ne-redeyse yanlışlar doğru olmuş.

Bizim adımıza sanat yaptıklarını iddia edenler, ya da kulvarımıza ka-zara uğrayanlara "sen sanat yap" diyerek halkın karşısında sunuma ta-bi tuttuklarımız, bugün bırakalım sa-natın gerçeklerini, mücadelemizin geçekliklerini dahi kavramayan bir konumda... Sanat bilmeyi gerektirir ama onlarda bilgi salt ezberin kopya-sı... Sanat sonsuz bir arayışı gerekti-rir ama bizim kulvarın sanatçıları bü-yük oranda kendini aramaktan aciz.

Sanat evrensel bir boyuttan bakmayı gerektirir

Sanat başkaldırıyı, biraz da olan-dan farklılığı, asiliği, sıradışılığı, öz-günlüğü, yani kısacası evrensel bir boyuttan bakmayı gerektirir. Bunun için önce kendini, yaşadığın toplu-mu, ait olduğun toprakları tanımak gerekir.

En olanlar hep mücadelenin siyasi gölgesinde, kendini dev aynasında görerek kaldı. Bu ayna Güzel İnsan'ın, hiçbir adalet anlayışına sığma-



yan komployla barbarlara verilme-sinden sonra kırıldı. O an her şey değişti ve değişen olguları kavra-maktan uzak sanat kulvarımız, ki kendini hep siyasi kulvara endeksle-diği için mantık da yürümediğinden, tam anlamıyla bir dumura uğra-dı. Ya da bunun aksi, kendini özgür sanan ama tüm verileri, tüm iletişimi özgürlük mücadelesiyle olanlarda uçlaştı. Uçlaşma iki uçta boy verdi. Birincisi, piyasada uyuşturan, duy-guları sömüren kimliksiz popülist arabeske benzeşti; ikinci uç ise çok özgün ve lokal kaldı.

Kürt sanat cephesi özgürlük mücadelesiyle olan bağıni çok iyi sorgulamalı

Sanatı yeniden keşfetmeyeceğiz, sadece onun gereklerini yeniden ya-şamımıza indirgeyeceğiz. Bu, 25-30 yıl içinde yaptıklarımızı bir tarafa atalım anlamını taşımaz, ama o bir ara süreçti, yeniyi ve farklı olanı ya-ratma idesindeyiz, bu kolay olmayacak, yeniyi keşfetmek için eskinin

çok iyi tahlilini yapmak gerekir.

Kürt sanat cephesi, özgünlüğünü ve özgürlük mücadelesiyle olan ba-ğını çok iyi sorgulamalı ve de çok doğru konumlandırılmalı. Bunu ya-parken sanatın kendi garklarını birin-cil baz almalı, yoksa bu tıkanma sü-rer, bu kötüyeye benzeşme ve bu güç olamama...

Sloganları sanatta işlemek marifet değil, yapacağı sanat ile kitlelere o sloganları söyletmek bir başarıdır. Popülist olmak, sanatsal anlamda çok fazla anlamlı değil, ama eserle-rinle tarihte bir motif olabilmek en büyük ünvandır, en yüce doruktur. Siyasetin bire bir gölgesinde ezberin tekrarı bir sanatı icra etmekle sade-ce kendinizi kandırabilirsiniz ama sanat yapamazsınız. Yaratılan onca efsanelerden, o zengin ve bir o ka-dar renkli, kökü ilk yaratımlara daya-nan bir kültür geleneğinden, Agit ve Zilanların izinden çok şey yaratılabilinir sanat adına. Sadece sanat ya-pacak cesaret ve ciddiyet gerekiyor, bilmek, anlamak ve de hep güzelin arayışı gerekiyor.



Sizler Dağlarımın Kardelen Çiçeklerisiniz Yağmurlarda Doğanın Tilsimini Çıkarırcasına

Sizler dağlarımın kardelen çiçeklerisiniz
20. yüzyılın son çeyreğinde
Dört mevsimin bir arada yaşadığı
Bir türküyü söyleme zamanında
Yüce aşka selam durdunuz
Martta bir bahar coşkusuyla
Filizlendiniz
Nisanda yeşerip ovalara yayıldınız
Mayısta coşkun sular gibi
Sayısız kollardan dalga dalga
Hazırana açıldınız
Temmuz sıcağında
Kato'yla Benican'ı kokladınız
Herekol'da kengerleşip
Cudi'de solyazlaşarak
Cilo'da sümbüle, Çarçel'de revasa dönüştünüz
Guvendde halaya durup
Satta kırmızıyı gördünüz
Gare'de başkaldırıp
Gabar'la selamlaştınız
Ve 15 Ağustos'ta
Tanrılara inat
Aşk'a selam durdunuz
Sizler dağlarımın kardelen çiçeklerisiniz
Her anımı sizlerle yaşıyor
Tüm rüyalarımda sizleri kokuyorum
Fırtınalara
Nice tufanlara dayandınız
Süslü, bulutlu havalarda süzerek canlandınız
Karlarda ayaklarınıza Leyan
Yağmurlarda adeta doğanın tilsimini çıkarırcasına
Her nefes alışınızda binlerden
Onbinlere ulaştınız

Sizler bembeyaz güvercinler gibi
Uçmayı öğrettiniz
Kanatlarınızda tüm renklere yer verdiniz
Ve toprağa
Suya
Havaya adlarınızı
Silinmemecesine tımkla kazıdınız

Sizler dağlarımın kardelen çiçeklerisiniz
Leylaklara, sümbüllere, beybunlara
Nergizlere
Ve daha nice ismini sayamadığım
Kesk u sor u zerlere dönüştünüz
Ve
2005 Newroz'unda
yeşil zeminde
doğayı
çevreyi
insanı
güneşi
yıldızları buluşturdunuz

Sizler dağlarımın kardelen çiçeklerisiniz
Bir özgürlük çılgılığı gibi
Zerdüşt'ü
Mani'yi
İştar ve Afrodit'i yeniden
Ama yeniden yaşattınız
Bütün fırtınalara
Tufanlara
Ve 21. yüzyılın tsunamisine boyun eğmeden
Nefes nefese
Bir maratoncu gibi koşarak
Altın Hilal'de
Yalancılara
Zalimlere
Komploculara
Ve doğa yasalarını çiğneyen nice gürürlere
Adam gibi adam olmak dercesine
Meydan okudunuz
Kardelenlerin bahar coşkusuyla
Dağların doruklarında aşka selam durdunuz
Sizler dağlarımın kardelen çiçeklerisiniz
Napalma tükürdünüz
Uranyumla, atomla dalga geçtiniz
21. yüzyılın ozon deliğinden nefes alır
22. yüzyılın şafağında
Rama'da buluşur
Tüm Astreoitlerin cennet bahçesinde
Uzaya meydan okurcasına
Başı dik
Alını açık
Gözleri yaşam fışkıran
Ve mevsimlik ömre son verip
İnsanı
Doğayı
Uzayı yaşanır
Geçmişten geleceği
Gelenekten geleceği
Gelecekten günceli tarihleştiren
Hep özgürlük çılgılığı olacaksınız
Sizleri her anımda yaşıyor
Bağırma basarak
Yeniden ama yeniden haykırırcasına
Dağlarımın kardelen çiçeklerisiniz diyorum
Ve selam

Hasan Çarçela, 15-16 Kasım 2006





Batı Hala Vahşi Batı

Newal BİLGE

"Söylenegelenin tersine, içimizdeki en esir ülke, en esir birey... Kardeşler arasında paraya en çok bağlanan ve hiç doymayacak kadar şişman olan doymaz ülke. Hastalıklı çocuk! Uzaya çıkmış ama, hala Ortaçağ'ın humma salgınından kendisini kurtaramamış bunalımıyla cahil ve asalak ülke. Tanrının affetmeyeceği kulu."

Kendi çocuklarından kadınlarına; kendi adaletinden doğasına kadar (...) her şeyde ama her şeyde, hala vahşet Batı!.. Soykırım efsanesinin yaratıldığından beri hem kendi dışını hem de kendi içini kıran vahşi ülke: Hala, vahşi Batı, ABD!..

Raporlar, analizler, psikolog ve sosyologlar ülkesi... Medeniyetlerin önce yıkan, sonra tahlil eden, ama kirlettiği evi ve sokağı temizleyemeyecek kadar pasaklı ve umursuz çocuğunun ülkesi...

Diktiği bir anıtın cazibesinde dünyanın okumuş beyinlerini 'özgürlükler ül-

kesi'ne çeken, sonra da onlara arka sokakların çöp bidonlarını karıştırma özgürlüğünden ötesini göstermeyen ülke...

Vahşi bir doğumdur Amerika

Her 15 saniyede bir kadının kocası ve partneri tarafından dövülmesinin medeniyetleştirildiği... her 6 dakikada bir kadına tecavüz edilmesinin süreklileştirildiği... fuhuşun artık geri dönülemez olduğunun insan beynine şırınga edildiği... kadın-erkek-çocuk demeden tüm toplumun fahişeleştirilmesine ramak kaldığı (...) ve her şeye rağmen; vahşiliğin medeni tarzda

nasıl sürdürülebileceğinin yamalı da olsa en görkemli örneği...

Hala, suçlu(!) kadınların doğum sancılarında bile kelepçelerinin çözülmediği... doğuma giderken yine eller karnında ama bu kez kelepçeli gidildiği... çığlığında başkasının elini sıkarak güç almak değil de; kelepçenin, doğuracak ananın ruhunu boğması gibi... doğuma mı, yoksa kelepçeli esarete mi çığlık atıldığı bilinmediği... demirin soğuk esaretinde, bir çocuğa kendi bedeninden kurtulma özgürlüğünü verirken; yine de '**dünyaya mahkum bir çocuk**' doğuracak olmak gibi vahşi bir doğumdur Amerika. Bilinmez; kadın sancısına mı yoksa kelepçesine mi çığlık atar o ülkede?

Endonezya'yı tüm dünyanın en büyük genelevi yapan ve peşine Malezya, Tayland ve Filipinler'i de katan acımasız ülke ABD...

Babasının eliyle küçük çocukları '**seks turizminde**' satan; bu ticarete, kızın babasının tüccar olmaya alış(tırıl)mış beynini ve aklıyla terbiye edilmeye çalışılan midesini yaratan vahşi ülke...

Hep adaleti sağladığını söylediği yasalarıyla böbürlendiği, ama hala Clint Eastwood filmlerindeki, sol göğsü yıldızlı Cherrif'inin yargı ve adaletinden ve hemen yandaki



'bar'ların hala çok iyi korunduğu ülkeden bir adım bile öteye gidemediği, asla da gidemeyecek bir sistemin adı...

Dakika dakika ölümle kovalamaca oynayan zavallı sığınmacı kadının yaşadıklarını **'vahşet ve zulüm'** olarak yargısal karara vuran; ama **'seni korumam, ne halin varsa gör!'** diyerek, kadının iki çocuğuna analık yapmasına izin tanımayan, kadını ölümle baş başa bırakan bir vicdanın vahşi adaleti bu ABD...

Saddam'dan en çok çeken Kürtleri bile izlettiği idam sehvası görüntüsüyle Saddam'a acıyacak hale getirebilen bir adalet kitabındaki; vahşetin ilk yasa haline dönüştüğü bir vicdan bu ABD... Vahşeti yaratan, izleten ve ardından dünyaya izlediklerini tekrarlamayı öğreten... Taa Pakistan'daki 9 yaşındaki çocuğu, kendi boynuna ilmik geçirip hayatına son verecek kadar ölüme alıştıran bir dünya teknolojisi bu ABD...

Kendi içindeki Abourjin halkına kırımı şarabı verip onu bebek misali uyutmayı bilen; diğer ülkelerin çocuklarını da kırmızı kanlara gömüp ancak cansız halleriyle susturabilen bir babadır bu ABD...

1950-2002 yılları arasında 11 bin çocuğa Amerika'daki Katolik kiliselerinde görev yapan 45 bin kadar rahip tarafından cinsel tacizde bulunduğu haberini ve üstelik, aslında bu ülkede geçen her bir rakamın çok daha fazla olduğu gerçeğini CNN'den duyurup yine de utanmayan bir ülke bu ABD...

Kendi bataklığını bir an önce kurutmak yerine salgınını Ortadoğu ve Asya'daki kültürlere de yayan; kendi yönetimi dışındaki tüm halklara Ortaçağ karanlığını arattırarak, uzay çağı bir zaman bu ABD...

Teknolojisini geliştiren, bu teknolojiyi tüm toplumuna satan, her istediğini dünyaya en çabuk ulaştırarak ve yaydığı olumsuzluklarının önünü almayan; yine de bunlarla övünebilen; beceribilen; kötü niyetli ve beciksiz bir ülke bu ABD.

Çocuğa **'çocuk haklarından'** önce **'çocuk pornosu'**nun öğretildiği bir ülke... Çocuk pornografisinin çıkışı ülkesi... Bu çıkışın dünyaya teknolojiyle hızla ulaştırıldığı 14 bin web sitesinden oluşan bataklığın yarısı... Ve yasalarının, 7 bin tanesi kendisine ait olan bu web sitelerinden birisini bile ancak 5 yılda kapatabilecek kadar geniş ve 'özgür' mideli, acayip insafsız (!) bir ülke bu ABD...



Amazon ormanlarının yüzde 20'si aşırı kar hırsıyla yok edildi

Küreselleşmenin piyasa ekonomilerini Amazon'a saldıran ülke... Son 40 yılda Amazon ormanlarının yüzde 20'sine yakın bölümü aşırı kar hırsıyla kesilerek yok edilirken; **'bu ağaçlar tırlarla hangi silah sanayilerine götürüldü ve geride kalan araziler hangi dünya zenginlerine peşkeş çekildi?'** sorusunu pek de zorlanmadan yanıtlayabileceğimiz bir ülke bu ABD... Son yıllarda Amazon'un başına getirdikleriyle, Avrupalıların koloni kurma çabalarının başladığı 450 yıl öncesinden bu yana tahrip edilen alanı aşan ülke...

Önümüzdeki 20 yıl içinde, yine yüzde 20'lik bir ormanı daha Amazon'dan kesip yok edecek ülke... Artık yeteri kadar yağmur damlasıyla kendini ıslatamayan Amazon'u, ağacın güneşle kendini yakarak çıkaracağı yangında, geri kalanını da zaten yok ettirecek ülke... 2005'te Amazon'u uğrattığı kuraklıkla doğa üstünde bile hakimiyet kuran, akarsu seviyelerinde 12 metreye kadar düşüşe yol açan ve böylece yüzlerce topluluğu yerinden yurdundan etme hakkını kendinde bulan **'özgür ülke'**. Yerli halk, şimdi beceriksiz ve yozlaşmış devlet görevlilerinin yerine, bölgelere gelip Amazon'u el birliğiyle korumaya çalışırdı, bir de onları engelleyen, eli uzun ülke... **'Kuzey-Güney**

savaşları'nı aslında hala bitirmemiş; farklı bir modelle kesip dünyaya giydirmiş; güneyi kuzeye peşkeş çeken yerküreyi yaratmış ülke ABD...

Pek yakındaki seçimler için yapılan anketlere bile siyah-beyaz; kadın-erkek ayrımcılığının damgasını vurduğu;

seçmenlerinden sadece yüzde 56'sının siyah bir başkan seçilebileceğini düşündüğü; ülkenin bir kadının başkanlığına hazır olduğunu düşünenlerin oranının yüzde 55'te kaldığı ve geçmişin kanlı savaşlarını kendi halkının beyinlerine soğuk duygularla aktarmasını bilen vahşi ülke...

Dünyanın en büyük savaş sanayisine sahip olan Avarel Kardeşler'in ülkesi... Irak savaşı ve başta Afganistan olmak üzere çeşitli coğrafyalarda sürdürdüğü sözde **'terörle savaşın'** toplam maliyetinin gelecek yıl; 1975 yılında sona eren, 58 bin Amerikalı'nın ölümüne neden olan,



bugünkü değeri 600 milyar doları aşan ve ABD'nin 'en uzun savaşı' olan Vietnam savaşının maliyetini geride bırakacağı sınır tanımayan özgür ülke... Irak'ta 'yeni yapılan-dırma' sahtekarlığı üzerinden eskiye tahammülsüzlük ve 'ille de benim tarzım ve benim malım olacak' diye dayattığı; 'Yeni Irak Stratejisi'ni kendi başkanın ağzından 6.6 milyar dolarlık bir finansmanla gerçekleştirecek olan; bunun 5.6'sının askeri harcamalarda; 1 milyarını ise sözde 'sosyal harcamalarda' değerlendirecek ülke...

6.6 milyar dolarlık çocuk cesedi,
6.6 milyar dolarlık kadın çığılığı,
6.6 milyar dolarlık Irak kültürünün yok oluşu,
6.6 milyar dolarlık fuhuş,
6.6 milyar dolarlık silah,
6.6 milyar dolarlık ölüm ve göz-yaşı...

Los Angeles Times Gazetesi'nde, Irak savaşının maliyetinin 'tarihi boyutlara' ulaştığının çanlarını çaldırtan, tarihle birlikte gittikçe azgınlaşan bu saldırı ruhuyla; Almanları Kuzey Afrika'dan kovduğu, Japon Filosu'nu yok ettiği ve Avrupa ve Güney Pasifik'i kurtaracak geniş taarruzları başlattığı dönemleri aşan ve aratan tarihi bir medeniyet! bu vahşi Batı...

'Bilgi' dediği şeye Teksasvari yöntemlerle ulaşan, vahşet ülke ABD...

Haber Alma Örgütü CIA'nın İran diplomat ve yetkililerine ait 20 kişilik bir liste hazırlayan ve bu İranlı yetkilileri ilk fırsatta kaçırarak olan; ancak faşizan sorgularıyla bilgi sahibi olabilen, gerekirse şahısların takaslarıyla işini gören, tuhaf bir medeniyetler ve özgürlükler ülkesi...

Bizim şu ABD...

"**Tüm dünyaya adalet ve medeniyet götürceğim**" yalanına, söyleyeninden başkasının inanmadığı

bir hikayedir, bizim şu A'lı ve B'li devletlerin hikayesi. Ne karnı ne de gözünü doymak bilmeyen bir asalaklar sisteminde; yalan en kıymetli silah; çocuk, en güçsüz düşman; kadın, üzerinde en büyük bahislerle kumar oynanan; bilgi ise en tehlikeli müttefik olandır.

Yeni toprakların keşfinin yetmezliği, şimdilerde yalanını da yanına katarak kozmopolit bir hücumla, kendini doğuran topraklara nostaljik bir dönüş yapıyor. Kanlı bir dönüş...

Annesinin rahminde, kendisinden izinsiz doğmak üzere olabilecek başka bir şey kalmış mı diye bakmak için son arayışlarına çıkarken; ola ki, doğacak olanlara da şans tanımayaya and içmiş vahşi ülke...

1500'lü dünya saatinde, manyetik pusulayı ve sağlam gemileri bulmuş olsa da; 'insanlığın' yönünü bulamamış bir tarihe sahip aç gözlülerin, şimdilerde gökdelenlerini kendisinin vurdurduğu bir ülke şu ABD... Dünya ile zamanı birbirine peşkeş çeken ve oraya buraya saldıran insanlarını ne yapsa da bir türlü doyuramayan bir ülke bu ABD... Bir zamanların som altından bereketli topraklarının bile cazibesinin artık yetmediği, vatan-daşlarını tatmin edemediği bir ülke bu ABD... Bilim ve teknoloji şimdi oradan, 1500'ün deniz gemileriyle değil; 2007'nin gökyüzü gemilerinden kıta kıta saldırıyor.

Söylenegelenin tersine, içimizdeki en esir ülke, en esir birey...

Güneşin battığı yer. Kardeşler arasında paraya en çok bağlanan ve hiç doymayacak kadar şişman olan doymaz ülke... Hastalıklı çocuk... Uzaya çıkmış ama, hala Ortaçağ'ın humma salgınından kendisini kurtaramamış bunalımıyla, cahil ve asalak ülke... Tedavisi imkansız... İnsanlığın dünya

zamanında en geç onu keşfetmiş olmasına alınan, bu alınganlığını çağlar boyu saklayan ve şimdi de aç alan üvey evlat... 'İyi, Kötü, Çirkin'in kötü karakteri... Paraya tutsak ve hastalıklı ruhunu da almış yanına, dünyaya tur atıyor şimdi. Dünyayı bile dünyadan kıskanacak kadar zavallı ülke... Öldürdüğü insan kadar, kendi içindeki kanserini büyüten hasta... Kıskanç ve 'her şey benim olsun' diyen... Tanrının affetmeyeceği kulu...

Dünyanın 'satmayı' öğrendiği günden beri anasını da sattığı; kendisinin keşfedildiği ve 'paranın satın alma gücünü' öğrendiği günden beri kadını satın almayı bilen, şimdi ise dünyaya bunun daha iyisinin nasıl yapılacağını öğreten bir ülkedir bizim ABD... Ve bu basit pazarın, insan beyninde yadırganmaksızın danişıklı dövüşe kodlandığı; artık bu vahşete herkesin beyninin alıştırıldığı, 'tepki-sizleştirilip, uyuşturulan bireyin en iyi de orada yaratıldığı ülkedir. Kendisini yöneten sahtekarı yaratmakta zorlanmayan; icraatlarındaki vahşetin tümüne rağmen yine de iyi bir şey yapıyormuş edasıyla haber spikerlerine gülümseten ve aymazca, 'özgürlükler ülkesi' olduğunu hep iddia edebileceklerin ülkesi... Evet... 'Özgürlükler ülkesi'nde yöneticiler özgürler!.. Satmak ve almak özgürce; yeter ki paran olsun!

Batı, hala vahşi Batı... Batı, Clint Eastwood filmleri... Birilerinin sandığı gibi Batı, Hollywood değil... CNN Batı...

Özgür: Talanda, çalmada, yalandan, vurmada, bombada, askerde, tecavüzde, kadın pazarında, ünlü kumarhanelerinde, mafyasında... Her şeyde, herkesin özgürlükler ülkesi! Vahşetin özgürleştiği, 'Vahşi Batı ABD!..'



Foto: Arsiw



Le Camp de Maxmûr Une Oasis Dans Le Désert

Naciye ROJBIN

Le camp se trouve un peu en retrait de la ville de Maxmûr, juste après le cimetière, flanqué au pied de collines arides, aux limites du Kurdistan. La ville est rattachée administrativement à la région de Mossoul mais se trouve de fait sous le contrôle du Gouvernement régional kurde depuis 2003.

Les habitants du camp sont majoritairement originaires des régions de Şirnak et de Hakkari. Contraints de fuir leur pays suite aux destructions de villages et aux massacres perpétrés par l'armée turque durant les années 90. Ils ont été déplacés à plu-

sieurs reprises à l'intérieur du territoire irakien dans des conditions souvent intolérables. Ils se sont finalement établis dans le camp de Maxmûr à partir de 1998. Depuis, les réfugiés n'ont cessé de travailler d'arrache-pied pour améliorer leur lieu de vie et mettre en place un système communautaire conforme à leurs convictions.

Ce qui frappe en premier le visiteur du camp de Maxmûr, c'est son organisation sociale sophistiquée. On compte en effet pas moins de dix-sept structures qui fonctionnent toutes selon un mode démocratique. L'éducation,

la culture et la santé y sont placées au premier plan. Chose remarquable, le taux de scolarisation dans le camp est plus élevé que dans la ville : pratiquement tous les enfants de sept à douze ans vont à l'école primaire et nombreux sont ceux qui vont ensuite au collège et au lycée. L'enseignement est bien sûr entièrement en kurmandji, le turc étant enseigné en tant que langue étrangère, au même titre que le sorani et l'anglais. Depuis deux ans, les jeunes ont la possibilité de continuer leurs études dans les universités de Hewlêr. Le camp comporte par ailleurs deux écoles maternelles où les enfants de cinq et six ans sont pris en charge par des réfugiés bénévoles.

Toutes les structures fonctionnent d'ailleurs grâce au bénévolat. Elles emploient surtout des femmes dont la volonté et la détermination sont admirables. Celles-ci se distinguent notamment dans le centre de santé pour femmes et enfants où travaille un médecin assisté d'une dizaine de bénévoles préalablement formés à la pratique des soins médicaux de base. Par les conseils permanents qu'elles prodiguent aux réfugiés en matière d'hygiène et de santé, ces jeunes femmes jouent un rôle très important dans la prévention des maladies.



La culture occupe également une place centrale dans les activités. Des cours de dessin, de danse folklorique et de musique sont assurés dans des lieux aménagés à cet effet. Par ailleurs, les réfugiés organisent tous les ans un festival culturel qui se déroule dans un amphithéâtre en plein air semblable à ceux de l'antiquité.

Cependant, quoique admiratif devant cette activité débordante, le visiteur ne peut rester insensible aux souffrances permanentes endurées par les réfugiés. La souffrance de l'exil d'abord. Même si la région de Maxmûr fait partie du Kurdistan, les réfugiés n'y sont pas chez eux. Chez eux, c'est les montagnes imposantes, les vallées riantes où l'eau coule à flots, tout le contraire du climat aride et des paysages quasi-désertiques de Maxmûr.

C'est ensuite, la souffrance résultant des traumatismes vécus dans le passé et en particulier de la perte

des êtres chers morts pour la libération du Kurdistan. Chaque famille du camp pleure au moins un martyr. Leurs photos sont exposées en permanence dans un lieu sacré appelé la maison des martyrs, juste à côté du jardin du Serok.

Les réfugiés souffrent également des conditions de vie déplorables. Depuis quelques années, le Haut Commissariat aux Réfugiés des Nations Unies a, sous la pression de la Turquie et des Etats-Unis, considérablement réduit ses aides en faveur du camp. Ceci affecte non seulement les familles mais aussi le fonctionnement des structures sociales et culturelles. Par ailleurs, les réfugiés doivent faire face à certains problèmes graves liés à l'insuffisance des infrastructures, tels que l'absence de système d'évacuation des eaux usées et le manque d'eau.

Il n'est pas rare de voir les enfants jouer à l'extérieur dans les flaques formées par les eaux sales.

Mais malgré toutes ces difficultés, les réfugiés ne baissent pas les bras. Ils sont mus par l'espoir ou la conviction d'un retour dans leur pays. Il suffit de traverser le camp pour se rendre compte de l'animation qui y règne : ici un mariage, là des jeunes dans un café internet ou dans un salon de billard, ailleurs des habitants en train de reconstruire leur toit ou de s'affairer dans leur jardin.

Quand on entre dans le camp, on se croirait dans un autre monde, tant les contrastes avec la ville sont frappants. Le contraste le plus visible se manifeste au niveau de la végétation. Celle-ci est rare dans la ville. En revanche, dans le camp, les arbres sont omniprésents et toutes les familles possèdent un jardin. D'ailleurs, pour inciter les habitants de la ville à planter des arbres, le Maire de Maxmûr leur demande de prendre les réfugiés comme modèles.

ÖNCE

Eğer bir gün dönersem!

Önce, ilk önce sizleri seveceğim. Benim dilimi konuşan, kutsal toprağında yaşayan bütün insanları seveceğim. Hatta küçük yamanları bile seveceğim.

"Diyarbakır, Mardin, Mus, Van" diye bağırın otogar simsarını seveceğim. Benden bilet parasını fazla alan biletiçi bile seveceğim. Önünde memleketimin isminin yazılı olduğu otobüsü, benim yönümü ülkeme doğru çeviren girintili çıkıntılı karayollarını, yolda az mola veren ve hız sınırını aşan şoförü bile seveceğim. Urfa il sınırında Hz. İbrahim'in, bütün mucitlerin,

önderlerin, peygamberlerin toplamı olan insanlık güneşimiz Başkan Apo'nun üzerinde yaşadığı toprağı öpeceğim. Hz. İbrahim'in ateşinin çırtısını, içimde yakılmak istenen alevin sıcaklığını ruhumda, kalbimde hissedeceğim.

Diyarbakır'da Şeyh Said'i, Dersim'de Seyid Rıza'yı, Maya Farqin kapısında Ebu Eli'yi, Harran'da tarih savaşlarının kılıç seslerini duyacağım. Ağrı'da isyan ateşini göreceğim; Geliye Zilan'dan iniltileri, feryatları, Ana karınında süngülenen bebeleri... Canlarını bombalarla parçalayıp 'Biji Serok Apo' diyerek uçurumlardan atlayan kızlarımızın kahramanlıklarını yaşayacağım.

Eğer bir gün dönersem!

Önce karlarında üşümeden sevgiyle yuvarlanacağım.

Dağlarını, taşlarını hatta yılanlarını seveceğim; çayır-larını, gonicelerini, otlarını, dikenlerini bile seveceğim. Rengarenk çiçeklerini koklayacağım, yağmurlarında sı-rılısıklam ıslanacağım, avuçla-yıp avuçlayıp toprağımy öpeceğim.

Eğer bir gün dönersem! Önce ama ilk önce ülkemin herhangi bir yerinde hasretimden doya doya ağlayacağım.

Fırat'ta, Dicle'de, Zap'ta, Murad çayında yıkanacağım. Zagros'un haşmetliliğini seyredeceğim, Sipan'da Siyabend ile Xece'nin aşklarını, Cizira

Botan'da Mem û Zin'i, Gabar dağının eteğinden gürleyen sesini arayacağım.

Mazlum'u Karakoçan'da, Hayri'yi Bingöl'de, Zilan'ı Dersim'de, Sema'yı Ağrı'da arayacağım. Onların takipçisi binlerce şehidin vadilerde yankılanan seslerini dinleyeceğim. Koşacağım, koşacağım... koşacağım...

Avazım çıktığı kadar bağıracağım, yaralı ülkeme hasretimi mezarıma dolan toprağıyla gidereceğim. Eğer bir gün dönersem.

Ebediyete kadar seveceğim, seveceğim! Hasretimi ülkemin özlemine sevmekle gidereceğim

M.Ali KORTAK



(: Mizah :)

KIRIK BASAMAK

Bir gün adamın karısı ölmüş. Tabutu evden çıkarırken kırık basamağı fark edemediklerinden düşürmüşler. Kadın çoktan dirilmiş.

Bir yıl sonra tekrar ölmüş. Bu sefer adam daha temkinlidir:

- Arkadaşlar kırık basamağa dikkat edin!

GAFFUR'UN NAMAZI

Gaffur'un annesi ölmüş.

Cenaze namazında bir kenarda duruyormuş. Soranlara;

- Ben cenaze namazı kılmamı bilmiyorum, diyormuş.

Bir müddet sonra kayınvalidesi ölmüş. Namazda Gaffur'u en ön sırada görenler;

- Hani sen cenaze namazı bilmezdin?

- Bu cenaze namazı değil ki, Bayram namazu...

GORİL

Küçük çocuk hayvanat bahçesinde koşarak babasının yanına gelmiş;

- Koş baba, anamı kocaman bir goril kaptı!

Adam gayet sakin yanıtlamış;

- İyi, iyi. Bundan sonrası görülen problemi. Kurtulsun bakalım kurtulabiliyorsa.



TEMBELLİK ÖLÇÜSÜ

Adam günün birinde kümesindeki beyaz horozu kesti.

Oğlu:

- Baba, dedi, neden kestin ak horozu?

- Tembeldi, vazifesini iyi yapmıyordu.

Bir hafta sonra da çilli horozu kesti. Oğlu yine sordu. Adam:

- O da tembeldir, dedi. O da vazifesini iyi yapmıyordu.

Ertesi gün adam oğlunun kümeste tek kalan horozu kestiğini görünce çok öfkelen-di:

- Ne halt ettin ulan?

- Bu en tembelleridir baba.

Kendini hep tavuklara taşıtıyordu.

DELİRME

Adamlar karısı oturmuş sohbet ediyorlarmış. Kadın sormuş:

- Ben ölürsem ne yaparsın?

- Deliririm...

- Tekrar evlenir misin?

- Deliririz dediysek o kadar da değil...



QIRIX





Anılarla Abdullah Öcalan

Güneşin Sofrasında -I-



MEZOPOTAMYA YAYINLARI

Mezopotamien Verlag und Vertrieb GmbH
Stolbergerstr. 200
50 933 Köln/Deutschland
Tel: 0049 221 499 59 43

"Ben eslerin etrafında avcı gibi doluyordum. "Yine" diyorlardı. Çoktular ve bazıları çocuklarını memur yaptılar. Ama onları yine tutacağım. Bir gün köye gidersek eğer o eskiden bizden yakladıkları çocukları kargıma alacağım. Tekrar gelin diyeceğim. Onları bir meydana toplayıp oyun vereceğim." (Abdullah Öcalan)

Önder Apo'nun yaşamının ve mücadelesinin ayrıntıları çok fazla tanıtılmamıştır. Bu yüzden azımsanmayacak kadar insan, O'nun insan yüreğinin, büyük aklının taşıdıklarını bilmeden yaklaşabilmekte, yaşamını insanlığa adayan Yüce İnsan'ı anlamadan yargılar geliştirebilmektedir. Ne de yanlış anlatılmak istenmişti -düşman bile görmediği- karşıtları tarafından. Ve O'nu ne kadar eksik anlatmışlardı yetersiz yoldaşları. Yeterince paylaşılmamıştı en yakınları tarafından bile. Evet, O tanrısal bir yalnızlığa mahkum edilmiş yoldaşları ve düşmanları tarafından... Biz anıları toplarken bunları çok derinden yaşadık, hissettik. Şimdi söz sırası sizde. "Güneşin Sofrasında - Anılarla Abdullah Öcalan" kitabını okuyunca siz karar vereceksiniz.

Admin: 0 / 12
Üyeler: 7 / 41024
Ziyaretçiler: 03

Bu gün: 3 / Gün: 45

Kullanıcı ismi
Kullanıcı ismi
Sifreniz
Login Süresi
Pencere
Login

Şifreni Kaybettim Ücretsiz Üye ol



Manşetler

Pirinçlik köyünde gerginlik sürüyor

Kararlan: Fetullahçılar Kürt Öcalan: Ortadoğu'nun AB'si yaratılmalı

Kararlan: Koor dinatörlerin Avrupa toplantısı ilginç

Gözetiminde ölen Yavuzkaplan toprağa verildi

AMED (17.12.200)- Diyarbakır'da karakolda gözetimine alındıktan sonra yaşamını yitiren 16 yaşındaki Şemsettin Yavuzkaplan Pirinçlik Köyü'nde toprağa verildi. İHD ölümünden Pirinçlik Jandarma Karakolu'nun sorumlu olduğunu belirterek, suç duyurusunda bulunacağını açıkladı. Diyarbakır merkeze bağlı Pirinçlik Jandarma Karakolu askerleri tarafından gözetimine alınan ilköğretim okulu 8. sınıf öğrencisi 16 yaşındaki Şemsettin Yavuzkaplan'ın cenazesi...

Haberler

Diyarbakır Valiliği'nin ölüm olayını örtme çabası

Gözetiminde ölen Yavuzkaplan toprağa verildi

Hizbullah'ın askeri lideri yakalandı

Güney Kürdistanlı aydınlar dan ateşkese destek çağırısı

Aleviler'den AB'ye 'seçim' mektubu

Ahmedincad yanlıları seçimlerde başarısız

DTP'li seçimler yarın Ankara'da

Ricky Martin'in Ferrarisi Barzani silencesine teslim edildi

Seçmeler

Ece TEMELKURAN: Uzun bir gece...

Doğru Konuşan Kim miyuz?

TEK ÇÖZÜM BARİŞ

Suat BOZKUŞ: Gökten başı yağmayacak

Ahmet KAHRAMAN: ABD ve gerilla savaşı

GERILLADA KIŞ HAZIRLIĞI - 3

Ragıp DURAN: Kürt Meselesinde ABD Cıkması

Cwanên Azad

HERAYEN

OKUMAK İÇİN İKLAYIN YARALITA

Genç Kıymetler

Anket

Türkiye ile Kürtler konusundaki bir referandumda hangisini seçersiniz?

Bağımsız devlet ya da Güney modeli

Demokratik Özerklik (Demokratik çözüm)

Türkiye'deki mevcut statüko

Oy Ver

Sonuçlar Anketler

Toplam Oy: 483
Yorum: 7

Gençliğin Buluşma Noktası

www.rojaciwan.com

www.komalenciwan.com

İşgalcilere, Faşistlere, Sömürgecilere Karşı Başkaldırma Zamanıdır.
Gün Namus Günüdür! Gün Apocu Millîtan Ruhla Vıyanlaşarak
Dağlara Çıkıp Özgürlük Savaşçısı Olma Günüdür!

